

ORGAZMUS PONTOK

A botrányhősnővé vált
szexmániás úszóbajnok
kalandozása a féktelen
erotika világában.

18

SZEPESI NIKOLETT

Szepesi Nikolett

ORGAZMUSPONTOK

Ulpius-ház Könyvkiadó

Budapest, 2013

© Szepesi Nikolett, 2013

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

borítófotó © Blikk, Hegedüs Gábor

ISBN 978 963 254 904 0

„Még szerencse, hogy léteznek a nemi szervek, az élvezet forrásai. Isten, akinek a boldogtalanságunkat köszönhetjük, aki múlandónak, hitványnak, és kegyetlennek teremtett bennünket, előre gondoskodott erről a csekély elégtételről is. Hiszen mi lenne az élet, ha időnként nem jutnák egy kis gyönyörhöz?...”

MICHEL HOUELLEBECQ

Előjáték

Én vagyok az áldozat, és én vagyok a tettes. Az ítélet immár megszületett. Te ítélkeztél felettem, te gyűlöltél avagy kedveltél meg. Én akartam ezt. Én szerettem volna, hogy véleményyt formálj, hogy felkapd a fejed, hogy köpj egyet, vagy azt, hogy mindenáron meg akarj ismerni. Én tártam szét a lábam, hogy a legmélyebb titkaimba is beleshess. És te megtetted - közben sajnáltál vagy az egekig magasztaltál. Esetleg irigyeltél, és utolsó kurvának tituláltál. Tudom, hogy szerettél, de legszívesebben felpofoztál volna. Példaképként beszéltél rólam, vagy bezártál volna egy sötét, mély verembe, hogy ki se jöhessen onnan. Hogy eltűnjek, megszűnjek - mintha nem is léteztem volna.

Én akartam ezt.

Én akartam a rosszabbik éned lenni, a lelkiismereted sötét oldala. Én mondtam ki mindazt, amire te titokban vágytál - vagy, amit titokban csináltál. Nem szégyellem. Még most sem szégyellem, hogy megbélyegeztem magam. Tudom, hogy néha féltettél, tudom, hogy velem éreztél, de azt is, hogy mennyit bántottál, kritizáltál, sokszor semmibe vettél.

Megnéztél, megismertél, megkóstoltál, megbasztál. Vagy legalábbis szerettél volna...

Tudnod kell: izgatott, felkavart, hogy hatással vagyok rád. Hogy hatással vagyok a férfiakra; a mondataimmal, a gondolataimmal, a cselekedeteimmal, a testemmel - a vágyaimmal.

Nem bánok semmit.

Én vagyok az áldozat, és én vagyok a tettes.

De a történetben lesz még néhány csavar, néhány furcsa, megdöbbentő részlet, mert az élet már csak olyan, hogy időnként, mint egy betörhetetlen ló, irányíthatatlanná válik. Kanyarog jobbra, balra, s te csak lihegve, zihálva futsz, szaladsz végig az úton. Hol kétségbeesve, hol hangosan nevetve, máskor bizakodva, és végig arra gondolva, hogy az irány jó. Hogy jó úton haladsz.

Büszke vagyok arra a könyvre. Büszke vagyok szexmániás énemre - a szexmániás életemre. Büszke vagyok minden egyes betűjére, mert belőlem fakadt, engem rajzolt meg - engem, és a minket körülvevő világot. A világot,

amelyben te is benne élsz. Amelyben te is gyönyört hajtasz, vágyat kergetsz, mámor után könyörögsz. Reggel, délben, éjszaka, hétfőn, szerdán, vasárnap.

Immár hivatalosan is romlott nő lettem, a baszás szinonimája, afféle széxszimbólum, Marilyn Monroe késői utóda, egy kis lotyó, aki mindig kefélni akar.

Ennyire egyszerű lenne ez? Tévedsz!

Álszentek, erkölcsösözök „normális életet élők”, ne lapozzatok tovább!

A szexuális verseny nem a ti sportágatok. Pedig ez a könyv, ez a második kísérlet is az olimpiáról szól majd. Az orgazmusolimpiáról. De itt már te oszthatsz pontokat - nekem, vagy bármelyik versenyzőnek.

Lesznek győztesek, vesztesek, lúzerek.

S ott leszek én, az imádott, gyűlölt, celebbé vált, megrontott, perverz görény által fogdosott, nyaldosott, családapákat elcsábító démon. Mintha véges-végig a sátánnal tangóznék.

Én vagyok az áldozat, és én vagyok a tettes.

Az igazi bűnbeesés még csak ezután jön.

1

„Esetleg leszophatnál!” - suttogott valaki hátulról a jobb fülembe. Éreztem a sárgadinnye ízű rágót a leheletén, a közelségét, hogy szinte hozzám simult. Ki ez a gyökér? Ki ez a nagyképű fasz, aki ilyen stílusban szólít meg?

Hátrafordultam. Amúgy nem volt könnyű mozogni, mert a szórakozóhely zsúfolásig megtelt, úgy mozogtak benne az emberek, mint a hullámozó tenger. Egymáshoz tapadva, egy ütemre, mintegy varázsszóra. A zene lüktetett, a hangulat tetőfokára jutott. Amikor sikerült teljesen megfordulnom, egy ismert énekes gyerek vigyorgott bele néhány centiről a képembe. Szőke, borostás arc, kisfiús vonások. A musicalek bonviván szerepeihez meglehetősen alacsony fickó, ám annál nagyobb egóval és önbizalommal rendelkezett. Úgy kérdezte tőlem, hogy leszopnám-e, mintha csak arról érdeklődne, nincs-e kedvem koccintani vele.

Pofán vágjam?

A kérdés nem volt csak költői, merthogy a celeb gyereknél jóval izmosabb vagyok, szélesebb a vállam, nagyobb a hátam, az ő életéből valahogy kimaradt a sport. De akit mutogatnak a televízióban, aki bájjúnárként nyilatkozik, szerepel, az úgy gondolja, bárkit megkaphat, bárkinek beszélhet. Egyébként sem volt okom megsértődni. Az a szerep, amelybe immár belekényszerültem, a saját találmányom volt. Én neveztem magam szexőrültnek. Én büszkélkedtem a hódításaimmal. Tisztában voltam vele, hogy ezzel más kategóriába kerültem. Eddig úgy beszéltek rólam, mint könnyen megszerezhető nőről, most meg azt mondják rám: „bárki megkaphatja”.

A kis naivak.

Mozdult a tömeg, a zene gyorsított, a nagyképű popénekes elsodródott mellőlem. Kerestem a barátnőimet. Az egyik merev részegen vonaglott a gépi muzsika nyers ütemére, a másik csókolózott egy vadidegen pasival, a harmadik meg egyszerűen eltűnt.

Ez ám a buli!

Még nem csíptem be, még nem dolgozott bennem a négy Bacardi-kóla. Jól bírom. Megedződtem az évek alatt. „Innen mozdulni kell, mert mindjárt

bepisilek” - gondoltam magamban. A vécé előtt legalább tízen toporogtak, így megy ez mindenhol.

A belvárosi szórakozóhelyek központi része a mosdó. Hányszor láttam bevonulni fiúkat, lányokat, hogy ott bent nagyot szippantsanak a kokóból, hogy aztán kitágult pupillákkal, orrukat törölgetve, szipogva, egyszersmind feldobódva jöjjenek ki onnan. És persze a vécé az a hely, ahol dugni is lehet. Mit számít, hogy odakint dörömbölnek az ajtón. Így még izgalmasabb, még veszettebb, még izgatóbb. Végre bejutottam. Az egyik fülke ajtaja zárva volt, és bentől - minő meglepetés - halk nyögések, sóhajtozások, visszafogott sikolyok hallatszottak. Voltunk ott néhányan, de az arcokon minimális meglepetség sem látszott. Ha dugnak, hát dugnak. Egészségükre. Nagyjából ezt gondolta mindenki, és talán olyan is akadt, aki irigyelte az aktust.

Legszívesebben bekukucskáltam volna.

Egyre hangosabban basztak. Egyre merészebben, egyre vadabbul. Gátlások nélkül. Ismerős érzés, mámorító pillanat. Itt vagy Budapest kellős közepén, az utca telis-tele szórakozóhelyekkel, a szórakozóhelyek zsúfolásig emberekkel, és ezek ott ketten leszarnak mindenkit. Mindenkit és minden szabályt. Szinte hallottam, ahogy a csúcsra érnek mind a ketten. Szinte a testemen éreztem, ahogy a férfi elélvez, és spermával árasztja el a világot, vagy legalább is a vécéfülkében fölötte, alatta vonagló nőt.

Alig vártam, hogy lássam őket.

Néhány pillanatnyi toporgás után, mintha csak kezet mosnék, a tükörben bámultam magam. Felajzott a helyzet, a pár gyönyöre. Aztán megláttam őket, ahogy jöttek kifelé a szűk kis fülkéből, flegmán, fesztelenül, az arcukon mennyei nyugalommal, a szemükben a csillapodó vágy tükröződött. Jó csaj volt. Elegáns, feszes ruhában. Ahogy elnéztem, talán marketingmenedzser lehetett, de az is megeshet, hogy kozmetikus. A pasi elegáns, rövidre vágott hajú, erős testalkatú, olyan férfi, aki pontosan tudja, mi kell a nőnek. Úgy mentek ki a vécéből, mintha vízvezeték-szerelők lettek volna, akik elvégezték a munkájukat.

Amikor visszamentem a tömegbe, előbukkant a harmadik barátnőm is, ő volt a legrészegebb az egész mezőnyben. Hadonászott, hangosan nevetett, s olyan feltűnést keltett, hogy mindenki őt bámulta.

Nem zavarta.

Valójában engem sem érdekelt, mit gondolnak rólunk. Engem amúgy is megbámulnak mostanában, mióta megjelent a könyvem. Ujjal mutogatnak rám, nem tudok úgy végigmenni az utcán, hogy ne szólna be valaki, hogy ne akarnának menet közben megdugni, hogy ne kiabálná utánam egy-egy csaj, hogy mocskos kis kurva vagyok. Tulajdonképpen nem érdekel az egész. Amikor napvilágra kerültek a könyvem első részletei, onnantól kezdve megváltozott az életem. Már nem visszavonult, valaha sikeres úszóbajnok voltam, két olimpiát megjárt sportoló, hanem egy igencsak ellentmondásos, vad érzékiséggel, magamutogatással megáldott botrányhősnő. S mindez természetesen fokozódott, amikor megjelent az iromány. Elképesztő hatással volt az emberekre. Nem hittem volna. Kritizáltak, utáltak, bátorítottak, hősként emlegettek, és persze akadtak olyanok is, akik megállás nélkül cikiztek. Ott van például az a beszédhibás rádiós, aki úgy néz ki, mint egy rosszkedvű pandamaci, és azt beszélik róla, hogy a saját hozzátartozói sem szeretik. Nem csodálom... Szóval, ez a raccsoló riporter folyamatosan írogatta a faszágait az interneten, osztogatta a fikázó cikkeket, okoskodott, ítélkezett, engem minősített, meg a munkámat. Aztán ott volt az egykoron politikai pályán mozgó hapsi, aki hosszú elemzésbe bonyolódott, és azt a konklúziót vonta le: „Ez nem könyv...”

Nem viseltek meg a kritikák. Magasról leszartam.

Megszámlálhatatlan levél jött - rajongóktól, ellenségektől. Vágyakozva, undorodva, felháborodva, szerelemtől átítatva. És én egészen más ember lettem. A könyv, vagy inkább az élet - átformált, megváltoztatott. Megpróbáltam élvezni bizonyos pillanatokot. Azt például, hogy dedikálhattam az Ünnepi Könyvhéten, hogy olvasók álltak sorba a boltokban vagy éppen a Vörösmarty téren, hogy néhány szót válthassanak velem, és ez felkavaró érzés volt. Felkavaró és szokatlan. Mert sportolóként szurkolók vettek körül, pontosabban szurkolók álltak mögöttem, de az teljesen más volt. Ott, a vízben a jobb, a tehetségesebb győzött. A néző tapsol, a néző a teljesítmény alapján ítél, aszerint, ahogy az ember az országot képviselve örömet szerez neki.

A történetem indulatokat kavart. Olyan indulatokat, hogy időnként sírógörcs tört rám, az újságok naponta foglalkoztak velem és az általam írtakkal. Megvádoltak, besároztak, célkeresztbe állítottak. Még azt is

címlapra tették, hogy el kellene tiltani a fiatalokat a könyvtől, mert rossz hatással van rájuk, eltorzítja a lelküket.

Egyszerűen káros az egészségre.

Most meg tessék, azt sűgja valaki a fülembé, hogy szopjam le. Végül is megteheti, hiszen azt hangoztattam, hogy imádok dugni. Hogy nem bírok a vágyaimmal, hogy a szex irányítja a lépéseimet. Akkor meg miért csodálkozom rajta, ha így kezelnek, ha valóban szexmániásnak tartanak? Csakhogy mindig is szerettem én választani, vagy legalább megpróbáltam én irányítani. S ez nem változott, bármi történt az elmúlt napokban, hetekben, bármit írtak, mondtak vagy gondoltak rólam. Ha ez a tenyérbe mászó képű énekes tetszene nekem, finoman jeleztem volna neki, gyere, menjünk. Menjünk be a vécébe, ott majd lehúzom a slicced, és megnézem, mekkora farkad van. S ha tetszik, akkor a számba veszem, akkor majd nyalogatom, akkor majd eljátszom vele. Mert én is úgy akarom.

De ez a nyálgép nem volt kedvemre való. Tucatjával nyüzsögtek a nála sokkal jobb pasik. Sokszor éreztem, amikor valamilyen szórakozóhelyen voltam, hogy nehéz választani. Hogy nehéz a legjobbra rátalálni. Gyanítom, az igazi csajozók, a menő csávók, a macsók is így vannak ezzel. Megjelennek egy buliban, végigmennek a Király utcában, egyik hely a másik után, klub klub mellett, aztán csak meresztik a szemüket a rengeteg dögös csajra. Kész szerencse, ha nem pénzfeldobással döntenek, hogy melyiküket vigyék haza.

Keresni kezdtem a barátnőimet.

A részeg, vállalhatatlanul viselkedő barátnőimet. Engem ez nem zavar. Tudom, hogy ilyenek, sőt olykor én is ilyen vagyok. Gátlástalan, hangos, zabolátlan, mondhatni, primitív. Ilyenek vagyunk. De nem csak mi. Mintha ez valamiféle kortünet lenne. Az éjszaka a magamutogatásról, az önkifejezésről szól. Hadd szóljon! Szép sorban bukkant elő mind a három csajszi. Az egyik egy arab fiú karjába kapaszkodott. A pasi a lány seggét markolászta, a tarkóját csókolgatta. A másik egyedül jött, de visongatott az alkohalmámortól, a harmadik - rajta lepődtem meg a legjobban - szipogott, mint aki éppen most szívott fel egy adag lájtos fehér port.

Így mulattunk mi együtt. Én, az akkor már hírhedt botrányhős - és az udvarhölgyei. Én, a kedvelt, utált, példaképnek és bűdös ribancnak titulált

huszonhat éves nő, s mellettem a barátnőim, akik még rajtam, a szexőrültön is túltettek.

Körülöttünk meg a pasik, a nyálukat csorgató, futó kalandot kereső, legalább annyira primitív pasik. Hiába van rajtuk márkás cucc és milliós óra, hiába böhömnagy a verdájuk, az éjszaka császárai nem az intellektusukról híresek, de ott nincs is erre szükség. Nem az eminensek iránt mutatkozik kereslet. Ezt én pontosan tudom. Ha beszélgetni akartam, nem lehetett a zajtól, az üvöltő zenétől. Ha beszélgetni akartak velem, nem lehetett, mert épp hánytam a piától. Ha beszélgetni akart volna bárki is, nem volt rá szükség, mert ott és akkor nem a szavak számítottak.

Csak a testek.

Csak a vágyak.

A barátnőim összekapaszkodtak, mint valami röplabdacsapat fogadkozó tagjai, magukhoz húztak, és üvölni kezdtek. Mámorosan, extázisban. Én meg arra gondoltam, íme, új életem első vagy második maradandó emléke. Íme, Szepesi Nikolett, egykori sportoló, immár botrányhős nő lépései a magány és a züllés útján. De ott és akkor, a hetedik Bacardi-kóla után eltűnt, semmivé foszlott minden negatív gondolat.

Könyvet írtam.

Sikerkönyvet írtam.

Sok pénzt kaszáltam.

Lekurváztak? Na és? Megbélyegeztek? Bekaphatják! Nincs korlát, nincsenek szabályok, nincs tiltólista.

Ha baszni akarok egy pasival, kettővel vagy hárommal, vécében, autóban, liftben vagy a rekettyésben, akkor azt megteszem. Senki sem tarthat vissza, hogy erről újra könyvet írjak, hogy megint kiteregessem a szennyest, hogy megint kitárulkozzom, hogy megint széttegyem a lábam előtted, előttetek.

Egymást támogatva jöttünk ki a friss levegőre. Négy szexi, felszabadult, baszásra váró, részeg csaj - mint a huszonegyedik századi budapesti éjszaka szimbóluma.

„Hová menjünk?” Ezt az egyik barátnőm kérdezte, s láttam rajta, ha azt mondanám neki, irány a reptér, és utazzunk Dubajba, s kényeztessünk egy

arab sejket dollárkötegekért, sikongatva helyeselt volna. De én azt mondtam, mára elég ennyi. Holnap folytatjuk. Ha nem itt, akkor egy másik helyen, s ott is kúrnak majd a vécében, mert ez immár ilyen világ. Az élvhajhászok paradicsoma. Én pedig itt és így érzem jól magam. Hiába próbáltam valamiféle szerelmet, állandóságot keresni az életemben, kudarcot vallottam. Nincs kedvem panaszkodni. Nincs kedvem és nincs okom. Sokan szexistennőnek tartanak. Kell ennél több?

Gyerünk lányok, előre!...

Így indultunk haza. Ám mielőtt beszálltunk volna egy taxiba, megjelent a popénekes. Valahogy előbukkant, s nem hagyott békén. Odajött, közel hozzám, s hátulról a jobb fülembe súgta: „Esetleg leszophatnál!”

S akkor azt mondtam magamban, végül is miért ne. De majd akkor, ha egyszer sorra kerül. Mert sokan, nagyon is sokan vártak rám. S nekem tetszett ez a szerep. Szextanárnőként sok-sok tehetséges tanulót okíthatok majd.

A taxiban már csendben ültünk. Én elöl, a három tökrészeg csajszí hátul. A sofőr nagyjából negyvenes, körszakállas, szürke pantallós, makkos cipős férfi a gondolatban mind a négyünket megdugott. Bármibe lefogadnám, eljátszott a gondolattal, hogy majd felhívjuk magunkhoz, s hogy majd négyen, mint az *Igazából szerelem* című imádni való filmben az amerikai csajok, kényeztetjük, babusgatjuk, felizgatjuk, és kielégítjük.

Egy nagy lófaszt! Majd mi eldöntjük, hogy melyik pasi érdemes és alkalmas arra, hogy hozzánk nyúlhasson - hogy mi hozzá nyúlhassunk. Egyébként nem is rossz ez a mondat. Amit az a hülye gyerek, az énekes mondott: „Esetleg leszophatnál!”

Csináltatok egy ilyen pólót, hadd lássa mindenki, miről is szól az élet.

2

Az Isten jó szórakozást kívánt. Aztán elfordította a fejét, s a Földön már semmi nem volt olyan, mint régen. A tavasz megszűnt, az emberek kedden lekapcsolták a fűtést, szerdán bekapcsolták a klímát. A húsvét vált a karácsony helyett fehér ünneppé, hóval, cudar hideggel, didergéssel. Aztán hirtelen forróság zúdult Magyarországra, a hírműsorokban egyfolytában azt kántálták a bemondók, hogy életveszélyes a kánikula. Mintha nem lenne amúgy is éppen elég baja mindenkinek. A hőséggel együtt jött az árvíz, hömpölyögve, ronda zöld színnel, bűzös lehelettel elárasztva falvakat, városokat. Aztán, amikor levonult, romhalmazt hagyott maga után, no meg legyőzhetetlen, kiirthatatlan szúnyoginváziót. Az emberek vakaróztak, jobb és bal kézzel csapkodták a térdüket, a homlokukat. A buszmegeállóban álló idegen ember tarkóját.

Az Isten jó szórakozást kívánt.

Mintha már kevesebbet foglalkozna velünk, mintha már nem érdekelné, mi történik a Földön, mintha már tudomást sem venne arról, hogy a világban egyre nagyobb a szegénység, hogy tüntetnek, hogy forrongnak - hogy majdnem forradalmat csinálnak. Mintha mégis közeledne a 2012-ben elmaradt, beígért világvége. Csoda-e, ha az emberek - mintha csak a finishez értek volna -, egyre inkább az élvezetek felé fordulnak. A férfiak isznak, kurváznak, szeretőket tartanak, túlóráznak, futballt néznek, a nők pedig...

A nők pedig tartják velük a lépést.

Vagy olykor lekörzik őket.

Sőt, egyre inkább lekörözik őket.

Én csak tudom. Ott futok elől, a hedonizmus, az élvhajász élet zászlaját lobogtatva. Hogy mitől lettem ilyen, azt tulajdonképpen magam sem tudom. Mert rendes kislány voltam, jól nevelt, illedelmes, igazi sportoló. Olyan, aki tudta, hogy az edzés a legfontosabb (a tanulás mellett persze), hogy akkor lesz belőlem majd valaki, ha kiaknázom, kamatoztatom a tehetségemet. Úsztam reggel, délben, este, zárt világban, zárt közösségben éltem - az ördög mégis utat talált hozzám. Merthogy bennem van, abban egészen biztos vagyok. Ez a túlfűtött szexualitás is az ő műve. Mert az mégsem normális, hogy falom a pasikat, hogy képes lennék mindennap másikkal ágyba bújni.

Hogy olyan vagyok, mint egy férfi, valamiféle tanyasi csődör, aki bárkit képes megkapni, és aki órákig „kényezteti” a nőket. Be-ki, be-ki. Alulról, felülről, oldalról.

Igazából nekem férfinak kellett volna születnem. Olykor irigylem is őket. Irigylem őket a nagy farkukért (már persze amelyiket valóban méretes pénisszel áldott meg a sors). Mert azzal igazi királyok lehetnek, uralkodók, az élet mindenható urai.

Talán a pornófilmek tehetnek erről az egészből.

A pornófilmek, amelyeket alig kamaszként, társaságban nézhettem, mert már nagyon menők voltunk, igazi lázadók, amikor egy szülőktől mentes lakótelepi lakásban bámultuk a szteroidokkal felpumpált, örökmozgó bonvivánokat. A szilikonhegyek büszke platinaszőke viselői, a teherautósófor-szerű, tagbaszakadt, enyhén pocakos főhősöket, a szende diáklánynak maszkírozott, aprócska mellű nimfománokat.

Mindez hatással volt rám.

Amúgy nem meglepő. Egy gyerek - legyen fiú, vagy lány - misztikus dologként gondol a szexre.

S tessék, most, huszonhat éves koromra a szex felkent papnőjének számítok.

Tudom, hogy rengeteg érdekes, izgalmas dolog van az életben. Játshatnék például köcsögdudán, citerán vagy szájharmonikán. Járhatnék néptáncolni, bűvártanfolyamra, esetleg lehetnék Greenpeace-aktivista. Nézhetnék szappanoperákat a televízióban, fűjhatnám kívülről Magdi anyus receptjeit, és persze már lehetne férjem is. Miért is ne? Csakhogy elég, ha körülnézek a világban. Elég, ha hallgatom az idősebb barátnőim siránkozásait, vagy elég, ha ránézek anyura, aki hosszú évek óta egyedül él. Tudom, mire gondolsz, hogy az élet akkor „normális” körülöttem, ha családra, gyerekre, munkára koncentrálsz, ha mindezek kitöltik, betöltik a hétköznapijaidat. Van ilyen. Vannak boldog párok, férjek, feleségek, élettársak. Csak az a kérdés, meddig bírják. Mikortól mennek egymás idegeire. Mikortól kezdenek el másfelé kacsintgatni, unaloműzésből félredugni. Mert előbb-utóbb mindenki megteszi. Ebben egészen biztos vagyok.

Most egyedül vagyok.

Elhagytak, mert nem bírtak elviselni. Pedig becsszóra megpróbáltam. Eltökélt voltam és határozott. Azt mondtam, van valakim, értelmes, értékes fiú, gyönyörű szerszámmal. Sosem felejttem el az első közös éjszakánkat. Volt persze romantika, gyertyafényes vacsora, mozi és meghitt séta is azt megelőzően, hogy összebújtam vele. De az ágyban kapott meg. Ott lettem az övé. Az első közös szexuális élményünk után adtam át magam igazán a kapcsolatunknak. Akkor szerettem bele. A lepedőn nem volt helye a „L'amour”-nak, a finomkodásnak. Szerelmes lánnyá baszott. Az után a forró éjszaka után nem volt kérdés a számomra: ő sokáig mellettem lesz, mi ketten, együtt, jóban és rosszban repülünk végig az úton.

Vicces. Nagyot fordult velem azóta a világ.

Elhagyott, továbbállt, a barátnőim vigasztalnak, pedig nincs miért. Mindig azt mondom nekik, menjünk, bulizzunk, ne lelkezzünk, a hideg ráz ki azoktól a pasiktól, aki az „élet értelmét” keresik. Akik mindent meg akarnak magyarázni. Akik túl okosnak akarnak látszani. Én most mindent nyíltan kimondok: egyszerűen jól akarom érezni magam. Ha egyszerre két vagy három pasi nyúl hozzám, és tépi le rólam a ruhát, akkor úgy. Ha egy gyönyörű testű nő vonzásába kerülök, akkor meg úgy.

Ennyire egyszerű ez.

Élvezd a pillanatot! Elcsépett, ezerszer leírt mondat, de ennél okosabbat, ennél tökéletesebbet senki nem tudott kitalálni. S tudod mi a legszebb az egészben? Amióta megjelent a könyv, mióta leírtam, hogy szexmániás vagyok, napi tíz-húsz levelet kapok. Pasik írnak vágyakozva, magukat felajánlva. Fialatok, idősek, visszafogottak, macsó szerepben tetszelgők. Csak választanom kell közülük. Elég visszaírnom a közösségi oldalon, hogy ötkor, a Blahán vagy fél nyolckor a Normafánál. És már jönnek is, elegánsan felöltözve, illatosan, sokmilliós járgánnyal. És én kihasználom ezt. Kihhasználom őket. Mondom, kár, hogy nem vagyok pasi. Hívhatnának Elemérnek vagy Tóbiásnak, tökmindegy, végigdugnám a város legjobb nőit. És persze focimeccsre járnék, hangosan üvöltenék, szurkolnék, az ellenfél drukkereivel verekednék. Most is látom, hogy esténként meccset közvetítenek Brazíliából, s ülnek kint a belvárosban a férfiak, nézik a tévét, drukkolnak, közben sört vagy bort isznak, belefeledkezve a látványba. Rögtön eszembe is jutott az egyik szeretőm, aki két dugás között kissé pihegve elmesélte, évekkal ezelőtt járt Rióban, sétált a Copa Cabánán,

gyönyörködött a városban, és közben vigyázott az értékeire, mert ott akkora a szegénység, hogy a lopás tulajdonképpen hivatalos foglalkozásnak minősül. Forróság volt akkor Braziliában, a perzselő nap elől a tengerbe menekültek a turisták, esténként pedig megszámlálhatatlan klub várt rájuk. És az én szeretőm ekkor kissé izgatott állapotban azt mondta, ő még annyi jó nőt soha, sehol nem látott, mint Rióban, egyetlen szórakozóhelyen. Szőkét, barnát, feketét, világos bőrűt, kreol szépséget és ébenfekete gyönyörűséget. Az én szeretőm egyre jobban beleélte magát a történetbe, és szinte láttam magam előtt, a riói szépségeket, a megszámlálhatatlan, tökéletesen kerek fenékkal megáldott, hegyes cicijű lányt, a szambatáncosokat, a szexualitás burjánzását.

Irigykedve hallgattam.

És persze azt is elmondta, hogy abba a szállodába, ahol ő lakott, nem lehetett felvinni nőket a szobába, de a barátjával így is megoldották ezt a kérdést. Egyik este nagyjából ötven helyi különleges szépségből kettőt kiválasztottak. Nem volt ez valamiféle zsákbamacska, abban a klubban az volt a szokás, hogy a lányok nagyjából ötperces váltással megjelennek a dobogón a vendégsereg nagy-nagy örömeire, és egy rúd körül finom vagy olykor vad táncot lejtnek. A turistának nincs más dolga, mint rámutatni bármelyikükre. Ráadásul ezeknek a tökéletes amazonoknak ha megtetszett a turista, még pénzt sem kértek a randevúért. Így történt, hogy az én szeretőm, mint az amerikai filmekben, taxit rendelt a szálloda elé, odahívták a két gyönyörűséget és átgurultak egy jóval olcsóbb, ám szabad szellemű panzióba, irány fel a szobába, ahol még a plafont is tükör borította. Az élmény, a látvány életre szóló volt. A hófehér lepedőn egy karamellszínű, sűrű fekete, hosszú hajú mesztic szépség feküdt, hogy aztán földöntúli élményben részesítse a barátomat.

Amúgy élve megúsza a kalandot. Nem rabolták ki és nem rabolták el. Bármelyik megtörténhetett volna.

Hát nem izgalmasabb a férfiak élete?

De ezen már felesleges rágódni. A teremtő női testtel és kissé férfi érzülettel ajándékozott meg. Keresem a helyem a világban, ugyanúgy, mint minden más ember. Talán csak több izgalmat próbálok belezsúfolni. Kitolni a határokat, átélni a szabadságot. Van munkám, vannak céljaim, bár ezek olykor számomra is homályosnak tűnnek. Talán úszóedző leszek, magam is

tehetségeket nevelek, visszatérve a medencék világához. Ki tudja? Az a sok minden, amit versenyzőként átéltem, egyelőre távol tart ettől a közegtől. Túl sok sebet kaptam, túl sok pofon csattant az arcomon, és túl sokszor aláztak meg. Női, vagy inkább gyereklány mivoltomban. A szexuális zaklatás, a molesztálás, a pedofília, az ocsmány közeledés, amelyről írtam, még nagyon is élénken él bennem. Azóta hangos, zajos ügy lett ebből, televíziók, újságok foglalkoztak a korábbi stábtagnak viselkedésével. S amit nem akartam, amire sosem vágytam, az is bekövetkezett, immár túl vagyok a többórás rendőrségi kihallgatáson is. A nyomozás zajlik, s ki tudja, mi lesz a vége. Ez az én utam, ezen kell végigmennem.

Talán ezért is vagyok olyan féktelen és megzabolázhatatlan. Keresem önmagam - és keresem az értékes embereket.

Nehezen kötődöm, egyre nehezebben.

A kapcsolataim a nőkkel és a férfiakkal meglehetősen felszínesek. Képes vagyok vadidegen lányt barátnőmmé fogadni, vele mindent megbeszélni, a lelkemet kiönteni, hogy aztán egy megmagyarázhatatlan pillanatban eltávolodjam tőle, és szépen elfelejtsem. De ugyanígy vagyok a pasikkal is, meglátok valakit, vonzó lesz a számomra, egyre jobban belelovalom magam, vágyom rá, kívánom, legszívesebben az ölébe ülnék. Aztán mond valamit vagy csak grimaszol, és én máris kiábrándulok belőle.

Labilis vagyok, ez az igazság. Az Isten jó szórakozást kívánt.

Merthogy az is ördögi játék, ami a férfiak és a nők között zajlik, a teremtő jól szórakozhat, ahogy nézi a reménytelenül szerelmes, féltékeny, az élete párját meggyilkoló, majd önmagával is végző férfiakat, a megcsalt, felpofozott, vak komondor által fellökött nőket, azt a megannyi sírást, keserűséget, kiábrándultságot, amelyet ez a szerelem nevű párkapcsolati játék okoz. Most megpróbálok vigyázni magamra. Sok minden van mögöttem, sebeket kaptam, és persze adtam is. Egyedül kell továbbmennem, immár hivatalos szexőrültként elkönyvelve. Komoly kapcsolatot szeretnék, ugyanakkor ezt lehetetlen vállalkozásnak tartom. Nem lesz olyan pasi, aki elhiszi nekem, hogy nem dugok félre, hogy paprikás krumplival várom, hogy kivasalom az alsógatyáját - hogy jó kislány leszek. Nekem már százszorososan, ezerszeresen kell bizonyítanom, ha egyszer, valamikor a vízbe dobom a horgonyt. De most még eszemben sincs lehorgonyozni.

Nappal teszem a dolgom, de jönnek az esték, és én felpörgök. Kicsípem magam, dögös leszek és ellenállhatatlan. Ugyanúgy, mint nyolc-tíz éve, amikor kis bakfisként is megőrültek értem a férfiak. Mára igazi nővé cseperedtem, aki nagyon is tudatosan választja ki partnereit.

Egyes esetekben a szexpartnereit.

A kínálat gyakorlatilag korlátlan. S még izgalmasabb ez a játék attól, hogy kalandvágó pasik célkeresztjébe kerültem. A nők utálnak, az úszóvilág látszólag kiközösített. Már nem Szepesi Nikolett egykori úszóbajnok vagyok, hanem az erkölcstelenség megtestesítője.

Vállalom.

Még akkor is, ha az utcán ujjal mutogatnak rám, ha a szórakozóhelyeken beszélnek, az interneten mocskos, kioktató üzeneteket küldözgetnek. Majd én eldöntöm, kinek adom oda magam, és ki lesz az, illetve kik lesznek azok, akik igazából megismerhetnek. Akik a már felvett álarcom mögé nézhetnek.

Az Isten jó szórakozást kíván.

Megpróbálom élvezni a műsort.

3

Tulajdonképpen Káká tehet mindenről. Káká egyébként nem brazil és nem futballista. Ehelyett a könyvkiadónál dolgozik, valamilyen flancos beosztásban. Egyszer csak felbukkant az életemben, és onnantól kezdve napi kapcsolatba kerültünk. Hol telefonon egyeztettünk, órákig beszélünk, hol meg valamilyen elegáns körúti kávézóban ücsörögtünk, és mondtuk a magunkét. Káká biztatott, hogy írjam csak bátran azt a könyvet, tegyek bele mindent, ami a lelkemből, na meg a testemből fakad. Azt mondta, ne féljek senkitől és semmitől, majd ő megvéd, ha kell, szerződtem mellém a magyar cselgáncsválogatottat, de ha az is kevés lenne, felbéreli Chuck Norrist is. Kákáról tudnod kell, hogy most múlt harminc, van egy gyönyörű gyermeke és csinos felesége. De ha látnád, azt gondolnád róla, épp most érettségizett, nemrég szerezte meg a jogsit, és egyfolytában azt kérdezi magától: mi legyek, ha nagy leszek?

Kölyökképe, gyermeki mosolya hatással van a nőkre. A legtöbben anyáskodnának felette, babusgatnák, simogatnák, becézgetnék.

Ezt ő is pontosan tudja magáról. Érzi, hogy kedvelik a lányok. Olykor vissza is él ezzel - bár nekem egyfolytában arról beszélt, hogy hosszú, tartós kapcsolatra vágyik.

Ez csak duma, persze. Hiába titkolta, rájöttem, hogy megszámlálhatatlan futó kalandja volt. Ennek ellenére Káká romantikus alkat, afféle művészlélek. De ne úgy képzeld el, mint aki bő, parasztyáiban, tarisznyával a vállán zsoltárokat olvas fel a Nemzeti Múzeum lépcsőjén. Ehelyett divatos cuccokba öltözik, a legutolsó trend szerint. S nem mellékesen egy sport Mercedest vezet, naná, hogy cabrio változatban, hadd fújja a szél menet közben a szőkésbarna haját.

Egyre jobban megkedveltem Kákát.

Ahogy ült velem szemben és magyarázott, az járt a fejemben, miért nem inkább dugunk a süket duma helyett. Eljátszottam a gondolattal, milyen lehet a farka, milyen lehet az ágyban, és milyen lehet az arckifejezése, amikor elélvez. Izgatott a lénye, izgatott a visszafogott stílusa, és izgatott, hogy nem nyomul rám.

Létezik, hogy nem akar megbaszni? Ezen morfondíroztam, miközben ő

szerződésről, fejezetekről, leadási határidőről beszélt.

Káká gyakorlatilag megváltoztatta az életemet. Vagy inkább azt mondanám, újra megváltoztatta, mert a könyv írása közben én épp tündérekorszakomat éltem, büszke is voltam rá. Megannyi perverzió, szextúra és -kaland után révbe értem. Vagy legalábbis azt hittem. Ahogy mondani szokták, komoly kapcsolatban éltem. És ezt most nem cinikus értelemben mondom. Cápa, a párom minden szempontból megfelelt. Rajongtam érte. Imádtam a farkát, a combjait, a mosolyát, szerettem, ahogy beszél, ahogy hozzám ér, ahogy odavan értem. Százszor is eljátszottam a gondolattal, hogy gyereket szülök neki, őt persze ettől rendre kiverte a víz, dadogni kezdett, futócipőt húzott, és kisprintelt a közös otthonunkból. Együtt éltünk, szerelemben, szexben tobzódva. Néha eszembe jutott, hogy ez majd így lesz az idők végezetéig. Én meg dolgozom valamit, óvodában, úszótáborban vagy egy gyapotültetvényen, végül is mindegy, ő is nyomja a melót, megélünk valahogy, és közben hatalmasakat szeretkezzünk. És így is ment hetekig, hónapokig, évekig. Cápa sokszor dolgozott este, éjszakába nyúlóan, de én nem mentem bulizni, és nem dugtam félre.

Erre voltam a legbüszkébb.

Én, a szexmániás képes voltam hűséges maradni. Nem kell megtapsolnod érte, semmilyen díjra nem tartok igényt, de azt tudnod kell, hogy a mai világban ez nagy dolog. Ellenállni a csábításnak. Lepattintani az állandóan nyomuló pasikat, tudni nemet mondani a vadállatoknak, a napközben edzőtermekben izzadó, a munkát még csak hírből sem ismerő, az éjszaka császárainak számító kiskirályoknak. Akkor mindez természetesnek tűnt. Megbeszéltem magammal, hogy majd receptkönyveket olvasgatok, ha jön az őszi, sálat horgolok, nyár végén lekvárt főzök, nap közben pedig, amíg várom haza a kedvesemet, bárgyú sorozatokat nézek a tévében. Végül is a legtöbb nő ezt csinálja.

Szerencsétlenek!

Minden tisztának és egyszerűnek tűnt. Talán túl egyszerűnek.

De Káká felbukkanása és a könyv megírása felborított mindent. Olyan volt, mint egy tornádó, amely felkapja a parkoló teherautókat, felkapja a Kossuth Lajos utca 4. szám alatti házat, hogy átrepítse a Kankalin út tizenháromba. Mindent vitt a bennem feléledő és addig elnyomott

érzelemzuhatag. Azt nem mondom, hogy beleszerettem Kákába, mert ez így nem igaz. De dugni akartam vele, hányszor és hányszor elképzeltem, hogy ott bent, a szerkesztői szobában, a száz meg ezer könyv között az íróasztalra fektet, nem is fektet, inkább odavág, odaprésel, lerángatja rólam a falatnyi tangát, széthúzza a combjaimat. És hátulról, erőteljes mozdulatokkal belém hatol.

Basszál még, basszál még, jó erősen!

Ilyeneken fantáziáltam. Már az is eszembe jutott, megmondom neki, felszólítom, hogy húzza le a sliccét, s tegye a számba a farkát. Ehelyett csak sóvárogtam. Láttam, éreztem Kákán is a vágyat, láttam a szemén a tüzet, de ennél tovább, ennél messzebb soha nem merészkedett. Még félreérthető célzásokat sem tett, hogy esetleg, ha nincs jobb dolgom, és ha ráérek, üljek már rá a szájára. Bárcsak mondta volna! Egyre nehezebb lett otthon, egyre inkább zavarodottá váltam a „komoly kapcsolatomban”. Mert lehet úgy is félredugni, hogy az ember fütyörészve hazamegy, mintha mi sem történt volna. Rögtön elmeséli, milyen sokan voltak a közértben, hogy egy mamóka bevásárolt tizennyolc zöldbabkonzervet, aztán nem volt elég pénze, és mi ott álltunk a sorban szentségelve, türelmetlenül.

Aztán vagy elhiszik, vagy nem.

A félredugásnak immár sajátos technikája van. Valahogy kifejlődött az elmúlt években, évtizedekben. A félredugás lett a legnépszerűbb sportág, űzi mindenki, amatőr és profi, s ez tartja életben az unatkozó, egysíkú, hervasztó kapcsolatokat. Egy idegen test, egy harmadik személy illata, érintése, pillantása hozza újra tűzbe az otthon már lanyhuló vágyat. Ebben egyébként magam is nagymester voltam a korábbi kapcsolataimban. Gyakorlatilag mindig félredugtam, mindenkit megcsaltam.

Te is így vagy ezzel? Ha nem, akkor előbb-utóbb szentté avatnak.

Cápát nem akartam megbántani. Túlságosan szeretett és ragaszkodott hozzám. De én is ugyanígy éreztem iránta. Én is őt akartam, csakis őt - ideig-óráig. Hiábavaló harc ez a jó és a rossz között. Mindig az utóbbi győz. És ezt még akkor is vállalják az emberek, ha ezért a pokolra jutnak. Hát, én is ilyen vagyok.

Káká beférközött a tudatomba, a gondolataimba, a mindennapjaimba. De nemcsak a lényével, a vonzásával, hanem a világképével is. Mindenkit

ismert a városban. Üresfejű celebeket, sztársportolókat, komoly írókat, rajongásig szeretett színészeket. Lenyűgözött a kapcsolatrendszere. Hatással volt rám, hogy mindig mindenkivel megtalálta a hangot, hogy a legsuttyóbb, legbunkóbb valóságshow-hósszal is olyan közvetlen kapcsolatot ápolt, mint a százszorosán kitüntetett költővel. Általa én is több lettem. Vágytam rá, hogy megismerjek különleges embereket, hogy részesévé váljak a művészvilágnak, hogy a felső tízezer összejöveteleinek rendszeres vendége legyek.

És Káká vitt magával. Mert érezte, hogy vinnie kell, talán még az is átfutott az agyán, hogy büszkélkedik velem, s hogy esetleg tálcán kínál fel, engem, a szexőrültet a befolyásos barátainak. Izgatott ez az egész. Új és még újabb kapuk nyíltak meg előttem, Káká mellett, mögött különleges világba sétálhattam be. Akkor már tudtam, hogy a szex, az erotika újra magával ránt, beszív, mint egy örvény, és csak pörget és pörget, és már megint vége az adott kapcsolatomnak. Megint jöhet az extázis, a féktelen baszások sora.

Káká olykor panaszkodott is.

Valahová a semmibe bámult, mintha ott sem lenne, amikor arról beszélt, hogy a felesége féltékeny, hogy rendszeresen veszekszenek otthon, hogy nem győz magyarázkodni, hogy az idegei kissé megviseltek. Hogy legszívesebben meg sem állna a Maldív-szigetekig. Én meg olyankor megsimogattam volna a fejét, azt mondtam volna neki, gyere Káká menjünk le a Duna-partra, csapjunk agyon háromszáz szúnyogot, aztán én szépen rád ülök, bele a kemény farkadba. És addig-addig nyargalászom rajtad, amíg el nem felejtéd azt a zűrzavart, amelyben nyakig benne vagy.

De nem mentünk szúnyogot irtani.

Ehelyett felbukkantunk ilyen-olyan partikon, könyvbemutatókon, házibulikon. Káká mindenhol barátként mutatott be (és nem barátnőjeként) ezzel is jelezve, hogy nincs közünk egymáshoz, hogy nem baszunk minden esete, hogy a nő szabad préda. Nem bántam. Ettől még izgalmasabb volt az egész. Ahol megjelentünk, pasik tucatjai csorgatták a nyálukat utánam, csak választanom kellett közülük. Érett, őszes hajú férfiak kezdtek udvarolni, intelligensen, már-már költői stílusban. Mondtam volna nekik, uraim, immár én is író vagyok, illetve hamarosan leszek, de inkább hallgattam, mert féltem, hogy egy ilyen mondattól, legalábbis röhögő görcsöt kapnak. Arról nem is beszélve, hogy egy pillanatra sem éreztem magam írónak, azért, mert

papírra vettem (vagy inkább gépbe írtam) mindazt, amit gyerekként, úszóként, szexőrültként, nőként átéltem. Nem lettem író, inkább valamiféle botrányhős, akarva, akaratlanul. Középpontba kerülő celeb. De Káká ebből semmit nem éreztetett velem, ő ugyanúgy kezelt, mint amikor először meglátott, egykori úszónőként, sportolóként, hétköznapi lányként. Az más kérdés, hogy az ő érdeke is azt diktálta, legyen minél sikeresebb ez a könyv, legyen minél nagyobb felhajtás körülötte, beszéljenek róla az emberek, írjanak róla az újságok. Kerüljön be a köztudatba, hogy íme, itt van Szepesi Nikolett, a százszor megdugott, gyerekként csaknem megrontott korábbi olimpikon. S Káká remekül csinálta mindezt, a média elsőszámú alanyává tett, hetekig, hónapokig interjúkat adtam, nyilatkoztam, tévébe, szerkesztőségekbe mentem, és Káká mindig ott volt a háttérben - s ha kellett, megvédett.

Káká igazi barátommá vált. Ha őt nem is kaphattam meg, általa kalandok egész sora várt rám.

Cápa, ha sejtette volna, hogy hová, milyen messzeségbe repít majd ez a készülő könyv, megtiltotta volna, hogy megírjam.

Már késő.

A kötet elkészült - Szepesi Nikolett megint továbbrepült.

4

A Swinger Klub épülete teljesen hétköznapi háznak tűnt. Bár nem is tudom, mit vártam, talán egy hatalmas, villogó neonfeliratot, amelyen az áll: Baszószaakkör. Az embernek eszébe sem jutott, hogy ott, bent, a falak között nap nap után megelevenedik a Káma Szútra. Volt bennem némi félsz vagy bizonytalanság. Magamtól talán soha nem mentem volna ilyen helyre. Nem mintha nem izgatott volna az ilyesmi, de azért ehhez mégiscsak bátorság, no meg egy tapasztalt, határozott partner kell, olyan, aki odacipel magával. A férfi már bőven elmúlt negyven, inkább az ötvenhez járt közel, jólfésült, jólöltözött, választékos modorú ember volt. Az arca, jobb pillanataiban Alex Baldwinéhoz hasonlított, még azt is mondhatnám, sármosnak, vonzónak tűnt.

A stílusa viszont egyre jobban idegesített, az a típus, akit az életben két dolog érdekel: a pénz és a pina. Ezt nem is tagadta. Tulajdonképpen becsültem benne, hogy őszinte, és nem akar a Szépművészeti Múzeumba cipelni, esetleg valamilyen hangversenyre. Ehelyett rövid ismeretségünk elején máris felajánlotta, hogy elkísér egy különös helyre.

Törzsvendég volt a Swinger klubban.

Úgy is mondhatnám, bérlettel rendelkezett, a kezdőcsapat tagja volt. A férfit egyébként egy fogadáson ismertem meg, az egyik vodka-tonicot ittam a másik után, amikor az arcán negédes mosollyal odajött hozzám. Kellően részeg voltam ahhoz, hogy ne küldjem el a francba. Beszélni kezdett, igazából oda sem figyeltem rá. Néztem az embereket, a jólöltözött, Gucci és Prada cuccokat viselő nőket, a Valentino és Cavalli öltönybe bújt férfiakat, s azt gondoltam, jó itt lenni, jó közéljük tartozni.

A jólét mindenkinek jól állt. Talán még nekem is.

A férfi nem tágított, duruzsolt a fülemben, hallottam, amint azt mondja: dolgozik, olykor teniszezik, teszi a dolgát. Hol itthon, hol külföldön bukkan fel, finom ételeket eszik, márkás italokat kortyol, de akkor és csakis akkor érzi, hogy igazán él, amikor meglát egy vonzó nőt, és megpróbálja megszerezni. Ha az utcán sétál, és ott bukkan rá a leendő zsákmányra, hosszú percekig, akár órákig is követi, kirakatról kirakatra, üzletről üzletre, várva a megfelelő pillanatot, hogy megszólíthassa - hogy leszólíthassa. Akkor

bizsereg mindene, akkor dolgoznak benne a hormonok, és egyre erősebb benne a vágy, hogy megkapja a nőt, hogy az övé legyen. Azt mondta, élt házasságban, de erről a szenvedélyről nem tudott leszokni. Képtelen volt rá. S mosolyogva hozzátette, hogy a férfiak hetven, talán nyolcvan százaléka küzd ezzel; megőrül a gyönyörű nőkért, kikezdene valamennyivel, meghódítaná, megkóstolná a mindet. Egyiket a másik után. Egyre nagyobb érdeklődéssel hallgattam őt.

„Rosszabbak és sokkal rosszabbak vagytok nálunk, nőknél!” Ez a banális mondat jutott hirtelen eszembe válasz gyanánt. S tulajdonképpen igazam volt. Mert magam is szexmániás vagyok, ki nem hagynék egy jó pasit, de egy nő igenis képes leállni. Például, ha gyereket szül, akkor az a csöppség lesz neki a legfontosabb, megelőz, legyőz minden férfiembert. És még akkor is lassít, leparkol a nő, ha igazán szeret. Elhiteti magával, hogy a biztonság, az anyagi és érzelmi biztonság fontosabb a kalandoknál.

A férfi bólogatott.

Aztán a fülembé súgta, hogy menjünk el innen, és vele tartottam. Egyedül voltam, már úgy értem igazi társ nélkül, telis-tele bizonytalan gondolatokkal, a könyv megjelenése utáni botrányal. A barátom elvesztése okozta keserűséggel. Miért is ne?

Drága autó, luxuskocsi, luxus kégli, a férfi megadta a módját. Annyit már tudtam róla, hogy valamihez nagyon ért. Hiába váltották egymást a kormányok, a politikusok, ő mindig a felszínen maradt, az élboly tagjaként, a tűz közelében kereste meg a betevőt. Olykor írtak róla az újságok, ilyen-olyan rendezvényeket szervezett, mindent és mindenkit kihasznált.

Viszont nagyon kis farka volt. Mikroszkopikus méretű.

Ezt már csak akkor vettem észre, amikor késő volt. Amikor meztelenül feküdtem az ágyán, selyem takarón, tükrökkel körülvett szobában, s a férfi fölöttem lihegett. Essünk gyorsan túl rajta, ez futott végig az agyamon, a férfi hasra fordított, hátulról hatolt belém, közben felnyögött, de én az egészből alig-alig éreztem valamit. Nem a farka simogatta a vaginámat, hanem a pocakja csapkodta a fenekemet. Legalábbis én ennyit éreztem az egészből. Persze, rutinos versenyző lévén nem viselt meg az eset, miközben a faszi hörgött mögöttem, és az apró cerkáját lökdöste belém, én azon morfondíroztam, vajon a kedvenc sorozatom következő epizódjában

várható-e valamiféle fordulat. Szerencsére nem tartott sokáig a menet, a hapsi ordítva elélvezett, majd konkrétan összeesett az ágyon. Teljesen kifulladt. Reggel kijózanodva, futólépésben távoztam tőle, mint akinek sürgős dolga van. Biztos voltam benne, hogy soha többet nem látom, de akkor már tudta a telefonszámom, és hívogatni kezdett. Engedtem a csábításnak, mert kíváncsi voltam arra a „különleges” helyre.

Így kerültem a Swinger klubba.

A város szélén, valamelyik külső kerületben, egy családi házban üzemeltették a szextanyát. A férfi határozott mozdulattal tolt be az ajtón, mintegy megadva az utolsó lökést. Tudtam, hogy az életem újabb határponthoz érkezett. Mert voltam én megannyi férfival, sőt nővel is, de a szex, az erotika valahogy mindig intim közegben maradt, két, legfeljebb három ember titkaként. Itt viszont csoportosan elkövetett baszássorozat várt rám. Ne szépítsük, kellően magamutogatónak és talán perverznek kell lenni ahhoz, hogy valaki ilyen klubokba járjon. De innen már nem volt visszatolatás, nem mondhattam azt, hogy bocs, beteg a mosómedvém, állatorvoshoz kell vinnem. Meg aztán kíváncsi is voltam arra, hogy mi zajlik a falak között.

Vonzott és izgatott, hogy mi vár rám.

Meglepően sokan nyüzsögtek bent. Még mindenki ruhában volt, amikor beléptünk, első pillanatra olyannak tűnt az egész, mintha valami felolvasóestre érkeztem volna, esetleg háztartási edényekről szóló előadást meghallgatására. Mindez csak néhány percig tartott. A szemmel láthatóan összeszokott társaság tagjai nem sokat húzták az időt. Kora délután volt, a normális emberek dolgoztak, gyárban, irodában, vagy épp munka után rohantak. Odakint, a falakon kívül mindenki a gondjaival küszködött, pénz, szerelem, és egy kedves szó után futott, mi viszont, itt, bent afféle cinkosokként, már egymás testét tapogattuk, s elmerültünk a bujaság, a romlottság a perverzió világában.

Túl messzire mentem.

A sport, az uszodák, a versenyek világából valamiféle orgazmusolimpiára kerültem.

Most kellene felöltöznöm, menekülőre fognom, de képtelen voltam mozdulni. Becipeltek egy szobába. Most szó szerint értsd, két ismeretlen

férfi karolt belém, és szinte behúzott egy félhomályos helyiségbe. Mielőtt bármit mondhattam volna, bekötötték a szemem egy kendővel. Az egyikük mély, nyugodt hangon csak annyit mondott: ne izgulj, tudom ki vagy, és tudom, hogy szeretsz dugni. Hát itt most megkapod. Engedd el magad, tedd azt, amit kérünk tőled. Aztán egy ágyra fektettek, akkor már csak egy bugyi volt rajtam. Mert a kis vékony nyári nadrágot és pólót menet közben lehúzták rólam. Nem könnyen jövök zavarba, de ez a helyzet, ez a szituáció, maga a kiszolgáltatottság egyszerre rémített meg és izgatott fel. Kezek érintettek és tapogattak, a két férfi jobbról és balról mellém feküdt, simogattak, csókoltak, nyalogattak mindenhol. Mindig is szerettem, ha a férfiak irányítanak, ha tudják, mit akarnak. Finom parfüm illata csapta meg az orromat. Aztán már nem négy, hanem hat kéz érintését éreztem, de meglepődni sem volt időm, annyira magával sodort ez az eddig szokatlan érzés és helyzet. Egy nő hangját is hallottam, ott lehetett a közelemben, bekötött szemmel nem láthattam, de éreztem, hogy figyel. Hogy egyre jobban felizgulva, egyre hangosabban zihálva vesz részt az én beavatásomban. A férfiak erőteljes mozdulattal hasra fektettek, immár meztelenül. Azt éreztem, hogy itt és most bármit csinálhatnak velem. Eltűnt, semmivé foszlott az a minimális ellenérzés is, amely olykor figyelmeztetni próbált. Már nem érdekelt, mi történik, illetve... nagyon is érdekelt. Azt akartam, hogy kielégítsenek. Ketten, hárman, akár hatan is. Mámorító volt.

A valóság gyakorlatilag megszűnt, az a szoba, az az ágy egy soha nem tapasztalt világba repített. Nem akartam levenni a szememről a kendő, forogtam, pörögtem, minden irányba pucsítottam. Immár követeltem, hogy farkak legyenek a testemben. Orgazmus orgazmus után ért, de alig volt időm a gyönyörre, mert rögvést egy kőkemény fasz csiklandozta az ajkam. És én nem mérlegettem. Bekaptam, eszeveszett élvezettel nyalogattam, szopogattam egy ismeretlen férfi péniszét, miközben egy másik teljes erőből kúrt, a harmadik pedig a fenekemet izgatta az ujjával. A mennyországban éreztem magam.

Késő este ért véget a parti.

A férfi, akivel jöttem, öregesen belém karolt és azt mondta, hazavisz. Az autóban nem beszélgettünk, tapintatosan nem kérdezett semmit, én pedig olyannyira csordultig voltam mindennel, hogy megszólalni sem volt kedvem.

Elköszöntünk egymástól, és nem beszéltünk meg semmit. A férfi már

korábban jóllakott belőlem, így új és még újabb nőkre vadászott, én már nem izgattam különösebben. Azon az estén, vagy inkább éjszakán keveset aludtam. Néztam magam a fürdőszobatükörben. Kerestem ugyanazt a lányt, aki egykoron, nem is olyan régen még olimpiákra készült, akinek a versenyeiről sportlapok tudósítottak, s aki ott állt a dobogón, megszámlálhatatlan alkalommal tapsoltak neki, a sikereinek. Kerestem korábbi önmagam, de a tükörből már egy idegen nő nézett vissza rám. Másnap reggel, amikor felébredtem, egy pillanatra azt gondoltam, hogy, jaj, elkésem az edzésről, gyorsan készülnöm kell, mit szól majd az edzőm, de aztán rájöttem, hogy én már nem vagyok úszó, réges-régen semmi közöm az egészhez. Ha azt mondom, hogy nem éreztem különösebb lelkiismeret-furdalást az előző nap történései miatt, akkor talán megbotránkozol. Pedig ez van. Kaland volt, életre szóló kaland, amelyet talán soha többé nem ismétlek meg. De nem bántam egy pillanatra sem, hogy részt vettem benne. Az persze nyilvánvaló volt, hogy innen nem lesz egyszerű továbbmenni, már a szerelem nevű rendkívül igazságtalan játékban. Azt is tudtam, hogy a bujaság ösvényén való megálláshoz mindenképpen kell egy normális, szeretnivaló, értékes férfi. Egy olyan társ, aki legalábbis megpróbál megállítani - s aki miatt érdemes megállni.

De vagy találok ilyet, vagy nem. Görcsölni nem fogok miatta. Azt már végképp nem!

Most nem kell senkinek magyarázkodnom, nem kell lelkiismeret-furdalást éreznem, és nem kell senkit becsapnom. Huszonhat éves vagyok, miért ne próbálhatnék ki mindent az életben? Miért ne feszegethetném a határokat? Csak bátorság és elszántság kell hozzá. Amikor az egyik barátnőmnek elmeséltem, hol voltam és mit csináltam (illetve, hogy mit csináltak velem) ő csak felkiáltott: „Menj a picsába!” Aztán nagyjából két percig csóválta a fejét, lehordott mindenféle ócska kis kurvának, majd leült velem szemben és percre pontosan el kellett mesélnem neki mindent, de tényleg mindent, ami ott, abban a klubban lejátszódott. Míg engem hallgatott, láttam rajta, hogy irigyelt, ott lett volna a helyemben, kipróbálta, átélte volna mindazt, ami nekem megadatott. Meséltem és meséltem, s közben újraéltem.

A barátnőm sokáig nem szólt semmit. Meghallgatott és - elhallgatott.

Amikor nagy sokára megszólalt, arról érdeklődött, mikor megyek legközelebb. Merthogy eljönne velem.

Én pedig felírtam neki egy cetlire a férfi telefonszámát. A férfiét, aki magával vitt. Előtte persze kiokosítottam, hogy ne dugjon vele, mert túl kicsi a farka, de végül is az ő dolga. Aztán elmentünk az egyik plázába vásárolni, s közben beszélgettünk a nyári leárazásról, a divatról, az időjárásról, hogy hol túlzottan meleg van, hol fázunk a takaró alatt. Beszéltünk mindenről, de közben tudom, mi járt a fejében. A Swinger klub csábítása betöltötte a gondolatait, s tudtam, fel fogja hívni a férfit, találkozni akar majd vele, és megkéri, vigye el őt magával, oda, a város szélére, abba a különös házba. Csak úgy kíváncsiságból. Eszemben sem volt lebeszélni róla.

Napokkal később találkoztunk újra. A barátnőm jókedvűnek, fesztelennek tűnt, mutatta az új szandálját, a kis pink színű retiküljét, a hófehér feszes farmerjét, amely úgy állt a fenekén, hogy majd' szétdurrant, izgatva a pasikat. Aztán ettünk egy erős-savanyú levest valamelyik thai étteremben és közben belefogott. Elkezdte mesélni, hogy kendőt kötöttek a szemére és én onnantól kezdve tudtam, hogy mi lesz a történet vége. Sokáig voltunk együtt. Cinkosokká váltunk, összekötött bennünket egy különös élmény, s egy különös ház.

A Swinger klub a mi titkunk maradt. Kitörölhetetlenül.

5

Valami nem kerek ezen a szép kerek Földön. Próbálom magam elképzelni tíz és húsz év múlva, de sehogyan sem akar összeállni a kép. Talán lesz gyerekem, mondjuk kettő. De lehet, hogy már elválok addigra és harminchat évesen magamra maradok két kicsivel. Benne van a pakliban. A jövő bizonytalan, és ezzel aligha mondtam újat. Munka kellene, hosszú távú, élvezhető munka, amelyből megél az ember. Itthon egyre nehezebb. Mennek ki százával, ezrével a fiatalok. Nyugatra, Amerikába szerencsét próbálni, karriert építeni. De mi a biztosíték, hogy ott könnyebb lesz? Na ne rémülj meg, nem kezdek el itt nyavalyogni, siránkozni, az nem az én sportágam. Majd feltalálom magam, vagy Budapesten, vagy Kalifornia partjain. Addig is habzsolom az életet. S ez még akkor is így lesz, ha a dugást, a szexet aligha lehet életcélnak megjelölni. Kétségtelen, hogy főszereplője, mozgatórugója az életünknek a testi vágy, de mégsem mindenre gyógyír és megoldás. Ha így lenne, rosszkedvű, magányos nők gondjai oldódnának meg egy szép nagy zizegő, berregő vibrátorral. Esetleg egy műanyag, természetes kigyóuborka méretű műpénisszel.

Depressziós vagy? Tessék, ülj bele a vibrátorodba, nyargalássz rajta önfeledten, sikoltozva, s mindjárt másként látod a világot. Sajnos nem így van. A lelki tényezők belerondítanak a test örömébe. Bár az okosok azt mondják, hogy tulajdonképpen a testünk csak egy időleges valami itt, a Földön, kapjuk egyiket a másik után, hol rondát, hol csínosat, hol vonzót, hol ellenszenveset.

Mi magunk a lélek vagyunk.

Ezért, emiatt nem találjuk a helyünket ebben a világban, s ezért vagyunk boldogtalanok. Most elmesélek három rövid történetet, amelyekből talán magadra ismersz. Ezek azok az esetek, amelyek miatt jó adag félelem él bennem a jövőt illetően. Mert lehet-e hosszú távon, úgynevezett normális párkapcsolatban élni, lehet-e sebek nélkül végiggyalogolni a szerelemnek nevezett valami ösvényén. Hát nem. Először egy harmincas csajról mesélek. Feltűnő jelenség, hidrogénezett, hosszú szőke haj, telt keblek, nőies idomok, nem az a nyüzge modellalkat, éppen annyira vaskos és kerekded, mint amennyire azt a férfiak szeretik. Tudja is magáról. Több nyelven beszél, jól fizető állása van az egyik multinál. A munkában lelkiismeretes, de alig

várja, hogy bulizhasson, hogy elmerülhessen az éjszaka forгатagában. És hogy újra és újra megmérettessen. Imádja, ha megbámulják. Tulajdonképpen ez a legfontosabb az életében. Tetszeni, vágyat gerjeszteni. Mindig lesi, szinte ellenőrzi a férfiak tekintetét, hogy felfalták-e őt a szemükkel. Vannak ilyenek, hidd el, nem is kevesen. Mintha állandó bizonyítási vágy dolgozna bennük.

A végzet asszonya. Ezt a szerepet játssza jó ideje. Eközben komoly kapcsolatban él. Ezalatt azt értem, hogy van egy olyan pasi az életében, akit rajongásig szeret. Együtt kelnek, együtt fekszenek, igaz a férfinak már van gyereke egy előző kapcsolatból, de ez a harmincas nőt nem zavarja. Így fogadta el, így szerette meg. Titokban persze abban reménykedik (kis naiv!), hogy majd a párja neki is csinál egy szép gyereket. Olykor mondja is neki, hol hangosabban, hol egyre szomorúbban, de a férfi mindig kitérő választ ad.

Ettől még jól megvannak. Illetve... Jól megvoltak.

Mert nem hiszed el, de ez a feltűnő harmincas a nagy magamutogatás közepette sem csalta meg a pasiját. Megelégedett azzal, hogy pontosan tudta, hányan akarják azon az estén elkérni a telefonszámát, s hányan szeretnék tisztességesen megdugni, ha kell, kinn a parkban vagy egy luxuskégliben. A harmincas nő családi kapcsolatai, s olykor a munkája révén rendszeresen külföldre utazik. Előfordul, hogy viszi magával a pasiját, egy magas, sármos, leginkább önmagába szerelmes embert, aki, miközben büszkén domborít feltűnően csinos barátnője mellett, fél szemmel mindig a szórakozóhelyek nőkinálatát bámulja. Ezt egyébként már a harmincasnak egyik barátnője is megsúgta. Nézni csak szabad! Ámde hősnőnk az egyik külföldi útjáról többször is felhívta a pasiját (amúgy mindig hívogatja, ellenőrizgeti), akinek a telefonján van egy olyan beépített kütyü, amely pontosan jelzi, hol csöng ki a telefon, tulajdonosa éppen hol tartózkodik. Az idióta pasi egyfolytában mondogatta, hogy otthon van, hogy a balkonládában locsolja a muskátlit, hogy porszívózik.

De a telefon mutatta, hogy péntektől vasárnapig idegenben volt. Valahol - idegen pályán.

A harmincas nő már ott kint, a messzi északon idegrohamot, majd sírógörcsöt kapott, de az igazi balhé akkor tört ki, amikor hazaért. Kérdések, tagadások, újabb kérdések, újabb tagadások. A pasi azt mondta: „Beakadt a

gép ...”

A harmincas nő meg kiakadt.

Hosszú évek harmóniája szűnt meg néhány pillanat alatt és változott át bizalmatlansággá. Az élettárs egyre csak magyarázta a megmagyarázhatatlant. A harmincas nő sokáig hallgatott, nem szólt hozzá. Majd elhatározta magában, visszaadja a kölcsönt. Hogy majd jól bepasizik.

Így ér majd véget a szerelmük. Ebben biztos vagyok. És így lesz majd úgynevezett szingli, a negyvenhez rohamosan közeledő, most még feltűnő, hirtelenszőke harmincas.

S onnan majd hogyan tovább? Negyvenévesen?

Akkor most jöjjön egy negyvenes, a következő történet főszereplője. Vidéki üzletasszony, aki néhány éve költözött a fővárosba. Különleges szépség, szőkésbarna, hosszú, göndör haj, babaarc, sportos, karbantartott test. Természetesen elvált, van egy nagy fia, és persze irigylésre méltó egzisztenciája. Gyönyörű ház vidéken, lakás Budapesten. Tökéletes, már-már álomszerű partner, egy jó nő, sok pénzzel, diplomával, kell ennél több? Az ember azt gondolná, a hercegek, fehér lovon, vagy inkább fehér luxus terepjárón ott állnak sorba a kegyeiért. Aztán mi történt? A negyvenes nő az egyik fitnessklubban megismerkedett egy férfival. Vonzó pasi volt, választékos modorú. Pillanatok alatt megszelídítette a nőt, s nem sokkal később már ott lakott nála a Duna-parti, elegáns lakásban. Valamiféle művésznek vallotta magát, akinek Amerikában van munkája, s természetesen a nőnek is azt ígérte, együtt mennek a tengerentúlra, viszi magával, s legalább fél évig, de lehet, hogy tovább ott maradnak. Kalifornia, napfény, szabadság, mámor. Ez járt a nő fejében, s amikor arról kérdezte a férfit, hol az ő lakása, akkor elcipelte magával egy óbudai kéglibe, amely üres volt, s amelyről azt mondta, épp most akarja berendezni. És így éltek tovább együtt, a férfi épp nem dolgozott, így gyakorlatilag a nő tartotta el - várva az Amerikába indulásra. Aztán szép sorban, egymás után jöttek a gyanús jelek, a férfi lakásáról kiderült, hogy semmi köze hozzá, mint ahogy Amerikához sem.

Így maradt megint egyedül az intelligens negyvenes. Teli s tele félelemmel - a férfiak iránti bizalmatlansággal.

És akkor az ötvenesről.

Az ötvenes épp most lett ötvenes. Igazi úriasszony, elegáns, belvárosi üzletet vezet. Vékony, karcsú, csinos nő, akiről, ha azt mondaná, hogy a múlt héten volt negyvenkettő, azt is elhinnék neki. Rafinált, okos, a jövőjét tudatosan építő nőről van szó. Gazdag férfiak voltak mindig az életében, akiket hol szeretői státuszban, hol egyéjszakás kaland formájában, hol csupán néhány bájos mosollyal csábított el. Váltogatta a szeretőit, kedvenc időtöltése az interneten való ismerkedés volt. Gyereke nincs, egyedül él egy belvárosi lakásban, pénze kifogyhatatlan, gyakorlatilag bárkit megkaphat, fiatalt, időset egyaránt. És az ötvenes az egyik társkereső oldalon rátalált a legjobbra. Illetve egy nagyon is megfelelő partnernek tűnő férfira. Egy nála néhány évvel fiatalabbra. A fotón sármosnak tűnt, így viszonylag gyorsan megejtették az első randit. A pasi nem okozott csalódást a személyes találkozás alatt sem. Mosolygott, udvariasan viselkedett és határozott elképzelései voltak az életről. A jómódú ötvenes azt gondolta, íme, ráleltem életem társára, akinek talán még gyereket is szülhetek. Így álmodozott, miközben a férfit, az informatikust odaköltöztette magához. Mindenben a kedvében járt, különleges kajákat főzött neki, wellness szállókba cipelte, mi több, rendszeresen magával vitte az üzletébe is. Minden szépnek és tökéletesnek tűnt, csak hogy a gazdag ötvenes gyanakvó természet, és valamilyen fondorlattal kiderítette a férfi jelszavát, így aztán elolvashatta az e-mailjeit. Bár ne tette volna! A férfi ugyanis képtelen volt felhagyni az internetes társkereséssel. Hiába éltek már együtt, hiába tervezték a jövőt, a pasi ugyanúgy randizott, flörtölt, hülyítette a nőket, mintha épp egyedül élne. A gazdag ötvenes például azt olvasta az egyik üzenetben: „csodálatos volt tegnap csókolózni veled...” Azt hitte, lefordul a székről. Ezen aztán nem volt mit tagadni, a férfi szánta, bánta, de mindezt csak afféle ártatlan játéknak, flörtnek titulálta. A nő aztán visszapörgette a fejében, hogy a párja hányszor és hányszor eltűnt napközben, elérhetetlenné vált, a telefonja kikapcsolva, aztán este csak hebegett, habogott, hogy hol is járt tulajdonképpen.

Nem fogod elhinni, de még mindig együtt vannak.

Az intelligens ötvenes gyakorlatilag kirúgta a férfit, aki nem volt hajlandó elmenni, nem volt kedve összepakolni, a luxust, a kényelmet hátrahagyni és visszacuccolni a külvárosi panellakásba, ahol addig élt.

Íme, a jövő.

Az én jövőm, s megannyi, a holnapután most rózsaszínben látó nő jövője. És most érvelhetsz nekem a családmodellről, a holtomiglan, holtodiglanról, a házasság szentségéről. Mondhatod, hogy belém bújt az ördög (ezt sajnos olykor magam is érzem), s hogy képtelen vagyok elfogadni a hagyományos értékeket. Lehet, hogy igazad van. Csak az a baj, hogy ezt egyre többen gondoljuk így. Nézzük a szüleinket, hallgatjuk a veszekedésüket, átélünk válást, pereskedést, gyűlölködést, aztán látjuk anyánkat egyedül maradni, belefáradva, belefásulva mindenbe. De tudod, mit mondok? Itt van az én édesanyám, aki hosszú évek óta egyedül él, s azt mondja, ez így jó, ez így kerek. Negyven fölött neki már nem kell férfi, akitől megőrülhet, aki az idegeire megy.

Ezek után csoda-e, ha a fiatalok tombolnak? Ha minden héten, ha naponta tombolni, bulizni, önféledten kikapcsolódni akarnak? Csoda-e, ha valódi értékek helyett a felszínes örömeket hajtják? Ha olvasás, színházba járás, kiállítás-látogatás, sőt, talán a tanulás helyett isznak, drogoznak és dognak?

Naponta mással dognak.

Csoda-e, ha azt mondom huszonhat évesen: valami nem kerek ezen a szép kerek Földön.

6

Ma sem tudom, hogy a Firkász miért volt olyan hatással rám. Őt is Káká mutatta be nekem, az egyik nap felhívott, s azt mondta, találkozunk kell egy újságíróval, aki interjút szeretne csinálni velem. Akkoriban, az első könyvem írása közben gyakran előfordult az ilyesmi. A készülő kötetből közölt részletek jókora botrányt kavartak. De ezt lehetett tudni előre. Nem volt olyan nap, hogy ne kerestek volna valamelyik sajtóorgánumtól, mentem tévékhez, szerkesztőségekbe, s mindenhol úgy néztek rám, mint valami örültre. Akkor már nyilvánvaló volt, hogy a legbensőbb titkaimról, a szexkalandjaimról írok majd amolyan leleplező könyvet. Senki nem értette, miért csinálom. Mindig mindenhol azt firtatták, miért teszem tönkre az életem. Én meg csak a vállamat vonogattam, és azt ismétелgettem: ki kell írnom magamból mindent. Nem volt könnyű időszak. Telis-tele voltam szorongással, bizonytalansággal, félelemmel. Persze a pénz is vonzott, a beígért tiszteletdíj, hülye lettem volna kihagyni egy ilyen lehetőséget. Az más kérdés, hogy a balhét, a várható botrányt, azt nekem kellett elvinnem, nem a kiadónak. Szóval Káká értem jött egy tavaszi hangulatú napon (akkor éppen nem volt se hóesés, se hóguta) és elvitt egy kávézóba. Leültünk, beszélgettünk, a jövőt firtattuk. Aztán megjött a Firkász.

Igazából azt sem tudtam róla, hogy kicsoda. Mindössze annyi információt kaptam, hogy újságíró. Egy a száz közül. Ültem ott Kákával, s figyeltem, ahogy az asztalunkhoz lép. Vékony, törékeny alkatú, magabiztos fellépésű pasit láttam. Fején baseballsapkával. Fürkészttem az arcát, amely nem volt különösebben vonzó. A Firkászt nem nevezném jóképűnek, sokkal inkább kedvesnek, mosolygósnak. Azt gondoltam róla, hogy a húszas évei elején jár, ehelyett elárulta, hogy már elmúlt harminc. Beszélgettünk fesztelenül, kötetlenül, egyre jobban belemélyedve. Káká ott ült, de mintha ott sem lett volna. A Firkász csak mondta a magáét, mintha legalábbis én lennék az újságíró és ő az interjúalany. Kiderült, hogy nagy gyereke van. Csak néztem rá, s nem értettem az egészet. Ott ültem két olyan pasival, akik alig lépték át a harmincadik életévüket, de már mindkettőnek van gyereke, mindkettőnek náluk idősebb nő szült kisserácot.

Mintha ez lenne a legújabb trend. Húszas srác, teherbe ejti a harmincas nőt.

Megpróbáltam a nők fejével gondolkodni, akik bizonyára azt hitték, hogy a gyerkőccel majd megtartják, magukhoz láncolják ezeket a srácokat. Csakhogy ezek a srácok még élni akarnak. Szabadon, kötelékek nélkül. Belevetik magukat az élvezetekbe. Egy huszonéves fiút megtartani, embert próbáló feladat. Bármelyik nőnek az. A mai világban ennyi csábítás között már-már lehetetlenség. De Káká kitartott, ő viszonylag normális kapcsolatban élt a gyermeke anyjával. A Firkász viszont már réges-rég szakított, de a jelenlegi kapcsolata sem volt túl vidám. Évek óta volt egy nője, előbb a saját lakásában, amelyet aztán elsodort a gazdasági válság. Bedőlt a hitele, a kégli elúszott. Így aztán jobb híján albérletbe vonult a csajjal együtt. Egyre inkább unalmassá váló kapcsolatban.

A Firkász egyszerre volt lehengerlő és szomorú.

Furcsa volt ez a kettősség benne. Egyrészt ott ült velem szemben, az egyik népszerű s menő újság vezető beosztású munkatársa, másrészt egy törékeny, sérülékeny férfi. Egyre inkább vonzónak találtam. Van ilyen. Megy az ember, s a közértben spárgát vagy petrezselymet keres, aztán egyszer csak előbukkan egy magas, barna hajú, borostás férfi. Rá mosolyog, és öt perc múlva megadja neki a telefonszámát. Érdekes, a Firkász egyáltalán nem ilyen volt. Amikor néhány pillanatra levette a baseballsapkáját, világos, amolyan szalmaszínű haj tűnt elő. Fehér bőre, ártatlan gyermeki arca és csenevész alkata volt.

A fene se érti ezt.

A nők manapság az erős, izmos, kigyúrt, vagy legalábbis nagydarab pasikra buknak. Mellettük érzik magukat biztonságban. Szerencsére kimentek a divatból a lányos arcú, vékony csontú, modellfiúk. Engem amúgy soha sem vonzottak az ilyenek. Mindig azt szerettem, ha érzem egy férfi súlyát, amikor rám fekszik. Érzem magamban, rajtam az erejét. Az igaz férfiasságát. Nem véletlen, hogy a csajok a bűnöző külsejű, agyontetovált, rossz fiúkra buknak. A Firkász fénytávolságra volt ezektől.

Mégis.

Nehéz ezt megfajteni. Valamiért már ott, az asztalnál csókolózni szerettem volna vele. Talán a hülye baseballsapkája miatt, talán azért, mert adta a magabiztost. Többször is írt rólam, no meg a könyv körül kialakult botrányról. Igazság szerint nagyon jóban lettünk. Vágytam a társaságára,

pedig akkor még a Cápa mellett éltem, párkapcsolatban voltam. De ahogy Káká, úgy a Firkász is felbujtóként jelent meg, a vágyak felkorbácsolójaként. Ám a Firkász - Kákával ellentétben - nagyon is jól tudta ezt. Láta rajtam az érdeklődést, látta, hogy tetszik nekem, hogy belemegyek a játékba, hogy élvezem a flörtöt, és hagyom magam elcsábítani. Már csak idő kérdése volt, hogy mikor dugunk egy nagyot. Tudniillik ezt meg is beszéltük. Így, szó szerint. Azt mondta, neked is van valakid, nekem is, de mégiscsak kívánjuk egymást, kíváncsiak vagyunk a másikra, hülyék lennénk, ha ezt kihagynánk. Én meg bólogattam. Mintha csak arról győzködne, hogy vegyek egy oldalkocsis motorkerékpárt, mert az milyen különleges élmény. Vártam a pillanatot. Sőt, vágytam a pillanatra. Újra és újra találkoztunk, a Firkász írt rólam, az újság rendszeresen teret adott a könyvvvel kapcsolatos cikkeinek, fokozva a botrányt. De akkor én már nem az újságírótl láttam benne, hanem egy olyan pasit, akit mindenáron meg kell szereznem. Újra előjött belőlem a vadászösztön.

Az elemi ösztön.

Sokszor voltam így. Meglátam valakit, s azt mondtam, kell nekem. Mintha egy cukrászda előtt állnék, és rámutatnék a habos édességekre. Egyikre a másik után, és mindet felfalnám, behabzsolnám, magamévá tenném. Így voltam én a férfikkal. S a Firkász hiába volt törékeny alkatú, mégis egyre jobban megörültem érte. Lehet, hogy valamiféle szerelemcsíra volt ez, végül is nem a definíció a lényeg. Aztán már csókolóztunk. Egyre többször, egyre hevesebben. Szerettem a száját, a nyelvjátékát, a közelségét. Finom volt az illata, csábított, hogy bár törékeny, szorosan ölel. Iszonyatosan jól csókol. Durván, mégis szenvedélyesen. Biztos voltam benne, hogy hatalmas baszás lesz ennek a vége. Kíváncsivá tett, hogy a lány vonások, a kisfiús alkat vajon milyen vad, temperamentumos férfit takar. Tulajdonképpen már a dátumot is kitűztük.

A dugás dátumát.

Aztán minden másként alakult.

Káká, a Firkász és jó néhány barátnőm társaságában bulizni mentünk. Kezdtük az egyik helyen, koktélokkal, Gin-tonikkal, kacagással, aztán mentünk tovább. Ott is ittunk, mert a pia immár nélkülözhetetlen kelléke a tivornyának. A hangulat egyre csak fékevesztettebb lett, és mi ezzel azonos arányban egyre hangosabbá váltunk. A barátnőimet sem kell félteni,

legalább annyira szeretnek baszni, mint én. Falják a pasikat, gyakorlatilag más témájuk sincs, mint a dugás, meg hogy kinek mekkora van. Ilyen ez. Ott és akkor nem folytattunk különösebben mély beszélgetést. Káká leginkább hallgatott, ő a maga visszafogott stílusában vett részt a vadulásban. A barátnőim hol sikoltoztak, hol rázták magukat, még a legszolidabb klubban is, az épp vacsorázó, visszafogott úri közönség legnagyobb megrökönyödésére. De a Firkászt sem kell féltetni. Ahogy töltötte magába az alkoholt, úgy lett egyre nagyobb a szája, egyik pillanatról a másikra központi figurává vált, afféle asztal tetején ugráló, mindenkit leszaró, lenéző pasivá. Én is nyomtam magamba a piát, az évek alatt szépen megedződtem. Nem volt koreográfia, nem volt kész terv, csak annyit tudtam az éjszakáról, hogy annak a végén valamikor a legeslegvégén hatalmasat szexelünk majd a Firkással. Ám ő egyre ellenszenvesebben viselkedett. Igazi ripacs lett belőle. Önmagát kellettő tucataru. Nem tudom, éreztél-e már hasonlót, hogy egyszer csak kiábrándulsz valakiből, akiért addig megőrültél, akivel akár egy lépcsőházban állva is basztál volna. Mert ez történt. A Firkász szerepelni kezdett. Játszotta az esztét. Már nem akartam vele szexelni. Ettől még buliztunk tovább, s megannyi klub után egy lakásban kötöttünk ki, Káká később hozzánk csatlakozott, valamelyik barátjának a kéglijében. A barátnőim tök részegek voltak, én úgy-ahogy álltam a lábamon. Lehetett volna ebből hatalmas orgia is.

De csak kisebb orgia lett belőle.

Káká (és én ezen már nem is csodálkoztam) félrevonult egy fotelba, visszafogottan beszélgetett a rá teljesen beindult barátnőmmel, a Firkász pedig állt a szoba közepén, körülötte másik három barátnőm, s hagyta, hogy simogassák, hogy vetkőztessék. Ez volt az igazi énje. A csajokat persze mindez nem zavarta, sőt, egyre jobban beindulva rángatták le róla a ruhát. A Firkász megdicsőült, s alighanem arra gondolt, ez jár neki. Ez az ajnározás, ez a cirógatás, ez a behódolás. Levették az ingét, a trendi farmerjét, s ott állt bokszeralsóban, kisfiús testtel, hófehér bőrrel, vigyorogva.

Elégedetten vigyorogva.

A barátnőim nem álltak meg. A Firkászt a falhoz nyomták, és lehúzták az alsónadrágját. Gyengéden, finoman, lassan. Néztam őt a háttérből, én nem vettem részt a társasjátékban. Figyeltem néhány méterről, félrészegen, s meglepődtem, milyen nagy farka van. Erre eddig semmi jel nem utalt. Már

értettem, mitől a magabiztossága, mitől a nagyképűsége. Állt a Firkász a falnak támaszkodva, a gyönyörű méretű dorongja pedig a barátnőim kezében. Jobbról, balról, előlről, hátulról simogatták. És a Firkász megdicsőült. Kicsit csodálkoztam is magamon, hogy nem megyek oda, nem veszem be a számba, nem ízlelem meg a péniszét, a hatalmas hímvesszőjét, de akkor már eszembe sem jutott ilyesmi. Hagytam őt élvezkedni - és elélezni. A barátnőim sikongatva játszottak vele, tombolva, mámorosan izgatták fel. Az egyik a heréit nyalogatta, a másik nyelvével simogatta duzzadó péniszét, a harmadik pedig állt vele szemben, és szájon csókolta. A Firkász számára nem lehetett idegen a helyzet, mert rutinosan, mondhatni stílusosan viselkedett: miközben smárolt a lánnyal, a kezét az őt kényeztető csajok fejére helyezte, és laza mozdulatokkal „szopatni” kezdte őket. Az egyik vadul nekiesett a golyóinak, a másik pedig a szájában ki-be húzogatva nyelte a gigantikus faszát. A srác nem bírta sokáig. Persze ki az, aki ezt hosszú percekig bírja? Két csinibaba térdelt előtte, mindketten neki szereztek örömet. A Firkász teste, az izmai hirtelen megrándultak, az arca eltorzult, ráharapott az ajkára és kirobbant belőle a sperma. Elégedett volt - kielégült.

A Firkász néhány nappal később cikket írt az egyik korábbi úszótársnőmről, ugyancsak a könyvemmel kapcsolatban, a lány e-mailt küldött nekem, amelyben azt írta: aranyos ez az újságíró srác, lehet, hogy kialakul valami közöttük. Téved, aki azt gondolja, hogy meglepődtem. A Firkász, aki ugyanúgy saját magába szerelmes, mint a legtöbb pasi, tovább és tovább játszotta a hódító szerepét, miközben a lelke mélyén talán arra várt, hogy valaki igazán szeresse őt. Ehelyett ő csak szerepelt. Így, harminc fölött...

7

Muszáj Cápáról mesélnem. Belém vésődött az arca meg minden mozdulata, és a legváratlanabb pillanatokban bukkan újra elő bennem. Szerettem őt, már persze a magam módján. Rengeteget kaptam tőle, és nem csak afféle szerelemmorzsákat. Ha kitartott volna mellettem, ha nem adja fel, ha nem borul ki a készülő könyv és a körülötte kirobbant botrány miatt, valószínűleg még mindig együtt lennénk.

Cápával egyébként az éjszakában ismerkedtem meg. Alakulhatott volna másképp is, mondjuk kutyasétáltatás közben a parkban odajön hozzám, elkéri a telefonszámom, és este már csókolózunk is, vagy a közértben egy doboz tejföllel a kézben, sorbaállás közben mögém lép, s a fülembe súgja: gyönyörű segged van. De nem így történt. Ezen nincs mit csodálkozni. A mai rohanó világ fiatalja napközben leginkább a telefonját bámulja, sms-eket írogat, lesi a világhálót, és szuggerálja ezt az ördögi találmányt, hogy minél többen hívják fel. A mai rohanó világ fiatalja emellett napközben dolgozik (már, ha szerencsés, és van munkája), olyankor igyekszik a melóra koncentrálni, az utcán a kirakatokat bámulja, hol van leárazás, ilyen-olyan akció. Eközben szinte semmit sem vesz észre a világból, nem tűnik fel, hogy gyönyörű kék az ég, nem veszi tudomásul, ha egy kreol, barna szépség csinos miniszoknyában rámosolyog, esetleg egy agyontetovált, kigyúrt állat felfalja a szemével. Napközben nincs idő pasizni, csajozni.

Arra ott az éjszaka.

Az éjszaka, amely olyan színpad, ahol bárkiből lehet akár statiszta, akár főszereplő. Az éjszakára készülni kell, haját mosni, beszárítani, a legtrendibb parfümöt magadra fújni, a legdögösebb, legkirívóbb ruhát magadra erőltetni. Sose lehet tudni, kinek az ágyában végzed. Az éjszaka az én vadászterületem is. Hány és hány pasit szedtem fel, vagy épp hülyítettem meg. Egyébként hülye, aki a párjával megy az éjszakába. Láttam sok összetartozó embert, támasztották a pultot, a pasi a tömegben táncoló, ugráló, sikoltozó, falatnyi ruhába öltözött csajokat bámulta, a nő meg ugyanezt tette az atlétatrikóba bújt, marcona képű férfikkal.

Az éjszakai élet nem a romantikáról szól.

Érzelem nagyjából annyi van ezekben a tivornyákban, mint egy

vakbélműtétben. Öltözz föl, legyél divatos, játszd meg a lezsert, a nemtörődömöt, add elő, hogy igazából leszarsz mindenkit, de közben lesd, figyeld, hogy ki jön be neked a legjobban. Aztán csapj le rá. Cápával az egyik belvárosi szórakozóhelyen ismerkedtem meg. Nem táncoltunk, nem bújtunk össze, s ennek rendkívül prózai oka van. Cápa ugyanis dolgozott, a pult mögött állt. A jelek szerint nekem a pultos fiúk a gyengéim. Vannak csajok, akik a rendőrökre, tűzoltókra, kikötői rakodómunkásokra, esetleg az adóellenőrökre buknek. Nekem a pult mögött álló, jóképű, közvetlen férfiak a gyengéim. Emlékszem, néhány nap volt hátra az évből. Mentünk a barátnőimmal bulizni, hangosan visítozva, feltűnősködve, mert ez is a szerep része. Hogy olyankor is irtózatosan jókedvűnek tűnjél, amikor legszívesebben leháynád az egész világot. Mert egy búval baszott, depressziós picca, valljuk be, senkit sem érdekel. Még akkor sem, ha tangában táncikál a pult tetején. Szóval alaposan felfspannoltuk magunkat mindenféle értelemben. Én már korábban kiszúrtam magamnak Cápát, jóllehet egy kukkot sem beszéltünk egymással. Da azon az estén alaposan lerészegedve szinte a karjaiba zuhantam. És ha most azt mondod, hogy ez valami ellopott jelenet valamelyik bárgyú amerikai „romantikus” filmből, akkor tévedsz. Be voltam rúgva, mint az állat, forgott velem a világ - s közben én is forogni próbáltam. Mármint a zene ütemére. Mindezt a pultnál, Cápától alig egy méternyire. A jelek szerint érzékelte, hogy ez a nő pillanatok alatt elterül, felborít néhány vendéget, vagy egyszerűen beesik a pult mögé. Szorosan megfogott, és leültetett, közben pedig a fülembe súgta: „Ejnye, ejnye, nem lesz ennek így jó vége. Az egyik rokonom híres úszó, majd jól megmondalak neki. Megtudja, hogy itt tivornyázol, s lejáratod az úszótársadalmat.”

Én meg csak pislogtam nagyokat, hogy milyen süket szöveget nyom itt ez a fiú. Sőt, az jutott eszembe, ilyen csajozós dumát még sose hallottam. Mindenesetre a telefonszámom ott landolt a zsebemben.

Aztán megbetegedtem.

Valamilyen vírus két vállra fektetett, és hiába jött a szilveszter, én otthon gubbasztottam, ágyban, párnák közt, és szipogva, nagyokat köhögve néztem ki a fejemből. Ha azt gondolod, hogy világvége hangulatban voltam, hát tévedsz. A szilveszter valahogy megszűnt a számomra, műbalhénak, műörömködésnek tartom, amolyan kötelező vidámkodásnak. Eleget bulizom én egész évben, ahhoz, hogy kibírjam az újévi pezsgődurrogatás és

trombitálás nélkül. Cápá sms-t írt, boldog új évet kívánt, és reményét fejezte ki, hogy előbb-utóbb láthat majd. Be voltam sózva, s vártam, hogy láthassam. Furcsa ez, hogy milyen hatást gyakorol a nőkre egy-egy pasi. S mennyire nem csak a külső számít ilyenkor! Mert láttam én már elképesztően sármos, bombatestű, jól öltözött férfit, aki olyan unalmas volt, mintha egy betonkeverőt hallgatnék munka közben. Aztán jön egy kevésbé vonzó, de mégis izgalmasnak tűnő fiú, akivel akár órákig képes lennék beszélgetni.

Beszélgetni, aztán csókolózni. Aztán dugni.

Néhány nap múlva, amikor jobban lettem, elmentem Cápához. Pontosabban felmentem a lakására. Harmincvalahány négyzetméteres, szűk, egyszobás kégli, mégis hangulatos otthon. Egy pillanatra sem voltunk zavarban, nem feszengtünk, nem akadtak kínos, csenddel terhelt pillanatok. Talán ismered ezt az érzést. Azonnal egymásra hangolódtunk.

Még aznap délután, vagy inkább este, vagy még inkább éjszaka szerelmeskedtünk.

Többször: finoman, vadul, gyengéden, egymásnak esve.

Ez van. Már viccesnek tűnik az a kor, amikor még jártak a párok, már úgy értem, jártak egy ideig, moziba mentek, kapualjban csókolóztak, szűkös autóban maszatoltak egymással, aztán néhány hét múlva, amikor úgy érezték „eljött a pillanat” akkor basztak egy nagyot - vagy egy rövidet... Mikor hogy. Mostanra eltűnt, elmúlt a próbaidő. Rögtön a dolgok közepébe vágnak, a lényegre térnek. Tiltakozhatsz persze, hogy te nem ilyen vagy, hogy te „nem adod oda magad idő előtt”, de ezzel csak magaddal szúrsz ki. Ma egy kapcsolat alapja a szex.

Márpedig, ha az nem működik, akkor cseszheted az egészet. Előbb-utóbb vége lesz, hogyha nem, akkor félredugsz, mert keresed a kielégülést, az orgazmust. Ezért van, hogy egy szál rózsá helyett egy csomag koton kerül elő már az első randin, aztán nosza, jöhet a tesztvezetés. Szerencsés esetben a férfi vezet - a gyönyör kapujáig.

Nos, Cápával beléptünk azon a bizonyos kapun. Aztán másnap újra nagyot kirándultunk az erotika mezejére. Újabb néhány nap elteltével pedig már kulcsot kaptam a lakásához, és valami olyasmit mondott: szeretné, hogy itt legyek, amikor hajnalban, a meló végeztével hazajön.

Hát így kezdődött.

Cápa egyre fontosabbá vált a számomra. Imádtam a farkát, az izmos combjait, imádtam, ahogy megsimogat, ahogy gyöngéden megérint. Szerettem hallgatni a hangját, és sokszor az is örömet okozott nekem, ahogy nézhettem őt alvás közben.

Lehiggadtam, leálltam, leparkoltam.

Jólesett a monogámia, és élveztem a visszafogott háziasszonyszerepet. Főztem neki, vasaltam az ingeit, mostam az alsógatyáit, gondoskodtam róla. Összetartoztunk. Átéltém már ilyet korábban is. Cápa valahogy mégis másfajta érzéseket csalt elő belőlem.

De az idill egyszer csak véget ért.

A féltékenység, amely hol belőle, hol belőlem tört fel, apró méregkapszulákat tett a másik nyelvére. Veszekedni kezdtünk, egyre ingerültebben, egyre hevesebben. Amikor elkezdtem írni a könyvet, amelyről Cápa természetesen tudott, megbeszéltük és beleegyezett. Csakhogy jöttek a botrányok, a cikkek, az újságokban közölt részletek, és ez a fiú, aki addig valamiféle burokban élt mellettem, egyszer csak rádöbrent, hogy nevetség tárgyává válhat, hogy célpont lehet az újságok, és tévék számára. Írtam a szaftos részleteket, amelyekről neki korábban már sokszor meséltem, de ő egyre nehezebben viselte mindezt. Gyakran üvöltött velem, egyszer annyira felhúzta magát, hogy ököllel belevert a gardrószelekrény ajtajába, amely rípiyára tört. A viták, a feszültségek egyre jobban eltávolítottak bennünket egymástól. Már nem szerelmeskedtünk, nem dugtunk, nem nyúltunk egymáshoz. Azokban a hetekben pontosan átéreztem, milyen lehet egy hosszú házasságban élni, amikor a férj sokkal inkább meccset, vagy idióta akciófilmeket bámul, mint kényeztetné a feleségét. Próbáltam menteni a menthetetlent. Érveltem, magyaráztam, nyugtattam - mindhiába.

„Rajtam fog röhögni mindenki, szánalmas lúzer leszek az emberek szemében...” Ilyeneket mondott Cápa, és valljuk be, sok mindenben igaza volt. Miközben én szexmániás, férfifaló, baszógép szerepében tetszelegtem, ő csak statisztálhatott mellettem.

Tudtam, hogy nem sokáig bírja. A pohár akkor telt be, amikor az egyik, amúgy meglehetősen rosszindulatú, a könyvvel kapcsolatban szinte csak negatív értelemben foglalkozó bulvárlap újságírója felhívta Cápát, s arra

kérte, hogy nyilatkozzon, mondja el, mit érez, mit gondol. Cápa akkor, ha ott áll előtte az a firkász, alighanem leütötte volna, kész szerencse, hogy csak telefonon zaklatták. Innentől kezdve már alig szólt hozzám, gyakorlatilag megfagyott körülöttünk a levegő, pillanatokra voltunk a szakítástól. Ha akkor talán határozottabb vagyok, talán elmondom neki százszor, ezerszer, hogy szeretem, hogy fontos a számomra, akkor talán...

Sok a talán.

Én hagytam, hogy így alakuljon, hogy eldobjon magától, én hagytam, hogy újra szabaddá váljak, hogy megint kalandozhassak, megint elmerülhessek az élvhajász mocsárban. Túl sok minden történt akkor velem és körülöttem, túlságosan sok hatás ért, nyilatkoztam fünek-fának, a könyvvel voltak tele az újságok, a magazinok.

Mindez megszédített.

Megszédített a reflektorfény.

Cápa gyakorlatilag kicsúszott a kezem közül, elslisszolt, elmenekült az életemből. Ott és akkor nem fogtam fel, hogy milyen értékes embert veszítettem el. Amikor összepakoltam a cuccaimat, egy hatalmas tányércsapkodós veszekedés után, megdöbbenően nyugodtan, higgadtan köszöntem el tőle, s hagytam ott. Az járt a fejemben, hogy híres lettem, vagy inkább hírhedt, és hogy innentől kezdve majd én irányítom a dolgokat. Én irányítom az életemet - a szerelmi életemet.

Az ember olykor nagyon naiv tud lenni.

8

Azon az éjszakán kissé túlmentem a züllés útján. Előfordul az ilyesmi. S itt most ne csupán a piálásra gondolj. Az alkohol, mint valami jópofa Sancho Panza, hűségesen követ végig az életemen. Ha kell, megvigasztal, ha a helyzet úgy hozza, harsány jókedvre derít, és még arra is képes, hogy szépen lefektessen, álomba ringasson. A züllést itt erkölcsi értelemben mondom. Persze, ha nem hangzik eleve hülyén az én számból az erkölcs kifejezés. Felejthetetlen nap és éjszaka volt. Igaz, akkor már túlestem a Swinger klubbéli beavatáson, de az egészen másfajta élmény volt. Oda úgy mentem, mint egy titkos találkára, amelyről senki sem tud, és amely soha sem derül ki. Szinte beosontam abba a házba, ott a város szélén, és mire megkérdeztem volna a bent lévő férfiakat és nőket, hogy mi a véleményük a közel-keleti helyzetről, a szűnyoginvázióról, vagy azt, hogy kapott-e itt a jelenlévők közül bárki is trafikot, már lerángatták rólam a ruhát és csak nyaltak, faltak, basztak. Ketten, hárman, jobbról, balról, előlről, hátulról. Az a Swinger klubbéli élmény afféle álmokép maradt a fejemben. Mintha nem is velem történt volna. Úgy jöttem ki abból a titokzatos épületből, mintha csak valami wellness klubban jártam volna, egy jó forró szaunában, amely megsimogatott, felforrósított és maximálisan feldobott. Ez az éjszaka más volt. A nap a könyvbemutatóval kezdődött. Életem első saját könyvbemutatójával. Akkor már hivatalosan is szingli voltam. Kirúgott, elhagyott, kidobott nő. Egy a millióból. Egyébként ettől a szingli kifejezéstől mindig enyhe gyomorégést kapok. Annyira mű, annyira erőltetett ez a szó, itt, Közép-Kelet Európában, hogy ahányszor hallom, röhögő görcsöt kapok. Mert kérdezem én, lehet-e szinglinek nevezni a, mondjuk, Balassagyarmaton, Miskolcon vagy Túrkevéen élő, magányos lányokat, asszonyokat? Azokat a hölgyeket, akik egyedül próbálnak talpon maradni, szövőgyárban, irodában vagy kint a földeken. Akik güriznek naphosszat, de este nem várja őket senki, csak az üres falak, a bárgyú tévéműsorok és a lélekromboló magány.

Ők lennének a szinglik? A kiéhezett, szeretetre, szexre, kedvességre és erős férfikarra vágyó nők?

Természetesen tudom, hogy kik az igazi szinglik, nem a hülyét játszom, látom a plázákban, az éjszakában felbukkanó marketinges, humán-erőforrásban dolgozó, multinál jól helyezkedő trendi csajokat, akik vagy

cabrio Smarttal, esetleg Mini Morrisszal, jobb esetben Z4-es BMW-vel gurulnak a városban, nyomatják a klímát ezerrel, meg az egy kaptafára készült amerikai popslágereket. És ők büszkén mondják, hogy íme, szingli vagyok, sikeres nő, van saját lóvém, keresetem, lakásom, és majd én eldöntöm, kivel bújok ágyba.

Utóbbiban egyébként igazuk van.

Szóval én is szingli lettem, vagy inkább újra vadász. A könyvbemutató reggelén gyomoridegességgel ébredtem, akkora már külföldön élő barátnőm lakásába költöztem. A semminél az is jobb. Szépen felöltöztem, belenéztem a tükörbe, s azt mondtam magamban: íme, Szepesi Nikolett az úszó, baszó író. Íme, Szepesi Nikolett a celeb. Mellékesen a celeb szótól is hányok, gyanítom, te is így vagy ezzel. Ez a kifejezés számomra seggüket rázó, magamutogató, az életben gyakorlatilag semmit nem felmutató, ilyen-olyan szépségversenyen bájlógó nőkre vonatkozik. A pasikat most hagyjuk. Az arcom nyúzottnak tűnt, a lelkiállapotom zaklatottnak.

Aztán kissé megremegtem, amikor az A38 hajóra értem, a könyvbemutató helyszínére. A kisterem telis-tele volt újságírókkal, ahogy sokan nevezik őket: pogácsa zabálókkal. Fürkésztem az arcokat, próbáltam belelesni a fejekbe, mit is gondolhatnak rólam, az előzetesen megjelent több lapban is közölt saftos részletek után. Bevallom, túl sok szimpátiát nem sikerült felfedeznem, így aztán elkezdtem koktélt vedelni. Egyiket a másik után. A könyvbemutató amúgy enyhe feszültségek közepette, szép csendesen véget ért. Kaptam jó néhány provokatív kérdést (igaz, mi mást is várhattam volna?) páran szemmel láthatóan beledobtak volna a hömpölygő Dunába, de különösebben nem érdekelt. Akkor már nem. A pia megint segített. Káká amúgy szokásához híven csendben, a háttérből figyelte az eseményeket, ő mint a kiadó felelős képviselője nem szólalt fel, nem mondott rövid ünnepi beszédet az eddigi munkásságomról. Igaz, eddig nem is volt munkásságom, már ami az írást illeti. Káká is nyomta a koktélokot rendesen, később megjöttek a barátnőim, három hangos, visítózó csaj.

A hivatalos rész befejezése után néhány újságíró külön is elbeszélgetett velem, amelynek nagyjából az volt a lényege, hogy mi a faszért kellett nekem ezt a könyvet megírnom, embereket bemocskolnom, a dugásaimról mesélnem, családokat, kapcsolatokat tönkretennem. És persze jöttek a sommás megállapítások, hogy ugye csak a pénzért csináltam.

Hát persze.

Naná hogy a pénzért - no meg a saját örömömré.

Mikor ezen is túljutottam, egy pillanatra úgy éreztem, hogy a hajó megindult, hogy sodródunk a Dunán, hogy a hullámok ringatják ezt az ormótlan vastestet. De aztán rájöttem, hogy egy állóhajó ritkán lódul meg, ha meg mégis, akkor ott baj van. Vedeltünk. Káká, a barátnőim meg én. Akkorra már elhúztak a tollforgatók, az egész átalakult valamiféle házibulivá. És akkor Káká azt mondta, hogy itt van most Budapesten az egyik barátja, aki amúgy évek óta Nyugat-Európában él, külföldön futballozik - találkozunk vele, csatlakozunk hozzá. Négy félrészeg nő, és a piától állandóan vigyorgó Káká indult neki a városnak.

Az egyik belvárosi szórakozóhelyen találkoztunk a focistával. Jóképű volt, halk szavú, önbizalommal teli, ám mégsem nagyképű. Látszott rajta, hogy már sikerült magába szívnia egy másik kultúrát. S hogy a harsányság, amelyet mi oly szépen, feltűnően képviseltünk, igencsak távol állt tőle. Bementünk egy helyre, azután egy másikra, itt már kezdett kínossá válni a dolog. Még csak kora este volt, az amúgy hangos, zajos helyen, akkor még csendben vacsoráztak a vendégek. Szó sem volt táncról, asztalon ugrálásról. De ez minket már nem érdekelt. Az író (haha...), no meg az alkoholista, pasifaló barátnői, megmutatták, mit is jelent kirúgni a hámból. Üvöltöztünk, röhögcséltünk, sikoltoztunk, mindenki minket bámult. Láttam Kákán, hogy szép lassan süllyed az asztal alá, legszívesebben felpattanna, és ott hagyna a francba bennünket. Érdekes, a futballista egész jól viselte a műsorunkat. A többi vendég annál kevésbé. De mentünk tovább, ez amúgy kész szerencse volt, mert különben kihajítottak volna bennünket. Jött a sokadik hely, a sokadik pohár ital, és a sokadik barát. Káká, ahogy már jeleztem, gyakorlatilag mindenkit ismert a sport és a művészvilágból. Már, ami a fiatalokat, az ő korosztályát illeti. Csatlakoztak hozzánk újabb pasik, jóképűek, jólöltözöttek, jólfésültek. S akkor jött az ötlet, hogy menjünk fel a focista kéglijébe. És mi, csajok mentünk boldogan.

A barátnőimről tudni kell, hogy legalább olyan szexőrültek, mint én. Ráadásul az ő életükben nem volt olyan fék, visszatartó erő, mint nekem az úzás. Ők gyakorlatilag tizenhárom-tizennégy éves koruktól úzik ezt a „sportágat”, amelyet nevezhetünk alkohol ízű pasifalásnak. Ha rajtuk múlna, minden este, mindennap megismételnék új és még újabb szereplőkkel. Apró

szépséghiba, hogy időnként azért dolgozniuk is kell, mert pénz nélkül az effajta élvhajász életstílus viszonylag nehezen működik. De azon az estén ingyen piáltak, előbb a könyvbemutatón, majd a különböző helyeken, ahol a focista és Káká fizetett, egyszer az egyik, aztán a másik. Így kötöttünk ki egy stílusosan berendezett kégliben, ahol közel volt a filmszakadás. Amúgy bírom az italt. Legalábbis azt hiszem, hogy bírom. De ott, abban a lakásban eltűnt a kontroll, semmivé foszlott a minimális gátlásosság is. Vetközni kezdtünk, lassan, kéjes mozdulatokkal, kihívóan. Egyikünk a másik után. A három barátnőm, csinosak, jól karbantartottak, olykor dögösek, szép sorban szabadultak meg ruháiktól. Én sem maradtam el tőlük. Mondjuk, túl sok minden nem volt rajtunk, így aztán pillanatok alatt ott állt négy tökrészeg, kiéhezett picca.

Tangában.

Aztán már tanga nélkül.

A fiúk (ha jól emlékszem, öten vagy hatan lehettek) előbb megdöbbentek, aztán egyre inkább megvadultak. Nem csoda. Felkínáltuk magunkat, itt már nem volt szükség gyertyafényes vacsorára, mozilátogatásra, itt már csak le kellett aratni a babérokat. Az egyik lány Káká ölébe ült, simogatta, csókolgatta, az arcát nyalogatta. Azt még érzékelttem, hogy Káká egy bizonyos pontig benne van a játékban, aztán váratlanul kimegy a szobából, s onnantól kezdve mintha a Föld nyelte volna el. Talán a kettőnk között kialakult munkakapcsolat vagy pusztán a családja iránti tisztelet nem engedte, hogy asszisztáljon ehhez az ad hoc jellegű orgiához. A marha! De maradt még pasi bőven. Fogalmam sem volt, kik voltak ők, de akkor már nem is érdekelt. Az éjszaka, a könyvbemutatóm éjszakája vad orgiába csapott át, mindhárom barátnőm térdelő pozícióba került, szájukban egy-egy farokkal, amelyet nagy-nagy élvezettel szopogattak, nyalogattak, miközben furcsa hangokat adtak ki. Az egyik magas, barna fiú mögém lépett, és az ölébe ültetett. Eszembe sem jutott ellenkezni, sőt, azt gondolom, ha nem ezt teszi, én rántottam volna magamra. Fergeteges, mámorító pillanatok voltak. Időnként halk, máskor hangos nyögésekkel, gyönyörsikolyokkal. A párok váltották egymást, mindenki baszott mindenkivel, hol állva, a falnál, hol bent az ágyon, térdelő állásban.

Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a futballista határozott mozdulattal karon ragad két lányt, és a fürdőbe cipeli a barátnőimet. Engem

éppen hátulról baszott egy nagyfarkú üzletember, de miközben ringattam magam az orgazmus felé, a falra akasztott hatalmas tükörből láttam, amint a focista megereszti a vizet a zuhanyrózsából és a műmellű barátném fejét rátolja a másik csaj puncijára. A csöcsös lány elkezdett nyalni, az ujjával izgatta a barátnője csiklóját. Eközben a futballista folyatta a fejére a vizet és verte a faszát. Néztem az arcát, láttam, hogy élvezi a helyzetet, hazai pályán mozog, rutinosan, gátlások nélkül vette tudomásul: a gyönyörű lakása pillanatok alatt szextanyává vált, ahol ő irányít.

Nem bírtam tovább. Éreztem, ahogy a fenekemet markoló srác belelendül, kezével egyre erősebben szorítja a húsom, farka egyre keményebben mozog a testemben. Elélveztem. Hangosan. Izgató módon.

Visszajöttek a régi, szép idők.

„Alighanem ilyen lehet a paradicsom.” Ezt mondtam, miközben a magas barna fiú halk nyögéssel rám élvezett.

Szex. Gyógyító, mámorító szex.

9

„Az élet nem csak a baszásról szól...” Káká mondta ezt, miközben bambán bámult maga elé. Ücsörögtünk a Liszt Ferenc tér egyik teraszán. Varázslatos délelőtt volt, a Nap ezerrel dolgozott, küldte ránk az UV-sugarakat, az emberek pedig, akik ott ücsörögtek körülöttünk, jólöltözöttek és jókedvűnek tündek. Káká nem sokat beszélt, én meg szándékosan nem hoztam szóba a néhány nappal azelőtti, orgiába torkollott bulit. Nem kérdeztem meg tőle, miért lépett le, miért nem vett részt az extázisban. Sokan azt gondolnák róla, hogy gyávaságból lépett le, én meg azt mondom, hogy ehhez jókora bátorság kellett. Nem minden nap csöppen bele az ember egy ilyesfajta élménybe. A legtöbb pasi csak álmodozik az effajta kalandról, nézi a pornófilmeket álló farokkal, a jobb kéz matatásával, és közben arról fantáziál, hogy majd vele is megtörténik mindez.

Becsültem Kákát, amiért kiszállt a buliból. Sejttem, hogy sok mindenben van túl, megannyi pikáns helyzetnek lehetett főszereplője, de mára visszavonulót fűjt. Amúgy pedig azt a néhány hetes „közös életünk” során megértettem: igazi profi, van egy határ, amelyen nem lép át, a munka, a biznisz a mi a barátságunk meghatározó pillére. És ő - azt hiszem, teljes joggal - ezt képtelen félretenni. A barátnőm mindenesetre nagyon „ráállt” Kákára, és nem csak azon az estén, hanem már korábban is, láttam, éreztem rajta, hogy szívesen magára húzná őt. Amúgy nagyon jó csaj, gyönyörűen formált, telt keblekkel, vonzó arccal, és nagy dumával. S további nagy előnye, hogy vele nem kell megvitatni az egyiptomi helyzetet, vagy bármelyik Tolsztoj-regényt. Ez a barátnőm meglehetősen egyszerűen tekint az életre: habzsolja azt, reggel, délben és este, hétköznap és vasárnaponként. Nem mellékesen pedig komoly párkapcsolatban él. De ez nem zárja ki, hogy félredugjon. Van például egy arab szeretője. A pasi nem különösebben jóképű, volt szerencsém látni. De a barátnőm mégis áradozik róla, azt mondja, olyan a nyelve, hogy rendszerint a mennyországig repíti őt a gyönyörűségtől. Jó, mi? Elképzelem a csajt, aki lopott félóráiban széttett lábakkal sikoltozik egy kanapén, egy fotelban, miközben egy Allahért rajongó, hithű muzulmán lefetyel a puncijában, hosszú, hosszú percekig.

Azért fura az élet.

Káká ezt a csajt hagyta ki. Mert kihagyta, ott hagyta. A csajsi nem értette,

hogy hova tűnt a srác, akit én becsülök ezért. Szóval ott ültünk a Liszt Ferenc téren, nyüzsgött, pezsgett az élet körülöttünk, s azt gondoltam magamban, így kell, így lehet, így érdemes élni. Csak semmi komoly meló, izzadtságzagú munka egy hivatalban, vagy összefagyott percek, órák egy légkondicionált multi irodájában. És el is hittem magammal rögtön, megérdemlem, hogy ezen a verőfényes délelőttön itt ücsörögjek Budapest szívében, mint aki jól végezte dolgát, mint aki letett valamit az asztalra, és most learatja a babérokat.

Voltak ilyen pillanataim.

Aztán Káká megint beszélni kezdett, s azt mondta, ne csak a dugáson járjon az eszem (ezt mintha már hallottam volna) menjek inkább színházba, kiállításra, olvassak könyveket, töltsen meg tartalommal a napjaimat, az eszemet és a lelkemet. Ha nem kedveltem volna ennyire ezt a gyerekképző pasit, jól kiröhögöm. Ehelyett úgy csináltam, mint aki pontosan érti, miről is szól ez a tanmese. De Káká folytatta, sőt kis bőrtáskájából előbányászott két könyvet, és a kezembe nyomta. „Olvasd el ezeket...”

Meg sem lepődtem a tanító bácsis stílusán, már kezdtem megismerni őt, már pontosan tudtam, hogy a mélységet keresi, a tartalmat, az érzelmeket kutatja a felszínesség mögött. Nézttem a könyveket. Bevallom, az úszás mellett ritkán jutott időm, vagy inkább energiám olvasni. A szépirodalom távolról tekintett rám, én meg csak integettem, vagy beintettem neki. Úgy voltam vele, sportolóként elég, ha első-, második- vagy harmadikként csapok a célba - elég, ha a testem tökéletes. Nézttem a könyveket, az egyiket Gabriel Garcia Marquez írta, az volt a címe: *Szerelem a kolera idején*. A másikat Michel Houellebecq írta, s az a címe, *A csúcson*. Bólogattam, elfogadtam, és elraktam őket. Aztán néhány perc múlva Káká megragadta a kezem, és miután kifizette a számlát, húzott magával, s azt mondta, bemutat néhány embernek. Én meg mentem utána. Egyre jobban kedveltem, de erről már korábban is szóltam. Arról már kezdtem letenni, hogy egyszer majd hátulról belém hatol, s úgy voltam vele, maradjunk barátok, már persze, ha van ilyen férfi és nő között. Szerettem a stílusát, a halk mondatait és a sajátos öltözködését. Mindig valamilyen színes póló volt rajta, egy menő farmerral. Mentünk, ő elől, én hátul, mintha sietnénk, rohannánk valahová. Gyönyörű volt az a nap, semmi stressz, semmi depresszió, semmi negatív hullám. Amikor odaértünk, Káká cabriójához, behuppantam a kényelmes ülésre, és becsuktam a szemem.

A tető egy gombnyomásra eltűnt hátul a csomagtartóban. Aztán megszólalt a zene, valami amerikai hip-hop klasszikus, a motor felbőgött, és mi elindultunk. Végig az Andrássy úton, a forró levegő simogatta az arcom, bekúszott a rövid farmerszoknyám alá, bizsergette a combom, legszívesebben üvöltöttem, kiabáltam volna a boldogságtól.

Mert vannak ilyen pillanatok.

Amikor azt érzi az ember, hogy most minden tökéletes, hogy az élet szép, és hasonlókat. Mondom, van ilyen. Neked is, nekem is. Káká nem beszélt (ezt is megszoktam tőle), nyomta a gázt, fogta a kormányt, és gondolatban valahol messze járt. Kíváncsi voltam, hová visz. Titokban reménykedtem benne, hogy van egy nyaralója valahol a Dunakanyarban, tudom is én, Visegrád legeslegtetején, egy faház, és most elrabol, odáig meg sem állunk, aztán megkér, hogy elégítem ki a számmal, hogy masszírozzam meg a hátát, a fenekét, hogy izgassam fel. Suhantunk azzal a gyönyörű kocsival, ki a városból, a ritmusos muzsika pedig még jobban feltüzelt. Úgy éreztem magam, mintha egy Britney Spears- vagy Rihanna-videoklipben szerepelnék, csak a tenger, a hullámzó kékeszöld tenger hiányzott. Majdnem mondtam is Kákának, kanyarodjon már be az Omszki-tóhoz (mert, hogy valóban a Dunakanyar felé mentünk), de hát, lássuk be, az a bányató a piszkos, szürke színével, a szeméthegekkel, azért mégsem ugyanaz. Nagyjából félórányi autókázás után megálltunk egy hegytetőn. Úgy, ahogy vártam. Csakhogy ez nem Káká szerelmi fészke volt, hanem az egyik idősebb barátja otthona. Egy barnára sült férfi fogadott, körötte kutya, aztán macskák, aztán fák, miniatűr focipálya, alattunk pedig a világ, bámulatos panoráma tárult elénk. A férfi amolyan művészfélének tűnt, a háttérben számomra ismeretlen, furcsa, kissé melankolikus zene szólt, miközben Káká és a házigazda passzolgatni kezdtek, mármint egy labdával, kikapura, mint az igazi focisták. Nem sokat voltunk ott, Káká elmondta, egyszer majd szeretne úgy élni, ahogy ez a férfi, harmóniát, belső békét találva. Valószínűleg bambán és értetlenül néztem rá, mert rögtön hozzátette, ez a barátja gyakorlatilag kivonult a társadalomból, antiszociális magatartást tanúsít, kerüli az embereket, van valami munkája, de azt rendszerint itthonról végzi, így olyan, mint egy Jeti. Igazi magányos hős. Lenne - fűzte hozzá

Káká -, csakhogy van neki egy csodálatos, fiatal felesége, aki miatt, s aki mellett képes volt leparkolni. Kalandot, nőt, csábítást eltolni, kiiktatni.

Hittem is, meg nem is.

Volt a pasasban valami különleges. A szeme különösen tetszett, a közvetlen stílusa pedig felcsigázott. Idő azonban nem volt rá, hogy jobban összeismerkedjünk, Káká átadta azt a papírt, amelyet a férfinak hozott, és indultunk is tovább.

Kabrióztunk, hallgattuk a zenét. Aztán megérkeztünk a váci komphoz, felgurultunk rá, és hipp, hopp a Duna közepén találtuk magunkat, és én sikoltoztam volna a gyönyörűségtől, de inkább hallgattam. A folyó túlsó partján egy másik hegyre értünk, egy másik idősebb baráthoz. Káká felkészített, hogy egy marcona, férfias jelenség fogad majd, és úgy is volt. A férfit gyerekkora óta ismerte, ez is csak úgy, mint a másik barát, közel járt az ötvenhez, gyönyörű, kamasz lánnyal büszkélkedhetett - de még mindig habzsolta a nőket. Ezt amúgy mondania sem kellett volna Kákának. A pasi majd' felfalt a szemével, itt szó sem volt melankolikus zenéről, Chopin zongoramuzsikájáról vagy Moby varázslatos futamairól, mint a Duna túloldalán.

A pasi italt töltött, hellyel kínált. Gondoltam, nem véletlen ez a túra, Kákának volt azzal valami szándéka, hogy összehoz ezzel az alakkal. Káká félrevonult telefonálni, olyan pontját kereste a kertnek, ahol ideális a térerő. Én meg vedelni kezdtem. Ropogtatni valót hozott, és egyre másra töltötte a Jack Daniel'seket. Jack and Coke. Így kínálta. Pillanatok alatt kiürültek a poharak, öntöttük magunkba az alkoholt. A faszki egyre hangosabb lett, vicces történeteket mesélt, közben fel-felugrott a székéből. Mintha egy stand up comedy előadás kellős közepébe csöppentem volna. Férfias jelenség volt ez a szőrös, körszakállas motoros - beindultam rá. Úgy döntöttem, játékba kezdtek, aztán lesz, ami lesz, semminek nem vagyok az elrontója. Tűzött a nap, letoltam a vállamról a topot, hadd látszódjon több a bőrömből. A faszki éppen a motorcsónakjáról áradozott, de észrevettem, hogy nagyokat nyel, miközben dumál, úgyhogy a hasamról is felhajtottam a felsőt, így már csak a mellemet takarta a ruhadarab.

„Hozzak ki krémet? Nehogy megégj nekem, iszonyú erős a nap” - váltott témát az ember és ment is naptejért. Már tudtam, hogy belement a játékba. El is mosolyodtam, szerettem, hogy hatással vagyok a fiúkra. Mondtam magamban: ha csak a kezembe nyomja a flakont, akkor kizárólag a jó szándék vezérelte a kérdésénél, ugyanakkor, ha felajánlja, hogy bekeni a

hátam, rám izgult. És ha nem is kaphat meg rögtön, már azzal különlegessé teszi a napját, ha végigsimítja a testem.

„Gyere, bekenlek!” Na, erre nem számítottam. Semmi kérdés, nincs ajánlat, azonnal bele a közepébe. De hát tudjuk, ez a gyengém. Ő feladta a labdát - én pedig leütöttem. Azonnal megszabadultam a felsőtől, de a pasit ez sem ijesztette meg, hanem a mellemre csorgatta a krémet, és finoman elkente azt a mellkasomon. Hátradőltem a kerti székben, becsuktam a szemem, és hagytam, hadd izgassa az ujjaival a mellbimbóimat. Láthatta rajtam, nem bánom, hogy ez a látogatás enyhe szexuális kalandba torkollik. Nyelvemmel végignyaltam az ajkamat, majd fölemeltem a fenekemet a székről és letoltam a szoknyámat - a tangával együtt. A pasi tudta, mi a dolga: csókolgatni kezdte a hasam, aztán egyre lejjebb és lejjebb haladt. Elhelyezkedtem a széken, föltettem az egyik lában az asztalra, ő pedig hosszú nyelvével izgatott, majd az ujját feldugta a puncimba. Sokszor említettem már, nem vagyok könnyű eset, van, hogy órákon át többféle pozícióban dugnak, de nem jutok a csúcsra. Ez a férfi azonban valami különlegeset tett velem. Lehet, az is közrejátszott hirtelen orbitális elélezésemben, hogy tudtam, Káká néhány méterrel odébb beszél a telefonján, és bármelyik pillanatban visszatérhet. Ki-be húzta az ujját a testemből, majd egyszer, ott bent, a vaginám mélyén egy ponton mozgatta. Azonnal forrósodni kezdett a testem, a parázs lángra kapott bennem, és egy csodálatos érzés futott végig a testemen. A puncimtól egészen a lábamig. Remegtem a gyönyörtől. Addig soha nem találták meg a G-pontomat. Olyan eufória volt az, hogy ordítani sem voltam képes, alig kaptam levegőt másodpercekig. Valahogy magamhoz tértem, és láttam, hogy a férfi kedvesen vigyorog. Beszélni még nem volt időm, de a tekintetemmel jeleztem: ez valami elképesztő volt, köszönöm neked. A faszi értett a jelzésemből és csak annyit mondott: „Orgazmuspontok. Én csak így hívom őket.”

A férfi bement a házba, én pedig felöltöztem, és egy húzásra felhajtottam a Jack and Coke-omat. Rendbe szedtem a hajam, hogy Káká ne hogy rájöjjön, milyen féktelen gyönyörnek adott otthont ez a terasz az elmúlt percekben. Jött is vissza, és viccesen kérdezte: „Na, jól elvoltatok? Remélem, nem rontott meg ez az öreg disznó!”

Kiderült, hogy a hapsi Káká rokonától vette a telket, és az átadás-átvétel utolsó simításai miatt látogattunk el ide. Kitöltötték a szerződéseket, ücsörögtünk még kicsit, aztán indultunk vissza a városba.

Útban az autóhoz ez a hegyi melák a fülembe súgta: „Ne feledd: orgazmuspontok. Kincsek, amelyeket az emberi test rejteget.”

Késő este értünk vissza Budapestre. Káká kirakott ideiglenes szállásomon, amikor felmentem, s nem voltam álmos, belekezdtem az egyik könyvbe. Elolvastam Garcia Marquez (most már tudom) világhírű regényét, a *Szerellem a kolera idején*-t, amelyet úgy harangozott be Káká, sőt maga Gabriel Garcia Marquez is, hogy végre csak a szerelemről, valóban csak a szerelemről szól majd. Ezek után nem győztem meglepődni, hogy ez a varázslatos, romantikus mű telis-tele volt dugással. A főhős, aki halálosan szerelmes volt egy nőbe, és egész idős koráig nem kaphatta meg őt, a fájdalom, a szenvedés közepette megdugott mindenkit. Lányt, asszonyt, albérlőt, csitrit, érett nőt. Ezek után jöhetnek itt nekem szentimentális gondolatokkal, a szerelem tisztaságával.

Florentino Ariza igazi kedvencemmé vált.

Florentino Ariza a fekete öltönybe bújt búsképű lovag, aki hiába vágyott Fermina Dazára, az mégis Jovinal Urbino doktorhoz ment feleségül. De Florentino Ariza várt a sorára, s közben végigbaszta a világot. S erről még naplót is írt. Naplót, amelyben feljegyezte, kit és mikor fektetett le.

„Az élet nem csak a baszásról szól.” Ezt mondta nekem Káká azon a nyári délelőttön.

Lehet, hogy így van. De az biztos, hogy az emberek mindig készen állnak rá. Mindig erre készülnek, és mindig ez vezérli őket.

Gabriel Garcia Marquezt aligha lehet megcáfolni.

10

Talán kedd volt. Vagy az is lehet, hogy csütörtök. Végül is mindegy. A napok egymásba kapaszkodtak, a szúnyogok meg az emberekbe. A soha nem látott árhullám otthagya kézlenyomatát a városon. A víz kisebb erdőket, falvakat sodort magával, s hagyta hátra mementóként a hordalékot. A vérszívók is a Duna ajándékként csíptek agyon mindenkit. Esténként mármár kibírhatatlan volt a rajzásuk, s mint valami zuhanó bombázó, úgy csaptak le az emberek karjára, combjára, homlokára. De azon a délutánon olyan álmosnak tűnt a város, hogy a szúnyogok is csendes pihenőre tértek. Egy szerkesztőségbe mentem, nagyjából a századik interjúra. Akkoriban mindennaposak voltak ezek a meghívások, egyik a másik után. Beléptem az épületbe, beszálltam a liftbe egy szőke lány mellé. Feltűnő jelenség volt. Egyenes, hosszú haj, vonzó, kislányos arc, telt, égnek álló keblek, formás lábak, csinos, konzolidált szoknya volt rajta, na meg egy vadítóan rásimuló színes póló. Ismerősnek tűnt. Amikor kiszálltunk, ő jobbra ment, én meg balra, és az volt az első kérdésem a rám váró újságíróhoz, tudja-e, hogy ki volt az a csaj.

Ő meg hümmögött, és azt mondta, mindjárt megkérdezi.

Jól sejtettem.

Ezt a csajszit már láttam valahol, ebben biztos voltam. S amikor visszajött a fiú, már mondta is hadarva: a szóban forgó hölgy valamelyik újságíróiskolában tanul, és itt van gyakorlaton. Ennyi? Kérdeztem tőle, és ő némi habozás után már jóval halkabban kijelentette: „Amúgy korábban pornózott, és a „Gecitartály II.” vagy valami hasonló című filmben is szerepelt.”

Ilyen előélettel akar újságíró lenni?

Ez jutott eszembe, aztán elképzeltem, hogy majd interjúra megy ártatlan arckifejezéssel, és kérdez ezt-azt a munkája során, miközben a vele szemben álló vagy épp ülő férfi, mondjuk felismeri, és képzeletében megjelenik az egyik filmbéli jelenet.

A szőke lány munka közben.

Este otthon rákerestem a neten a szóban forgó filmre. Valóban ez a csaj volt, egy kicsit más stílusban. Az ártatlan arckifejezést vad, kielégíthetetlen amazonéra cserélte. Mondhatom, ügyesen domborított, ügyesen mozgott a

különböző méretű farkakon, határozott mozdulattal meglovagolta egyiket a másik után. Most feltehetném azt a naiv kérdést, mi visz rá egy huszonéves, amúgy értelmesnek tűnő csinos lányt arra, hogy pornózzon? Persze hogy a pénz, nem vagyok hülye. Ezzel tisztában lehet mindenki. Csakhogy van-e akkora pénzköteg, amely például engem hasonló munkára sarkalna. Merthogy a könyv megjelenése után engem is megkerestek hasonló ajánlással. Két producer is üzent, hogy szívesen látnának az általuk készített felnőtt filmben, de nem valami tömegjelenetben statisztaként, hanem egyből főszerepet kínálva. Bevállalás csaj vagyok, imádom, jó esetben élvezem a szexet, de ez a lehetőség mégiscsak meglepett. Néhány pillanatig eljátszottam a gondolattal, hogy választok egy művésznevet, s mondjuk Marok Marcsiként pucsítok egy bárgyú történetben, miközben két-három pasi dárdaszerű falloszával közelít felém.

Na, nem!

Imádok dugni. De én élvezetből, a magam örömeire - és nem pénzért teszem. Sokszor becsszóra sajnáltam azokat a celeb csajokat, akik ilyen-olyan modellként, műsorvezetőként, divatszervezőként, vagy tudom is én, milyen álca mögül nyilatkoznak, miközben a városban szinte mindenki tudja róluk, hogy ott szerepel a nevük egy titkos listán, és hogy egy szép kerek összegért gyakorlatilag bárki elviheti őket. Ha valami sármos ügyvédbojtár lenne a kuncaft, vagy egy jól öltözött bróker, az még hagyján. De ha előbukkan egy pocakos, kopaszodó, pénzeszsák, fröcsögő, lehengető mondatokkal, az már nehezebb tézta.

Azokkal baszni sok-sok pénzért sem vidám mulatság.

Én biztos nem fogok pornózni. Nem csak az elveim miatt. Azon az éjszakán bekapcsoltam a tévét, és megkerestem az egyik szexcsatornát. Régen néztem ilyen filmeket, talán tinédzserként utoljára (igaz, akkor annál lelkesebben), de ez, amit most láttam, egészen hervasztó volt. Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek a gagyi jeleneteken. A filmek nagyjából annyira izgattak fel, mint amikor Németh Lajos heves gesztusokkal időjárás-jelentést mond.

A filmek végtelenül egyszerűek voltak, cselekmény gyakorlatilag semmi, ült egy lány a kanapén, a körmét festette, újságot lapozgatott, vagy csak bámult ki a kevésbé intelligens fejéből, aztán egyszerre betoppant egy férfi vagy kettő, a lány úgy tett, mintha meglepődne, s miután köszöntek

egymásnak, máris elkezdtek dugni. A főhős nő már akkor ájulás közeli állapotba került, amikor a kamionsofőr-fejű pasik lerángatták róla a trikóját. Azt nem tudom megfigyelted-e, hogy a pornófilmekben a nők akkor is magas sarkút viselnek az ágyban, ha már nagyjából fél órája basszák őket. De az volt a legviccesebb, amikor egy másik, lájtosabb csatornán a dugást imitálták. A nő meztelenül, összezárt combokkal ült a pasi ölében, akin még nadrág volt, a csaj meg ugrált rajta vadul, extázist színelve, eljátszva az orgazmust.

Olcsó játék hülye gyerekeknek. Mégis van igény rá. Megszámlálhatatlan pornófilm készül szerte a világban, és még azokat is el lehet adni, amikbe belóg a mikrofon, s amelyekben a dugás elején még gumit húz a farkára egy pasi, aztán mire az akció végére ér, már óvszermentes állapotban a főhős nő arcára élvez. A kereslet kifogyhatatlan. A pornó bizonyos emberek napi szükségletévé vált.

Az ördög műve.

A hét főbűn egyike a bujaság (jó, hogy ezt én hozom elő).

Ennek gátat szabni, ezt háttérbe szorítani, ezt pótolni aligha lehet. Mondanám is rögtön, hogy esetleg a vallással. Mert a vallás talán az egyetlen erő, amely kordában tartja a lelket és a testet. A vallás az, amely a hit segítségével erkölcsössé teszi az embert. Apró szépséghiba, hogy ugyanazon a napon, amikor én elmerültem a pornográfia világában, bemondták a hírekben, hogy az anglikán egyház bocsánatot kért a kiskorúak szexuális zaklatásaiért.

A Canterbury érsek bűnbánó arccal mondta mindezt, nekem meg hányingerem lett ettől. Hányadik ilyen jellegű szánom-bánom ez? A Vatikán is megtette már ugyanezt, és ha ott fent, az egyház csúcsán erről beszélnek, ha már olyan komoly problémát jelent ez az egész, hogy ki kell állni a világ elé, akkor el lehet képzelni, milyen borzalmak játszódhattak le a sekrestyék félhomályában. És milyen erők mozoghattak - szó szerint - a profi reverenda alatt.

Mert a szex egyébként isten ajándéka.

Afféle felszabadító erő, amely még a legszegényebbeket is boldoggá teszi néhány pillanatra - elolvastam Michel Houellebecq *A csúcson* című könyvét, amit Káká ajánlott nekem, a Marquez-regény mellett. Ez a francia

író nem hagyta, hogy jó kedvem legyen. Zseniális művet írt, sokkoló, nyers stílusban. *A csúcson* enyhe világvégét ábrázolt - folyamatos baszások közepette. Zseniális vízió egy velejéig romlott világban.

Őszintén megsajnáltam azt a szőke lányt, azt a korábbi pornós csajt. Sőt, tökéletesen beleéltem magam a helyzetébe. Ő is bélyeget cipel a homlokán, hiába próbál új életet kezdeni, amolyan hétköznapi emberként, civilként megélni, a múltját újra és újra a fejére olvassák. Csak úgy, mint nekem. Szinte lehetetlen vállalkozás az övé, és talán az enyém is az. Bár, ahogy elnéztem az elmúlt évek zűrzavarát, még az is előfordult, hogy egy másik, a szőkénél sokkalta többet foglalkoztatott pornókirálynőből lett átlagember, kedvesen mosolygó családanya, az élvhajhászatot, a kamera előtt bemutatott anál-szexet a háta mögött hagyta. Vagy a másik, akiből meg lemezlovas lett. És a harmadik, aki rúdtánciskolát nyitott. Vannak kitörési pontok, igaz, ehhez kell találni egy olyan társat, aki kirángatja a mocsárból azt a nőt, aki a saját testéből él - és a pasi soha, egyetlen veszekedés során sem vágja a fejéhez, hogy pénzért basztál. Nehéz játék. Egyébként azon a napon, amikor a szőke ex-pornóossal együtt utaztam a liftben, épp azért mentem be az egyik szerkesztőségbe, hogy a pornóajánlataimról nyilatkozzam. Az újságok megtudták, én meg nem tértem ki a válasz elől. Kérdeztek, szinte győzködtek, hogy elvállalom-e. Hogy élek-e a lehetőséggel, és hogy mennyi, de mennyi pénzt tudnék ezzel is keresni, mintha csak biztattak volna. Másnap aztán címlapsztori lett az egészből. Hiába mondtam, hogy köszönöm, megtisztelő, hogy köszönöm, ez nem az én sportágam, ez a kötelező pénzért bemutatott lepedő-akrobatika, ráadásul közelben álló szurkolók előtt, de a lap csak úgy tálalta az egészet, mintha eljátszanék a gondolattal.

Inkább eljátszom magammal.

Azt tudnod kell, hogy már addig is megszámlálhatatlan levelet kaptam rajongóktól, férfiktől, nőktől, s úgy fordultak hozzám, mintha valami szexterapeuta lennék, úgy írtak nekem, hogy adjak tanácsot arra, ha nem áll fel nekik, ha nincs orgazmusuk, ha férjük három pillanat alatt elélvez, ha a szeretőjüknek túl nagy a farka, és ettől fáj a dugás, és ha már egyáltalán nem kívánják a baszást.

Megbíztak bennem - tőlem várták a választ, a megoldást.

De mindez megsokszorozódott, amikor megjelent a pornóajánlataimról szóló cikk. Onnantól váltam csak igazán hitelessé, mint szexguru.

Kész röhej.

Természetesen egyik felnőtt filmes ajánlatra sem válaszoltam. Sőt, még arra a lehetőségre sem, amikor az egyik filmes (nem pornós) azzal keresett, hogy filmszalagra viszi az életemet. Valahogy viccesnek tűnt, hogy egy piacra dobott könyv, egy rövidke pályafutás, egy intim kitárulkozás után valaki azt gondolta, hogy íme, ez a sztori moziba, képernyőre kívánkozik.

Nem kértem ebből sem.

Amúgy is rossz kedvem volt. A magány nem tesz jót az ember lelkének. A szeretethiány két vállra fektet, és mozgásképtelenné tesz. Nem volt kedvem kimozdulni, ültem otthon (otthon... bár lenne ilyen!). Néztam az üzeneteimet, a hozzászólásokat, a kommenteket, s arra gondoltam, kerestem sok pénzt, celebbé váltam, beszélnek rólam - most mégis kilátástalannak látom a jövőt. Nem jellemző rám a depresszió, a melankólia. De ott és akkor nagyon mélyre zuhantam. Túl sok élmény ért, túl gyors volt a tempó, ahogy hétköznapi emberből hírhedt lotyóvá váltam. Idő kellett ahhoz, hogy mindezt feldolgozzam.

Bacardi kólával.

Ez volt a gyógyszer.

Újra és újra.

Kedd volt. Vagy lehet, hogy csütörtök, végül is mindegy. A napok egymásba kapaszkodtak. De aztán jött a szombat és a vasárnap. Én pedig újra hódítani indultam.

11

Egyre sűrűbben beszéltem a baseballsapkás Firkással. Hol telefonon, hol személyesen. Olykor segítő szándékkal, máskor a szenzációhajhásztól vezérelve keresett. Néztem a fickót. Ráadásul az első közös bulizásunk is emlékezetesre sikeredett, amikor ugye egyszerre három barátnőm kényeztette, simogatta, izgatta a vékony törékeny testéhez képest szép nagy farkát. Próbáltam megfejteni ezt a gyermek külsejű, s talán gyermek lelkületű, ám már a harmincon túl lévő férfit, a nőknek amúgy is megvan az a rossz szokásuk, hogy szeretnének belelátni a pasik fejébe, szeretnék kiolvasni onnan, épp mikor, mire gondolnak - vagy mire készülnek. Szívesen megkérdeztem volna a Firkástól, miért nem hagyja ott a nőjét. Nem akartam én beleszólni az életébe, milyen jogon is tettem volna, csak hát a vak is láthatta, hogy a Firkász nem boldog, nem érzi jól magát a bőrében. Öt éve élt ebben a párkapcsolatban, s elmondása szerint nagyjából egyszer dugtak havonta. Vagy egyszer sem. Fiatal embernél és fiatal csajszinál (ezt én már csak tudom...), ez szép, izmos elvonási tüneteket produkál. Az ember a falat kaparja, a kielégületlenségtől, a szeretethiánytól. Nincs statisztikám, hányan élnek így a világban, hány férfi és nő lakik együtt, egy háztartásban, egy hálószobában úgy, mintha mondjuk testvérek vagy albérlőtársak lennének. Ráadásul ez a Firkász gyerek a pasik nagy részéhez hasonlóan szexcentrikus volt. Láttam a tekintetén, ahogy rám néz, ahogy interjú közben a mellemet bámulta, a combomat fürkészte vagy próbált úgy belenézni a szemembe, hogy abból én világosan s egyértelműen kiolvassam: hadd basszalak meg! Én ezt persze megszoktam már a rövidke, ám annál tartalmasabb életem során, pontosan tudtam, ki akar megdugni, gyakorlatilag az első pillanatban éreztem a vágyat a férfiak gesztusaiban, pillantásában és mondataiban.

Ez egyébként jó dolog. Nagyon is jó. A nő ettől érzi igazán nőnek magát.

De mit kezd egy pasi egy rossz párkapcsolattal? Leginkább nyüglődik benne, és ha kellően gyáva, hát húzza, halasztja a szakítást. Soha nem értettem az ilyesmit. Pláne, ha fiatal emberekkel történik. Mert rendben van, ha egy ötven, hatvan körüli férfi vagy nő inkább vállalja a napi veszekedéseket, az unalmat, a közömbösséget - csak hogy ne maradjon egyedül.

A biztonság mindenekelőtt!

Mert nincs is annál borzasztóbb, mint idős fejjel egyedül maradni karácsonykor. Magányosan kibámulni az ablakon, miközben a háttérben hideg, rideg fényel villognak a fenyőfára helyezett égők. De a Firkász messze van még a nyugdíjkortól, úgy is mondhatnám, a java még hátra van, s ez még akkor is igaz, ha már van egy kisfia, és rég külön él gyermeke anyjától, jelenlegi élettársa egy másik nő.

Egy megunt, másik csaj.

És, hogy értsd, miért is csodálkozom én ennyire a Firkász bénaságán, vagyis azon, hogy nem lép, most elmesélek egy történetet. A sztorit Kákától tudom, merthogy ő meg a Firkász évekkel ezelőtt együtt dolgozott egy napilap szerkesztőségében. Munkatársak és barátok voltak. A sztori az egyik Szilveszter előtti napon történt, valamelyik esztendő december 30-án, de nem is a dátum a lényeges. A szerkesztőségben ilyenkor ünnepi hangulatban teltek a percek, az órák, s ahogy közeledett az este, egyre többen sétáltak le a közeli sörözőbe. A helyet nem valamiféle trendi ír kocsmának képzelj el, ez klasszikus, magyaros környezettel ajándékozta meg a betérő vendéget: játékgépek a falnál, fa sarokülőke, az asztalokon kissé koszos kockás terítő, s persze a dohányfüst szaga keveredett az alkoholéval. Itt gyülekeztek koccintásra a dolgozók. Azt tudnod kell, hogy jó nő nagyjából egy sem dolgozott a kollektívában, de ez nem zavarta különösebben a férfiakat. Igaz, ott volt Cica, az egyik pasi felesége, de őt még véletlenül sem vették nőszámba. Láttam róla fényképet. Nem csodálom. Cica ötven felé közelített, lehet, hogy el is hagyta már, rövid, fiús haja volt, és úgy öltözött, mint egy hegymászó. Bő, kötött pulóverek, ilyen-olyan színben, kinőtt, kinyúlt, trottyos gatyák, s hozzá lapos sarkú, félmagas cipő. Ha Imrének vagy Lajosnak hívták volna, azon sem csodálkozhatott volna senki.

De Cica nő volt.

Ez azon az éjszakán nagyon is kiderült.

A Firkász a cikkek leadása után nagyjából este fél kilenc körül ért le a sörözőbe. Akkor már állt a bál, a kollektíva hat vagy hét tagja koccintgatott, játékgépezett, és fújta a cigarettafüstöt (akkor még lehetett). Káká is ott ült, visszafogott piálással múlatta az időt. Aztán megjött Cica. A nagyhangú, mindig harsány, szókimondó kollegina. Ő is inni kezdett - úgy és annyit, mint a pasik. Telt-múlt az idő, amikor valaki, mintegy poénból azt mondta a Firkásznak, ha már ilyen nagy nőfaló vagy (merthogy nem múlt el nap, hogy

ezt ne hirdette volna fennhangon, hozzátéve, hogy a szép nagy farkát imádják a csajok), akkor dugd meg a Cicát is. A szóban forgó martinász külsejű hölgy ekkor épp besétált a kocsmá női vécéjébe. Így aztán nem hallhatta, hogy róla beszélnek. A Firkász előbb meghökkent, majd fuldokolva röhögni kezdett, s aztán mindenki elképedésére egyszer csak felállt.

„Hát jó, akkor megbaszom...”

Ezt mondta, majd bizonytalan léptekkel Cica után indult. A kocsmá egyébként, leszámítva a szerkesztőség illuminált tagjait, tök üres volt. A pultban egy megfáradt, középkorú férfi ácsorgott unott képpel. De erre a mondatra, s mozdulatra ő is felkapta a fejét. Néhány pillanatra csönd telepedett a helyiségre. Káká és a többiek ültek ott, és mindenki arra gondolt, mi lesz ennek a vége. Nem sokáig kellett gondolkodni a válaszon. Néhány perc múlva Cica gyönyörsikolya töltötte be a kocsmát. A félrészeg nő visongatott, fel-felkiáltott az élvezettől.

„Azt a kurva...” A pultos csak ennyit mondott - a kollektíva tagjai ennyit sem.

„Te, ez tényleg megbaszta...” Ezt nagyjából három perc elteltével az egyik tördelő motyogta, inkább csak magának, választ nem várva. S aztán egyszer csak előbukkant a zilált, egyfolytában vigyorgó Cica, s visszaült a helyére. A társaság tagjai megszólalni sem tudtak, de jött a Firkász is elégedetten, Casanovát megszégyenítő magabiztossággal, mint aki jól végezte dolgát. S tényleg. Káká elmondása szerint Cicát megdugni nagyjából annyira borzalmas, nehéz, és megrázó feladat lehetett, mintha azt kérték volna tőle, hogy gázálarcbán sprinteljen fel a Himalája feléig. De a Firkász megtette.

Csodálattal néztek rá a többiek.

Később elmesélte, hogy amikor bement a mosdóba, Cica épp rángatta magára a terebélyes méretű okkersága frottír bugyiját, és valamit motyogott magában, amikor rányitotta az ajtót. A nő meghökkent, hát még, amikor a Firkász lehúzta a sliccét, és kezébe tette méretes férfiasságát. Cica, mint isten ajándékát, úgy markolta, ízlelgette, csókolgatta az egyre csak növekvő falloszt. Hamm, bekapta. A firkász behelyezte, közben becsukta a szemét, és arra gondolt, hogy az a nő, aki ott térdel előtte, mondjuk egy brazil szupermodell, és ő most nem egy kocsmá vizeletszagú klotyója falának támaszkodik, hanem a Copa Cabana homokján ácsorog, s mögötte a tenger

hullámszik, és nem az elromlott végében zubog a víz. De a Firkász itt már nem állt meg, azt gondolta magában, ha már eddig eljutott a vasorrú bábával, akkor valóban megbassza, és úgy is történt. Lehúzta a nő okkersárga frottír bugyiját és akkor szembetalálta magát az Amazonas dzsungelével. Ő még ilyen nem látott. Sűrű, már-már áthatolhatatlan fekete szőrpamacs, vagy inkább erdő.

„Ne add fel!”

Ez járt a fejében, és ekkor Cica beleült a még mindig ágaskodó férfiasságába, majd hörögve, nyögve, sóhajtozva addig lovagolt rajta, amíg mindketten el nem élveztek.

A kollégák döbbenet hallgatták.

De ezzel még nem volt vége ennek az abszurd történetnek.

Mint, ahogy annak az éjszakának sem. Merthogy valamennyien átmentek egy másik kocsmába. Hogy ennek mi értelme volt, az végül is nem derült ki, az is bűdös volt, éppen annyira, mint ez. Az idő már éjfél felé járt, szép lassan tökrészeg lett mindenki, s akkor a Firkász mintegy „csak azért is” hangulatban, úgy döntött, azután, hogy megbaszta ezt a borzalmas teremést (ami, több mint bravúr kategória), most még jól leszopatja. Így aztán mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, szólt a váratlan gyönyörtől fiatal, a nagy faroktól még mindig szédült és kába Cícának, hogy menjen utána a másik kocsmába másik végéjébe. Cica nem hitt a fülének, és átfutott az agyán, hogy az egészség csak álmodja, hogy neki ilyen szerencséje úgysem lehet, és csak a képzelet műve, hogy ez a húsos, vastag, méretes fallosz csak a vágyálmaiban létezik. Pedig nem. A Firkász tehát intett, és Cica utána indult.

Majd annak rendje és módja szerint leszopta.

A kollégák hősként ünnepelték a Firkászt. Magunk közt szólva: megérdemelte.

Mert jó nőt megdugni, jó nőre ráizgulni, attól erekciót produkálni, nem nagy kunszt, de az ilyen lidércnyomásszerű hölgyet kielégíteni, az már valami. A Firkász amúgy, amikor ezt a sztorit szóba hoztam neki, szerényen fogadta a gratulációt, és mosolyogva kijelentette: „Csak az egyik idős, kicsit pocakos, ám annál lelkesebb barátomat tudom idézni, aki mindig azt mondja: „a ronda nőnek is jár az orgazmus.”

Milyen szép mondat.

Mondom, bírom a Firkászt.

Bár amikor azt mondtam neki: „Te harmincvalahány évesen így szerepelsz a nők előtt? Akkor ennek nem annyira örült. Kissé belegázoltam a lelkivilágába, de legalább ebből is tanult. Egyre többször találkoztunk, s ennek örültem. Biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb dugunk. Ezt szépen meg is beszéltük. S vártuk mindketten a megfelelő alkalmat, a megfelelő pillanatot. És ahányszor interjút készített velem, s ott ült velem szemben valamilyen kávézóban, mindig megkérdezte, hogy én akkor, azon az első közös bulin, amikor a barátnőim levetkőztették, miért nem szálltam be a játékba, miért nem mentem oda hozzá, és érintettem meg. S én csak mosolyogtam. Aztán, amikor sokadszorra nyaggatott ezzel, azt mondtam neki: „Én annál nagyobb étkű vagyok, mint hogy csak fátokat kapjak belőled.” Majd hozzátettem, csináld azt velem is, amit Cicával, bár a helyszínhez nem ragaszkodom...

12

Ha majd nagyon unatkozol, túl vagy a meggydzsem befőzésén, átlapozd az összes női magazint, megstoppold a lyukas harisnyáidat, és nincs kedved bárgyú mosolyokat bámulni a televízióban, olvasd el újra az előző fejezetet. Okulásképpen. Mert ha eddig nem tudtad, most már bizonyos lehetsz benne: a férfiak perverz állatok. Szinte mindegyik (és most hagyjuk a papokat!). A baseballsapkás firkász története Cicával minden idők legelborzasztóbb szexuális aktusa volt. Egy olyan pasi, aki tulajdonképpen válogathatna a csinos lányok közül, aki élhetne akár normális kapcsolatban is, akinek lenne pénze bármelyik bűdös kurvát megfizetni, az képes volt csak a hecc kedvéért megdugni egy lidércnyomásszerű asszonyságot. Ezt nehéz fokozni. A mindig pihent agyú, és rengeteg ráérő idővel rendelkező brit kutatók kimutatták, hogy a férfiak a nap huszonnégy órájából körülbelül tizennyolcban foglalkoznak a szexszel, nincs olyan napszak, hogy ne jutna eszükbe a dugás, és ha olyan helyen dolgoznak, ahol megtehetik, akkor pornóoldalakat bámulnak vagy társkereső hirdetésekkel lesnek. Erről persze mi, nők is tehetünk. Én csak tudom. Túl könnyen adjuk magunkat, sőt, ma már mi választunk, ma már mi basszuk meg a pasikat, és nem ők minket.

Jó esetben. Az imént említett brit kutatók (jó lenne legalább eggyel találkozni, hogy megtudjam: valóban léteznek-e.) azt is kimutatták, hogy tíz nőből legalább nyolc fantáziál arról, hogy egyszer az életben megerőszakolják, hogy egy idegen férfi egy kapualjban, bokorban vagy liftben egy váratlan mozdulattal lerántja róla a ruhát, és jól megdugja. Azt mindig elfelejtik odaírni az ilyen idióta kimutatásoknál, hogy a szóban forgó, fantáziáló nők nagyjából olyan férfi erőszakos fellépésére várnak és vágnak, aki, mondjuk, úgy néz ki, mint George Clooney; elegáns Valentino öltöny van rajta, drága parfümöt használ, s aktus közben az obszcén szavak mellett - teszem azt - Villon-verseket idéz. Aztán a baszás végén elnézést kér, virágot vesz elő, és megmutatja az orvosi leletét, ami bizonyítja, hogy nem AIDS-es.

Amúgy nem vicces dolog ez. Egyáltalán nem az.

Ez a megerőszakolósdi sajnos nagyon is valóságos dolog. Elég csak hallgatni a híreket, hogy fiatal, védtelen, magányos nőkre támadnak rá kiéhezett, s alighanem bűdös, undorító pasik. Aztán a muszáj-baszás végén

még jól meg is gyilkolják az áldozatot. Kinyírnám ezeket, vagy levágnám a farkukat meg a golyóikat, hogy egy életre elmenjen a kedvük a szexjátékoktól. Tudom, miről beszélek. Volt részem nekem is megaláztatásban. A kertitörpeszerű ember, az egykori stábtag, a molesztáló bácsika, akiről az első könyvemben írtam, nagyon is élénken él az emlékeimben. Hát még mostanában, amikor újra látom őt a különböző újságokban, tévéműsorokban, miközben bizonygatja ártatlanságát. Izraeli kutatók (nesze nektek britek!) arról tájékoztattak mindenkit, hogy sikerült törölniük a rossz emlékeket az egerek gondolataiból. Érdekes hír volt, el is gondolkodtam rajta, hogy vajon hogyan jöttek rá erre. Bizonyára megkérdezték a szóban forgó kis állatot, hogy emlékszik-e a Csizmás Kandúrra. Az meg csak nézhetett maga elé, a fejét vakargatva, s azt mondogatva, Csizmás Kandúr..., Csizmás Kandúr..., de ismerős..., de ismerős..., ááá... fogalmam sincs. Biztos így lehetett. Más bizonyítékot nem tudok elképzelni, hogy az egerek immár csak a szépre emlékeznek. Nekem ez még nem megy. A stábtag arca olykor megjelenik előttem. S látom, ahogy fölém hajol, a mellbimbómat nyalogatja, szopogatja, aztán hallom a hangját, amint azt kérdezi: megpusztilhatom-e a puncidat? És én szólni, mozdulni sem tudok, amikor a stábtag már csókolgatja a nemi szervemet is, amikor már szürcsög, cuppog s kéjesen felnyög. Úszóként nagyjából négy alkalommal kerültem ezzel a perverz emberrel ilyen kapcsolatba. Napi szinten jártam hozzá kezelésre a csapattársaimmal együtt. És ő hol velem, hol a többi lánnyal próbálkozott. Ez már ott és akkor kiderült. Megbeszéltük egymás közt.

Gyerekek voltunk.

Igazán még mellünk sem volt. A későbbi nőies vonalakból alig-alig látszott valami. Gyereklányokat molesztált. És erre nincs bocsánat. Láttam, olvastam, hogy tiltakozik. Sőt, hogy perrel fenyegetőzik. Szánalmas kísérlet. Ő aztán pontosan tudja, hogy élte le az életét, hány és hány ártatlan gyermeket alázott meg, hány és hány ártatlan gyermeket zaklatott szexuálisan.

A rendőrség nyomozást folytat az ügyben.

Én nem akartam rács mögé juttatni. Nem azért írtam róla, azokról a borzalmas pillanatokról. Úgy voltam vele, ha leírom - talán kiírom magamból. Arra persze nem számítottam, hogy ekkora botrány kerekedik ebből. Naiv voltam. A szó igazi fégyver, ezt már én is tudom. Hát még a

leírt gondolat, amelyet több ezer példányban eljuttatnak az emberekhez. A papírra vetett gondolataim önálló életre keltek, s mentek a maguk útján. Az elején még ódzkodtam attól, hogy a különböző interjúkban erről a gyalázatról beszéljek. De már nem volt visszaút, a média felkapta a témát, az úszósövetség kénytelen-kelletlen belső vizsgálatot indított, a rendőrség pedig ismeretlen tettes ellen nyomozást kezdett. Több mint három órát voltam bent kihallgatáson. Egy rendkívül szimpatikus nyomozóhölgy kérdezett. Láttam rajta, átérzi mindazt, amit kislányként átéltem. Szinte nem is kellett volna belemennem a naturális részletekbe, pontosan tudta, mire célok, s mit is tettek velem. Furcsa volt ott ülni a rendőrség épületében, és több mint tíz évvel azelőtti dolgokról beszélni. De ahogy belekezdtem a monológomba, úgy jöttek vissza az élmények, a borzalmas élmények. Csak az időpontokkal voltam bajban, arra nem elékezhettem pontosan, hogy melyik év melyik hónapjának, melyik napján érintette a stábtag nyelve a puncimat. Hihetetlen, de nem volt bennem gyűlölet, ahogy róla beszéltem. Az egyik újságíró felvetette, hogy legyen szembesítés, találkozzam a kertitörpeszerű emberrel, nézzek bele a szemébe, és vágjam a képébe, hogy mocskos disznó. Eszemben sem volt, hogy belemenjek ebbe. Amúgy is hülyén jött volna ki, ha a nyomozás kellős közepén, mi, ketten ott, a megöregedett stábtag meg a kész nővé cseperedett egykori molesztált kislány előadunk valamiféle nagyjelenetet. Tudom, mi történt volna. Az aprócska férfi üvöltése gyakorlatilag lehetetlenné tette volna a normális kommunikációt.

Nem tudom, mi lesz ennek az ügynek a vége.

Én most sem szeretném őt rács mögött látni, épp elég neki, ahogy most meghurcolják, ahogy szájalmasan védekeznek, ahogy kapálóznak. Persze lehet, erre azt mondd, igen is büntessék meg - hogy bűnhődjön! Mert az ilyen ember, az ilyen emberek, akik ártatlan, védtelen gyerekekhez nyúlnak, a piszkos fantáziájukat élik ki rajtuk, nem érdemelnek szájalmat - és kegyelmet.

Alighanem igazad van.

Azon egyébként meglepődtem, hogy nem csak bennünket, úszókat molesztált. Megdöbbsentem, mikor előbukkant az egyik rokona, talán unokahúga, és nyilatkozott újságban, tévéműsorban. Láttam a középkorú nő arcán a gyűlöletet, a szeme valósággal szikrákat szórt, ahogy a perverz

rokonáról beszélt. A lelke valósággal tombolt, ahogy újra felelevenítette, amit gyermekként kellett átélnie a jószágos nagybácsi által. Megszámlálhatatlan levelet, üzenetet kaptam ebben a témában. Riadt szülők fordultak hozzám, kétségbeesett apukák és anyukák jelezték nekem, hogy féltik a gyerekeiket a hasonló atrocitásoktól, s hogy nagyon örülnek, amiért mindezt a szörnyűséget napvilágra hoztam. Alighanem abban bíznak, hogy ez majd tisztább, azt ne mondjam: erkölcsösebb körülményeket teremt. Nem vagyok biztos benne. Beteg aberrált emberek mindig is lesznek köztünk, akik nagyon is jól titkolják a hétköznapiakban, hogy mit művelnek esténként egy szoba magányában. Hogy gyermekpornó-oldalakat bámulnak, hogy álnéven kislányoknak, kisfiúknak írogatnak, hogy máson sem jár az eszük, mint a hamvas ifjúság megkóstolásán. Hány és hány gyerek nem mer beszélni arról, hogy esetlegesen zaklatták. Tudom, mert én is így voltam - és mind hasonlóképpen akkor ott, az uszodában. Először nem mertünk senkihez fordulni, először nem mertünk panaszkodni.

Szégyelltük, amit átéltünk.

Mi szégyelltük, amit ez a kertitörpeszerű ember művelt velünk.

Aztán ahogy kiderült, nem csak velem, hanem mással is, ugyanazt a gyalázatot műveli, már fordult a kocka, már összefogtunk, már kettesével jártunk a stábtag kezeléseire. S közben persze szóltunk az edzőnek, szóltunk a szülőknek, azok megint szóltak az edzőnek, és a stábtag leállt, de néhány hét múlva újra folytatta, újrakezdte. Érdekes volt, ahogy Cár reagált erre az egészre. Egyrészt akkor is, amikor történt: mintha tudomást sem venne az egésztől. Nem segített, nem védett meg bennünket. De ahogy most, a botrány kirobbanása után nyilatkozott, az is tipikusan rá jellemző. Valami olyasmit mondott, hogy ez az egész, amit leírtam a könyvemben, amivel megvádoltam, őt, és a kertitörpeszerű embert, az én fantáziaszüleményem.

Még most is homokba dugja a fejét. Vagy legalább is úgy csinál.

Vagy mondhatom azt is: asszisztál ehhez a mocskos dologhoz.

Persze visszamondták nekem, amit bent, a szövetségben, meglehetősen rosszkedvűen kijelentett, nagyjából azt mondta, lehet, hogy belebukik ebbe az egészbe. Gyanítom, nem hagyják, hogy belebukjon. Mégis csak ő az egyik leghíresebb úszóedző, az egyik legnagyobb név a sportágban. Amúgy a Cárral egyszer sem beszéltem. Sőt, évek óta nem beszéltünk egymással.

Most a könyv kapcsán sem keresett meg, s amikor kérdezték az egyik lapban, mi a véleménye rólam, meg az írományomról, valahogy úgy fogalmazott, hogy ő nem olvas ilyesmit, hogy ez a szenny távol áll tőle, mert vallásos ember. Igaz, azt elfelejtette hozzátenni, hogy a szent gondolatok közepette csak kölcsönkérte tőlem az egyik kurva életéről szóló kötetet, amelyet azóta sem adott vissza.

Nem könnyű szentnek lenni - hát még szentnek maradni.

Vallomásomat megtettem, lelkiismeretem tiszta.

A könyvben leírtak, a rendőrségen elmondottak nem fantáziaszülemények.

Az maga a sötét valóság.

És én ezek után már semmin sem lepődöm meg. Azon sem, ha egy jóképű, sikeres, baseballsapkás firkász egy gyönyörű modell lány helyett egy bűdös, lepukkant kocsmai vécében dug meg, majd szopot le egy leharcolt mamókát.

13

Teri nagyot nyújtózkodott. Már elmúlt dél, de még mindketten ágyban voltunk. A városra lusta meleg telepedett, az emberek, ha csak tehették, víz mellé menekültek, vagy otthon kukucskáltak ki a lehúzott redőny mögül. A panellakás, amelyben laktam, ez a kölcsön kégli igencsak átforrósodott.

A falak magukba szívták a nap sugarait, megizzasztva a bent élő embereket. Nem volt könnyű felkelni. S nem csupán a hőség miatt. Előző éjszaka sokáig táncoltunk. Csak foszlányok maradtak meg bennem a dorbézolásból, nyomtam egymás után a Bacardit, öntöttem magamba a bódító folyadékot. Terit néhány hónapja ismerem, inkább haverom, mint igazi barátnőm. Jó csaj, szép nagy, álló keblekkel, implantátum nélkül. Karcsú derék, izmos combok, lebarnult test és barna rövid haj. Amolyan latinus szépség. Mintha éppen Firenzéből vagy Bilbaóból érkezett volna.

Terit természetesen imádják a pasik, s ezt ő pontosan tudja. Kis is használja. De valahogy mégsem találja a helyét a világban. Mióta ismerem, mindig panaszkodik, hogy kéne neki egy jó meló, egy normális férfi - de se ilyen, se olyan nincs. Hát igen, egy érettséggel manapság nem könnyű virgonckodni. Egy érettségi ma már semmire nem elég. Ülhetsz vele egy postán, stemplivel a kezében, esetleg lehetsz titkárnő, ilyen-olyan asszisztens vagy banki alkalmazott, bár az utóbbihoz alighanem már valamiféle tanfolyam is kell. Teri néhány év múlva betölti a harmincat, próbálkozott már sok mindennel, dolgozott pultosként, irodában, volt néhány multinál különböző beosztásokban, de egyiket sem szerette.

Meg aztán mindenhol meg akarta dugni a főnöke.

A nők ilyen szempontból kiszolgáltatottak. Ha csinos a hölgy, akkor folyamatosan meg akarják baszni, előbb a felettesei, aztán a kollégái. Ha meg afféle penészvirág, akkor semmibe veszik, lenézik, átnéznak rajta, még akkor is, ha ő a legügyesebb munkaerő a piacon.

Teri megint munkát keresett.

Nézte az apróhirdetéseket, bámulta az internetet, de nem bukkant elő a nagy lehetőség. Tudom én, hogy mire vágyott: laza, kötetlen melóra, csak semmi korán kelés, csak semmi stressz, ami aztán minimum havi kettőötvennel, de inkább háromhússzal ajándékozza meg. Van ilyen? Teri

amúgy egyedül él (természetesen albérletben, merthogy vidéki lány, néhány éve jött a fővárosba), és az éjszaka jobbnak látta, ha inkább nálam alszik. Valahogy nem volt kedve egyedül hazamenni. Megint egyedül. Persze vihetett volna magával megannyi pasit, hármat, négyet, ötöt. Jelentkező akadt volna bőven, csak hát Terire olykor rájön a csömör, a férfiundor, s olyankor úgy beszél az egyéjszakás kalandokról, a spontán jött baszásokról, mintha az legalább is ördögtől való dolog lenne. Amúgy lehet, hogy az is. Hát így voltunk mi ott Terivel azon a meleg nyári napon, kinyúlva, kissé leharcolva, telis-tele kétségekkel.

Két magányos picca. Két magányos picca - akik nem találják a helyüket a világban.

Gondoltam, legalább igyunk, attól majd jobb lesz, persze a másnapos gyomor legkevésbé az alkoholt kívánja, de én hallottam már pasiktól, hogy a sör ilyenkor gyógyszernek minősül, éppen ezért mindig tartottam otthon a hűtőben néhány dobozzal. Képzelheted a jelenetet, két félrészeg, kócos, zilált, önmagát kereső csajszi, doboz sörrel a kezében, nekiáll az élet értelmét boncolgatni.

Vicces. Nagyon is vicces.

De aztán Teri filozofálgatás helyett egyszer csak azt kérdezte: „Te, én megpróbáltam összeszámolni, hány pasival dugtál a könyvedben, és mindjárt arra gondoltam, hogy erre azért ne legyél annyira büszke. Ez azért nem olyan sok. Ha én nekiállnék mesélni, három ilyen kötet is kijönne belőle, mint a tied. Úgyhogy mondd csak el nekem szépen, kiket hagytál ki a kalandjaidból.”

S igaza volt.

Természetesen nem minden szexpartneremről írtam. Volt, akit szándékosan nem említettem, de az is előfordult, hogy valakit egyszerűen kifelejtettem.

„Na, mesélj...”

Ezt mondta Teri, s kényelmesen elhelyezkedett az ágyban.

Nem reggeliztünk, igaz, akkor már ebédidő volt, csináltam két kávé, attól valamelyest magunkhoz tértünk. Aztán elkezdtük iszogatni a jéghideg sört, s ettől megeredt a nyelvem. Mesélni kezdtem - ahogy Teri kérte.

Egy pasiról szólt a történet, akit nagyon kedveltem és tiszteltem,

természetesen ő is úszó volt. Csakhogy nálam tíz évvel idősebb. Kislányként is rajongtam érte. Emlékezz vissza, veled is előfordult, hogy gyerekként bálványoztál egy idősebb férfit, s eljátszottál a gondolattal, hogy majd ő lesz a férjed, hogy majd ő tesz téged igazi nővé. Én is így voltam ezzel az úszóval. Rajongtam érte, és ez az érzés az évek múlásával sem csökkent. Gyakran találkoztunk versenyeken, az uszodák világában, és ő sokáig észre sem vett. Kész mázli, mert így biztos, hogy semmiféle pedofil hajlam nem volt benne.

Aztán kezdtem nővé érni, és ez szerencsére feltűnt neki. Pontosan emlékszem a 2004-es madridi Európa-bajnokságra, amikor én már fejlett tinédzser voltam, ő meg szép lassan araszolt a harminc felé. Csókolóztunk. Ott végre már csókolóztunk. A záró bankett utáni buliban történt, jó volt hozzásimulni. Őt is meg akartam kapni úgy, mint annyi más pasit. De akkor még fontosabb volt az úszás, s azt mondtam magamban, nem szabad beleszeretnem, mert azzal egyrészt elrontok mindent, másrészt a sport rovására megy. Így aztán nem is léptünk tovább.

A csókcsata a mi apró kis titkunk maradt, miközben haverokként beszélgettünk. De a vágy ott lappangott közöttünk.

A férfi tehetséges volt, a jobbak közé tartozott, szerepelt olimpián, világversenyeken képviselte Magyarországot, és sokan ismerték. Ezért is döbbenett meg az a szituáció, amelybe belekerült a 2006-os budapesti Európa-bajnokságon. Soha nem felejttem el azt az estét. A magyar csapatot, amelynek én is tagja voltam a Margitszigeten szállásolták el. Természetesen mi külön étkeztünk, külön rezidenciánk volt, s egy ilyen vacsora alkalmával tört ki a balhé. Azt tudnod kell, hogy itthon a sportág vezetői valóságos idegrohamot kaptak, ha Amerika szóba került. Nem a földrésszel vagy az Egyesült Államokkal volt bajuk, sokkal inkább az ottani lehetőségekkel. Mert megszámlálhatatlan tehetséges magyar úszó ment ki az államokba érettségi után, ösztöndíjjal, versenyzési lehetőséghez jutva különböző egyetemeken. Nem szerették ezt. Konkurenciának tartották, azt szerették volna, ha mindenki itthon, hazai klubban, magyar vízben lubickolna. Ez a férfi is „amerikás” úszónak számított, már kint élt valamelyik nagyvárosban, túl volt az egyetemen, és esze ágában sem volt hazajönni. Már persze a versenyeket leszámítva. S akkor a göré fülébe jutott, hogy ez a pasi megpróbálta kicsábítani, Amerikába csalni a magyar sztárúszót. Mekkora balhé volt, te jó ég! Ott ültünk valamennyien, válogatott sportolók, s azt

hallgattuk, hogy a góré leüvölti a fejét a kedvencemnek, s olyanokat mond neki: hogy te utolsó geci, ő meg visszaszól a kapitánynak, hogy te vén geci, és mi ezt hallgattuk megszeppenve, megdöbbenve.

Kínos volt, még annál is kínosabb.

A kapitány aztán lezárta a vitát: elzavarta a pasit. Azt mondta neki, pakolj, és takarodj innen! S az sem érdekelte, hogy másnap rendezték a négyszer százás férfi gyorsváltót, amelynek ő is tagja volt - ő, az amerikai úszó.

Utána sokáig nem láttam.

Visszatért az Államokba, és megnősült.

De úgy tűnik, nem felejtett el. Ezen magam is csodálkoztam, hiszen köztünk mindössze csak egy csókcsata zajlott le, és még azt sem mondhatnám, hogy hosszas, mély, emlékezetes beszélgetéseket folytattunk egymással. De a vágy már csak olyan, hogy bármikor újjáéledhet. Így aztán igazán meg sem lepődtem, amikor a férfi írt nekem a Facebookon.

A rövidke levelének az volt a lényege, hogy Magyarországra jön, felesége nélkül. Nem volt nehéz kitalálni, mit szeretne. Válaszoltam neki, hogy természetesen örömmel látnám újra, keressen bátran. És megjött a drága, ahogy ígérte, nem sokkal később már hívott telefonon, és meg nem mondom, mennyi év után újra a szemébe nézhettem.

A helyszín az M7-es és M1-es autópálya budapesti találkozási pontjánál lévő motel volt. Nem túl romantikus hely, de hát a mi esetünkben szó sem volt holdfényes sétákról a Ligetben, esetleg közös fagyfaltozásról a belvárosban. Mindketten tudtuk, hogy a szex miatt találkoztunk. Hogy erre készültünk immár évek óta. Nem voltam különösebben izgatott, jóllehet, még mindig vágytam a pasira. Megmondta, melyik szobában vár, és én dögös cuccban, akkor már komoly önbizalommal rendelkezve (megedződtem, ugye az elmúlt években..) beléptem az ajtón. Mondom, nagyjából másfél, két év telt el, mióta nem láttam, de lehet, hogy még több is. A haja meglepő módon kevesebbnek tűnt, az arcán pedig -amely még mindig vonzó volt -, már látszott az idő múlása, ezen meg is lepődtem. Hiszen mégiscsak egy harmincvalahány éves emberről volt szó, nem pedig egy nyugdíjas tatáról. A bőre viszont, a napsütötte, leburnult bőre ugyanolyan sima, puha, bársonyos, ami miatt annyiszor megcsodáltam, és amelyet egyszer már megérinthettem. Tulajdonképpen nem sokat beszélgettünk, nem akartam kérdezni, hogy van a

felesége, mert valójában nem érdekelt. Leszartam, mi van vele, nem voltam kíváncsi az élettörténetére, egyet szerettem volna, hogy végre jól megbasszon. Hogy beteljesüljön az az álom, amelyet nagyjából tizenkét-tizenhárom éves koromban elképzeltem. Gyorsan levetkőzött, s láttam, hogy leborotválta a faszőrzetét. Magam elé képzeltem, ahogy a motel mosdójában borotvával ügyködik, miközben a bal kezében a farkát fogja. Gondolom, a tökéletesre törekedett, azt persze nem tudhatta, hogy én nem szeretem, ha egy pasi lenyiszálja a fallosza körüli szőrzetet. Legalább hagyja meg borostásan, úgy férfias. Bárcsak ez lett volna a legnagyobb baj! Tudniillik nem volt valami nagy élmény a dugás. Hosszú, de vékony farka volt. Éppen olyan, amilyentől világgá futok. Még rendesen megmarkolni sem lehetett. Akkor még próbáltam elengedni magam - próbáltam élvezni, hogy végre megkapom őt. Sehogy sem sikerült. Pedig csókolgatott, aztán nyalogatott mindenhol, a puncimnál, a fenekemnél, a mellbimbómnál, a hasamnál, aztán megint a puncimnál, egyre nagyobb lelkesedéssel, egyre mélyebbre hatolva a nyelvével, mégsem izgatott föl.

Tudom, hogy te is voltál így. Lehangoló élmény. Vágysz valakire, bármit megadnál, hogy megkaphasd, aztán olyan, mint a lufi, amelybe rózsatüske szűrődik és kipukkad. Nem mértem az időt, de negyed óránál tovább nem tartott a több mint tíz éve várt baszás. Belém hatolt, előlről és hátulról is, férfiként próbált irányítani, de nem tudta előcsalogatni belőlem a nőt. Óvszert húzott a vékony farkára, abba spriccelt bele, az én nagy-nagy megkönnyebbülésemre. Ilyenkor, és ezzel te is tisztában vagy, minél gyorsabban fel kell öltözni, minél gyorsabban el kell köszönni, hogy a kínos pillanatok ne rontsák el az egész napodat. Így tettünk mi is. Ő jobbra fordult, én balra, aztán hipp-hopp már ott álltam útra készen, valamit még motyogtunk egymásnak, hogy majd keressük a másikat, naná, hogy keressük, tisztában voltunk vele, hogy ez volt az első és utolsó közös szexuális élményünk.

Negyed óra.

Erről ábrándoztam én annak idején?

Autóba ültem, elhajtottam - és elfelejtettem. Ennyi maradt ebből az egészből. Illetve akkor azt gondoltam, hogy csak ennyi maradt. Hogy ott, a motelszobában véget ért a mi közös „kalandunk”, hogy már nem lesz közünk egymáshoz. Tévedtem. Amikor megjelent a könyvem, és jött a balhé, jöttek a

különböző reakciók, akkor a hosszú, vékonyfarkú pasi előbukkant. Az úszószövetség égisze alatt megjelent egy tiltakozó levél, egy tőlem, Szepesi Nikolettől elhatárolódó kiáltvány, amelyben gyakorlatilag nemkívánatos személynek neveznek, amelyben megköveznek, leköpnek, ellenem fordulnak. Egykori úszótársaim írták alá azt a közös nyilatkozatot, nem kevés fájdalmat okozva nekem. És mit láttam a Facebookon? Azt, hogy a motelszoba királya lájkolja a közös levelet, hogy egyetért vele, hogy ő is az engem ócsárolók táborába lépett. És még azt is odaírta, mintegy nekem üzenve, hogy kétmillió forintért képes voltam kitergegetni a szennyest, hogy ennyi pénzért eladtam magam, ahelyett, hogy inkább tanultam volna...

Na, most az utóbbi mondatban valóban igaza van. Valóban tanulhattam volna, például Iowában, ahová engem is hívtak, egyetemre, ösztöndíjjal, úgy, mint őt, ezt a nagyon okos, vékonyfarkú faszt. Aki játssza itt nekem a nagyfiút, miközben félrekúr, azért jön Magyarországra, hogy egy motelszobában basszon kislányokkal, s gyaníthatóan otthon előadja az álszentet, az amerikai feleségének téliszalámit meg Matyó babát visz ajándékba.

Hányok tőle.

Hányok az álszent férfiktól.

Teri ezt a kissé hangos mondatot már felállva hallgatta, mert közben felöltözött. Bólogatott, és mindenben igazat adott.

„Faszkalap mind. Csupa, önimádó faszkalap...” Ezt mondta, és elindult. Ment a meleg városba, munkát, szerelmet és kielégülést keresve.

Sajnáltam őt - és egy pillanatra sajnáltam saját magam is.

14

Muszáj még mesélnem arról a nyilatkozatról. Arról, amelyet az a vékonyfarkú, egykori úszó is lájkolt. Jobb, ha te is elolvasod. Íme:

„Az elmúlt napokban-hetekben a magyar úszósportot, az egykori Budapesti Spartacus sportegyesületét, jelenleg Kőbánya SC (későbbiekben Egyesületünk) és ezáltal az ott dolgozó Turi György vezető edző és általa vezetett edzői kollektíva sokéves kitartó munkáját is beszennyező könyv látott napvilágot. A könyvben írtakat a bulvársajtó felkapta, kiszínezte, elferdítette.

Tette mindezt felelőtlen módon anélkül, hogy a könyvben írtak valóságtartalmáról hitelt érdemlően, más egyéb forrásból is meggyőződött volna. Az állítások a valóságot hamis színben tüntetik fel, avagy azt teljességgel eltorzítják és ezáltal beláthatatlan károkat okoznak a szülők, a sportolók, a szurkolók, a sportbarátok, az egyesület, az ott dolgozó szakemberek, valamint a magyar úszósport számára. Utóbb természetesen senki semmilyen felelősséget nem kíván majd vállalni a történetekért!

A jelen levelet jegyző olimpikonok, és válogatott sportoló, mint egyesületünkben sok éven át felkészülő sportolók mélységes felháborodásuk és megdöbbenésük mellett deklarálni kívánják azt, hogy a megjelent rágalmak, az elferdített tények, az igazságérzetünket sértik!

Ezúton hozzuk nyilvánosságra, hogy a legteljesebb mértékben kiállunk a minket a múltban és/vagy a jelenben felkészítő és segítő szakemberek emberi és erkölcsi tartásáért és példamutatásáért. Egyesületünkben a sok éven át kapott nevelés hatására mára valamennyien diplomás, vagy jelenleg is az oktatásban részt vevő emberként tekintünk vissza az ott eltöltött évek kemény munkájára. A versenysport kemény, ezt mindenki tudja, a teljesítménykényszer nagy és a múltban valóban elcsattant egy-egy nevelő hatású pofon, ami talán helyénvaló volt, talán nem. Egy azonban biztos: fizikai terror nem létezett és nem létezik ma sem, ellentétben azzal, ahogyan azt a médiában megjelentették.

Az is tény, hogy az egyesületünk edzői kollektívája megszámlálhatatlan olimpikont nevelt ki, és még több gyermeket segített hozzá az életben történő példás helytálláshoz. Az ott töltött évek alatt megszerzett erényeket: kitartás, szorgalom, becsület és még sorolhatnánk, remélhetőleg örökre kamatoztatni tudjuk.

Az egyesületünk versenyzőiként saját magunkon soha nem tapasztaltuk a megjelent rágalmakat! Ennek megfelelően furcsálljuk, ha ilyenek történtek volna csapattársainkkal, barátainkkal a több évtizedes időintervallumban, amíg a klubban edzettünk és egymást képviselve is versenyeztünk, mi miért nem tapasztaltunk hasonlókat az ott eltöltött idő alatt?!

Ezzel szemben végtelenül elszomorítónak és mélységesen felháborítónak tartjuk, hogy egy volt sportolótársunk ilyen állításokra vetemedett anélkül, hogy annak valós következményeit mérlegelte volna. Az ellen természetesen nem lehet kifogásunk, ha valaki magát akarja lejáratni. Az azonban már egészen más elbírálás alá kell hogy essék, ha valaki mások több évtizedes munkáját és becsületét tiporja.

Mi kiállunk az egyesületünk edzői kollektívája és az igazság mellett, így ezúton kérünk mindenkit, hogy ne adjon hitelt a megjelent rágalmaknak és fogadja el azt, hogy az élsport sikereihez bizony nagyon kemény út vezet, mely azonban mentes a megjelent rágalmaktól!

Végezetül felszólítjuk a sajtó jeles képviselőit, hogy tartózkodjanak a valótlanságok bármely módon történő terjesztésétől!

Egyikünk sem szeretne ezzel kapcsolatban a médiában szerepelni, vagy a sajtómegkeresésekre reagálni, mert méltatlan a közös sportolói múltunkhoz ez az egész! Fontosnak tartjuk ugyanakkor azt, hogy a közvéleménnyel tudassuk, miszerint kiállunk Turi György és a sportszakmai stáb mellett, mert nélkülük nem sikerültek volna az egykori sporteredmények, melyekre méltán lehet büszke az egész nemzetünk, vagy akik magyarnak érzik magukat!

A jelen levél csak teljes egészésként közölhető, ennek megfelelően kifejezetten megtiltjuk annak egyes (kiragadott) részeinek publikálását, vagy a levél bármely a fentiektől eltérő tartalmú

értelmezését!”

BUDAPEST, 2013. JÚNIUS 9.

BATHÁZI ISTVÁN - olimpikon, Európa-bajnok

GÜTTLER KÁROLY - olimpiai ezüstérmes, Európa-bajnok, volt világcsúcstartó

CSEH LÁSZLÓ - olimpia érmes, Világ- és Európa-bajnok

MOLNÁR ERIKA - olimpikon

KÁDAS VIVIEN - olimpikon

DOBÁR ÉVA - olimpikon

BUTH ZSUZSANNA - Ifj. Európa-bajnoki érmes

DR. ÖKRÖS FEKETE SZANDRA - Ifj. Európa-bajnoki érmes

LIPCSEI KRISZTINA - Ifj. Európa-bajnok

DR. KISS GERGŐ LÁSZLÓ - olimpikon, Ifj. Európa-bajnok

BATHÁZI TAMÁS - olimpikon

KOLLÁR MIKLÓS - olimpikon, Ifj. Európa-bajnok

DR. SZILÁGYI ZOLTÁN - olimpikon

ZUBOR ATTILA - olimpikon, Világbajnoki érmes

KOZMA DOMINIK - olimpikon

KOVÁCS NORBERT - olimpikon

BERNEK PÉTER - olimpikon

PULAI BENCE - olimpikon

BALYI GYÖRGYI - Ifj. Európa-bajnoki érmes

GYÖRGY RÉKA - Ifj. Európa-bajnoki érmes

PULAI VINCE - válogatott úszó

MUCSI ENDRE - válogatott úszó”

A könyvem nagy vihart kavart, nem csak a szexuális túltengés miatt, sokkal inkább az úszótársadalmat ért kritikák okán. Írtam, ugye a kertitörpeszerű emberről, a stábtagról, aki molesztált bennünket, aki perverz hajlamát élte ki rajtunk, gyermek úszókon. Aztán írtam nem is keveset a Cárrol, a sajátos edzés módszerekkel dolgozó, versenyzőket felpofozó, lányokat megalázó tréneréről. S olykor kritizáltam a szövetséget, annak vezetőit - s ezáltal az egész sportágat is. Naná, hogy nem hagyták annyiban.

A különböző lapokban még visszafogott nyilatkozatok jelentek meg rólam s a könyvemről, ezeknek nagyjából az volt az üzenetük, hogy ők (mármint a vezetők) nem olvasták, ócska ponyvának tartják, förtelmes irományként kezelik és eszükben sincs értelmezni. Rendben, ne olvassátok el. Ez járt a fejemben, és persze az, hogy úgyis tudnak mindent, de tényleg mindent, amit én leírtam. Ez is micsoda álszent dolog. Micsoda parasztvakítás. Még hogy nem érdekli őket! De aztán jött az a nyilatkozat, s akkor már pontosan tudtam, hogy írhatnak, amit akarnak, én már közellenség vagyok. Az a közös közlemény, amelyet az úszótársadalom tagjai aláírtak, egy kissé szíven ütött. Kiközösítettek, ellenem fordultak, mondhatnád erre, hogy miért csodálkozom, amikor én meg elárultam őket. Elárultam a saját sportágamat. Csakhogy én ezt nem így érzem. Az úszás mindig is az addigi életem legfontosabb részének számított. Azzal, hogy a baszásaimat kiteragettem, nem csaltam meg a sportágamat. A sportágam viszont mégis megcsalt engem. És ha azt gondolod, hogy nincs igazam, akkor most olvasd el levelezésemet három különböző emberrel - három „barátommal”, akikről azt gondoltam, hogy legalábbis kedvelnek. Milyen naiv voltam. Most szó szerint, változtatás nélkül idézem a levelezésünket, jól figyelj! Jöjjön először a fiú.

FIÚ: Szia Szepi! Látom könyvet írtál. Feltétlen elolvasom, bár hiányolom az oldaladon a felvezetést. Puszi.

SZEPESI NIKOLETT: Szia, nem merem kirakni.

FIÚ: Háát, jobb, ha tőled tudják, bátorság. Az egyik részén túl vagy, hiszen megírtad!

SZEPESI NIKOLETT: Nem vagyok az a magamat reklámozó típus.

FIÚ: Ezt már cseszheted. Egyébként pénzt is akarsz keresni vele, vagy csak kiírtad magadból. Ha csak az egyik, akkor gáz, ha mindkettő, akkor hajrá, a promóban tessék reklámozni. Vedd fel előbb a kesztyűt, minthogy a média kezdje meg a saját hadjáratát. A címe miatt provokáló, a felvezető szöveg miatt népszerű is lehet. Szóval rajtad múlik, hogy győztes, vagy gazdag győztes leszel. De ha hagyod magad felfalatni az oroszánokkal, akkor vesztes leszel. Ezt pedig nem engedheted meg magadnak. Hajrá, gyerünk promózni mindenhol! Keress, profi menedzsert. És húzz le minden bőrt erről. Ha megvagy, akkor meg fektesd be jó helyre a pénzed, és élj boldogan.

SZEPESI NIKOLETT: Köszí szépen, három dologhoz értek, úszás, fiúk és a szex. Hmm... Szóval féltetni nem kell, ebből kettő a lehető legnagyobb rendben van, vagyis rendben lesz. Amúgy megegyeztünk a kiadóval, sok puszi!!!

FIÚ: Látom beindultál. Hajrá.

NIKOLETT SZEPESI: Pont rád gondoltam és írok neked. Nehéz napom volt. Más, amikor úszásról kérdeztetek anno. Ez sokkal keményebb.

FIÚ: Persze, ők nem arra kíváncsiak, fontos hogy tudd, mit akarsz, és tarts ki mellette. Gondolom, találgatnak, és gátlástalanok. Sok-sok erőt kívánok. Használd ki jól a helyzetet, és ne hagyd az irányítást kifolyni a kezedből Vigyázz a mobilodra, ipadra és a laptopodra. Mindig lépj ki a Facebookból és cseréld a jelszavadat. Puszi

SZEPESI NIKOLETT: Rendben, és köszí, igyekszem. Sok pusza mindenkinek...

Ő volt tehát a gyerekkori barátom, aki aztán később az úszósportban vállalt szerepet.

És akkor jöjjön egy lány. Olvasd figyelmesen, hogy ő miket írt.

LÁNY: Halika! Ez a könyved... mindent visz.

SZEPESI NIKOLETT: Kösziiiiiii

LÁNY: Amúgy mizújs?

SZEPESI NIKOLETT: Minden rendben van, egyelőre viselem, amit kapok.

LÁNY: Nyugi, kurva jóóóóó, és tarts ki!

SZEPESI NIKOLETT: Ezt végigviszem, ismerhetsz!

LÁNY: Csak ki tudja, mennyit változtál az úszás óta, és milyen érzés mindenhol a könyved látni.

SZEPESI NIKOLETT: Nagyon jó érzés, és hidd el, alig változtam, sok puszi

És akkor van még egy levelezés, immár egy másik csajjal, aki ugyancsak lelkesen írogatott.

CSAJ: Szepi, te aztán meg tudsz döbrenteni embereket. Bár jobban belegondolva, aki ismer, annak nem új. Hányszor hallottam a sztorikat az öltözőben, pedig nem úsztunk olyan sokáig egy egyesületben. Mindenesetre biztosan elolvasom, főleg a vízilabdás rész érdekel.

SZEPESI NIKOLETT: Szerencsére még tudok meglepetéseket okozni, sok ember feje fog nagyon, nagyon, nagyon fájni. Jól vagyok. Júniusban jön a könyv.

CSAJ: Gondolom, páran most be vannak szarva. Egyébként gratulálok a könyvhöz. Velünk minden ok, lassan költözünk vissza Budapestre, mert vége a bajnokságnak. Kár, bár rendszeresen hagyom itt a tengert, még ha csak szeptemberig is. Tényleg, Cápa mit szól hozzá?

SZEPESI NIKOLETT: Cápa elfogadja, kénytelen. De azért a fejemhez vágja naponta többször, de egyelőre viccesen, és jót nevetünk rajta. Örülök, hogy jól vagytok a házasságban. Elhiszem, hogy nem akarod otthagyni, de három hónap nem sok itthon, legalább a barátnőid örülni fognak, hogy látnak.

CSAJ: Ilyen egy rendes pasi. Házasnak lenni pedig nagyon jó dolog.

SZEPESI NIKOLETT: olvasd el a NSO-n a hozzászólásokat, sírok a nevetéstől, érdekli őket, foglalkoznak vele, imádni fogja a sok álszent.

CSAJ: Ó persze, imádják az ilyeneket az emberek. Egymás előtt ócsárolják a könyvet, titokban meg le sem teszik. De látom, írnak elég durvákat is a parasztok.

Neveket szándékosan nem írtam. Itt a jelenség a fontos. Ők barátkoztak,

biztattak - aztán hátba szúrtak. De nem haragszom rájuk, becsszóra nem haragszom. Inkább nem értem őket. Meglehetősen egyszerű gondolkodásra vall, amit csináltak, akkor minek a jópofáskodás, minek a bájolgás, ha más a véleményük. Egyébként a két csaj nem is ismerhette a kertitörpeszerű embert, a stábtágot, mert ők jóval fiatalabbak nálam. Őket már nem „kezelte” a pedofil hajlamú férfi. Azóta természetesen egyikük sem keresett, sem a csajok, sem ez a gyerekkori barát. Gondolom, nem volt pofájuk újra kapcsolatba lépni velem, megint elkezdni a bratyizást. De nem is ők voltak a legdurvábbak, nem is az ő nevükön lepődtem meg legjobban. Az első könyvben többször is szerepel egy férfi, az egykori legenda pasija, akivel magam is nagyot dugtam. Akivel igazán jóban lettem. Olyannyira jóban voltunk, hogy még a kégljét is kölcsönadta, hadd basszak mással az ő ágyában. Azért ez már valóban szoros kötelék. Tartottuk a kapcsolatot, haverok lettünk, és olykor szexeltünk. Na, most ez a pasi is aláírta ezt a gyönyörűséges kiáltványt, de úgy ám, hogy amikor megjelent a könyv, felhívott, és gratulált. Aztán eltelt néhány hét, s ország-világ előtt ellenem fordult.

Ha engem árulónak tartasz, mi a véleményed róluk?

Róluk, az erkölcs, a tisztesség - és az úszósporthajókairól.

Nem szépítem: engem megbántott, engem földre vitt ezeknek az embereknek a viselkedése. Szerencsére az ilyen, jellemtelen alakokból volt kevesebb.

Jött például levél egy olyan lánytól, akit többször megemlítettem, mi több, riválisomként aposztrofáltam a könyvben, s akinek ugyanúgy a Cár volt a nevelőedzője. Az ő üzenete hihetetlen hatással volt rám. Elolvastam és zokogtam. Újraolvastam és ismét csak sírtam. Legszívesebben repültem volna ehhez a lányhoz és megöleltem volna. Mert erre a levélre válaszolni képtelenség lett volna.

Tessék:

„Szeretnék gratulálni.

Az első napon vettem meg a könyvedet és mindenkinek fennhangon mesélem, hogy vállalom. Bementem, kifizettem, elolvastam két nap alatt. Ki, ha én nem?

Köszönöm, hogy nem írtad le a nevemet. De tudnod kell, minden

egyres rám vonatkozó sorban tudtam, rólam van szó.

Sosem gondoltam rád riválisként.

Biztos vagyok benne, hogy az az athéni mondat rám vonatkozik. A barátnőm, az úszótársam. Jóban voltunk, kedveltük egymást, aztán egyik pillanatról a másikra riválisokká váltunk... Nem jó szó ez. Ahogy a barátnő sem, valahogy más, az úszótárs meg kevés.

Riválisok sosem voltunk, akkor sem, ha majd megpukkadtam az irigységtől, mikor a pólós téged akart. :) Mert tényleg így volt. Utólag persze hogy örülök ennek. Utolsó szemétláda. Mindegy is...

A Cár... azt hiszem, ő az az ember, akinek az emlékeitől sosem fogunk megszabadulni. A bántó szavai a mai napig a fülemben vannak. A combomat a mai napig vastagnak látom. Pedig ha tudnád, milyen vékony vagyok! Már úgy vagyok mindezzel, leszarom. Közömbös vagyok iránta. Nem érdekel. De pontosan úgy érzek, mint te, és feltépted a gondosan eltakart sebeimet. Nagyon jól tetted.

Én tényleg azt gondolom, arról is ő tehet, ami köztünk történt. Sosem tett rendet. Ahogy a stábtaggal sem, ahogy a pekingi kocsinál sem, ahogy a cigányozással sem, amin hihetetlenül megdöbbsentem. Akkor már, ugye, rég nem úsztam. A rohadt kis szemétláda, gyűlöltem világ életemben. Ha tudná, hogy az apja kábé rád gondolt, mikor az anyjukat dugta... Szánalmas.

Sosem voltunk riválisok. Mindig azt hittem, Gyuri bá valahogy téged jobban szeret. Utólag, a könyvedet olvasva rájöttem, minden lány azt gondolta, őt utálja legjobban. Emlékszel, mikor Floridában nem szólt hozzám az utolsó héten, mert apám felhívta, hogy nem normális, amit művel? Megszűntem létezni. Pont, mikor abbahagytam.

Évekig hoztuk az eredményeket, kifacsartak, kihasználtak, és amikor abbahagytuk, a szövetségtől annyi sem jött, hogy jól van, sok sikert az élethez, basszátok meg!

Köszönöm ezt a könyvet, mert nem csupán a saját fájdalmadat írtad le. Az enyémet is, szókimondóan, bátran, kegyetlenül, megbotránkoztatóan. Ahogy velünk bántak.

Én olvasok a sorok között. Nem is a szex itt a lényeg, csak anélkül

ma már semmit nem lehet eladni. Értem én. Jól kiadtad magadból. Ne foglalkozz senkivel, tudom, nem is fogsz, de tényleg ne tedd, otthon sem, zárt ajtók mögött. Mert lehet itt felháborodni, de minden szó igaz. Én tudom ezt. Tehát más is tudni fogja.

Csak nem elég erősek ahhoz, hogy szembenézzenek azzal, kik is ők valójában. A csicskák... hogy röhögtem. Biztosan elképzelted az elvörösödött, felháborodott fejüket. Én is elképzelttem, mert az embert csak egyetlen dologgal lehet megsérteni, az igazsággal, amit képtelen elfogadni.

Sosem voltunk riválisok. Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok, akkor is, ha ma már mindegy. De sok év elteltével, olvasván a könyvedet nagyon közel éreztelek magamhoz. Márpedig barátnők voltunk. Csak az uszoda ezt is szépen elintézte. Mert máshogy is lehetett volna. De gyerekek voltunk, és nem volt egy olyan felnőtt, aki rendet teremtett volna, akire felnézhattünk volna, nem félelemből, hanem tiszteletből. Annak ellenére ez a kapocs akkor is örökre, egész életünkben ott lesz, ha sosem találkozunk, akkor is. És ez komoly dolog.

Remélem, anyukád tényleg jól van. Puszilom. Lelkifurdalásom van, amiért nem is tudtam erről. Semmiről nem tudok, elszigetelődtem, én így oldottam meg. A mai napig álmodok úszással, versenyen vagyok, de vagy fürdőruhám nincs, vagy elszakad a szemcsim, mindig a rajt előtt. Remélem, neked ezzel sikerült lezárnod, én sosem fogom tudni. De írnom kellett neked, mert tényleg köszönöm. Sorstársak voltunk gyerekfejjel egy embertelen mókuserékben és a legtöbb dologról nem tehattünk. Ma már tudom ezt, mert felnőttem. Megérni, ahogy a könyvedben fogalmaztál. Jó érzés. Nyugodt vagyok, intelligens, és vállalom a véleményemet mindennel kapcsolatban. Legszívesebben a Facebook-oldaladra írtam volna mindezt, de nem vagyok már fent, hogy nesze, annyi év hallgatás után itt vagyok, és neked adok igazat! Mindenkinek, aki kérdezni fogja (már kérdeztek sokan, elhiheted) elmondom, hogy minden szó igaz. És igazad van. És ne játsszák meg magukat. Ki fogok állni ezért a könyvért.

Akkor is, ha semmi szükséged rá.

Ui.: Remélem megtaláltad, megtalálod majd azt, akiért érdemes

jónak lenni. Én megtaláltam. Fantasztikus.”

Össze sem tudom számolni, hány alkalommal olvastam el ezt a levelet. Amikor padlót fogtam, amikor legszívesebben elmenekültem volna a világ elől, csak magamra csuktam a szobám ajtaját, ráhasaltam az ágyra, és magam elé vettem az üzenetet.

Ez a szöveg lett az én amulettem.

15

A Normafa felé gurultunk. Késő délután volt, a városban egymás fenekébe értek az autók. Beszélhetnek itt benzináremelésről, gazdasági válságról, elszegényedésről, a kocsik meg a dugók száma csak nem csökken. Ültem Káká mellett, bámultam ki az ablakon, ő meg csendben, szótlánul vezette a sportkocsiját. Valami különleges, gyönyörűségező muzsika szólt a CD-lejátszóból: az Amelie csodálatos élete című film zenéje. Ezt hallgattuk újra meg újra. A tangóharmonika-futamok bizsereggették az ember lelkét.

Káká komoly arccal mondta, hogy érdekes emberekkel fogok vacsorázni. A Nap akár egy piti bankrabló, lebukni készült, bíborvörös fénnel festette meg a lüktető, rohanó, zsúfolt várost. Olyan volt, mintha valami filmet néznék, mindenki rohant, sietett valahová - s mindenkit hajtott valami boldog, zajos huszonegyedik század. Aztán jött a kontraszt, a váltás, amikor a Normafához értünk. Mintha egy sziget lenne fent a metropolisz tetején. Már ahogy mészel fel az egyre meredekebb úton, egyre inkább magad mögött hagyod a lüktetést. A környék pillanatok alatt hatással lesz rád, megnyugszol, és kirándulónak érzed magad. Hát még, amikor elhagyod a víztornyot, és a célegyenesbe fordulsz. Nem sokszor voltam itt, valahogy kiesett az életemből ez az izgalmas magaslat. Az úszás, a bulizás, a városközpont fogva tartott, ott lent, a síkságon. Most aztán volt időm rácsodálkozni erre a helyre. A rétesbolt, a régi menedékház, a grill étterem, csupa olyan élmény, amelyet kár kihagyni. Kiszálltunk a kocsiból, s Káká meghívott egy tökök-mákos rétesre. A Normafa tulajdonképpen sohasem kihalt. Télen jönnek ide síelni, szánkózni, nagyokat szippantani a friss levegőből. A nyár a sétálóké, az andalgóké és a hajléktalanoké. Itt aztán el lehet bújni, sátrat lehet verni, fák, bokrok, cserjések takarásában.

Bementünk az étterembe.

Egy asztalnál kisebb társaság várt ránk, férfiak, nők, elegánsak, jólöltözöttek.

Szép sorban bemutatkoztunk egymásnak. Én egy negyven körüli, őszes, rövidre nyírt hajú s tulajdonképpen sármosnak mondható férfi mellé kerültem. Drága, Cavalli inget viselt, hozzá hasonlóan márkás, törtfehér színű pantallót és egy ugyancsak olasz papucsot. Eleinte nem sokat

beszélgettünk, igaz, ott ült mellette a nője, szőke, hosszú, dús hajzuhatag, mély dekoltázs, melyben hatalmas, plasztikai sebész által megformált keblek pihentek. Igéző tekintet, és egy Dolce&Gabbana virágmintás fehér mini ruha. Feltűnő jelenség volt - de teljesen természetesen viselkedett. Mozdulataiban, mondataiban nem volt benne az önimádat, hiányzott belőle a fennhéjázó stílus. Kész szerencse - gondoltam. Káká szemmel láthatólag tisztelte a mellette ülő férfit, akiről azt mondta nekem: „Bemutatom neked Bőböt, az élet egyik császárat...” és Bőbő eközben csak nevetett, mosolygott szerényen, pedig Káká aligha túlzott ezzel a kifejezéssel. Bőbőről megtudtam az este folyamán, hogy több céget is vezet, van egy irodája valahol a belvárosban, egy saját kertrészre nyíló, úszómedencével feldobott társasági lakása fent, a város tetején, a legeslegtetején. De ez még mind semmi, most épül egy olyan háza (illetve nem épül, csak átalakíttatja) amelyben lesz belső medence, meg persze külső is, van vagy nyolc hálószoba, kertészlak, benne természetesen igazi kertésszel, és ha minden jól megy, szeptemberben tartja a házavató bulit.

Bőbő jó embernek tűnt.

Olyan volt számomra a komoly, férfias külső ellenére is, mint egy lelkes gyerek. Ahogy mesélt, ahogy gesztikulált, s ahogy pillanatok alatt a társaság középpontjává vált. Szerettem az ilyen pozitív gondolkodású, sikeres férfiakat. Bőbőről az is kiderült, hogy imádja az olasz borokat, hogy van macskája, teknősbékája, görénye, luxus terepjárója, Jaguar cabriója.

Aztán Bőbő nője egyszer csak felállt az asztaltól. Elindult a mosdóba, mellette egy másik, számomra ismeretlen hölgygel, nagyjából tíz perc múlva jöttek vissza, kitágult pupillával, feltűnő jókedvvel. Néhány perc múlva Bőbő tűnt el együtt egy pasival, s újabb tíz perc után hasonló „tünetekkel” érkezett vissza. Néztam Kákára, és ő csak annyit kérdezett: „Kérsz?... Kipróbálsz?...”

Köszöntem, nem.

A kábítószer valahogy kimaradt az életemből, bizonyára az úszás miatt. Vagy egyszerűen csak azért, mert gyáva voltam hozzá. Megelégedtem az alkohalmámmorral, mert annak pontosan tudtam a mechanizmusát, a hatását. De ahogy láttam, Káká már nem volt „szűz”, már ami a kokóval való kapcsolatát illeti. Nyilvánvaló volt, hogy Bőbő meg a többiek nem füves cigit szívtak el sutyiban, hanem jóval elegánsabb, fennköltebb módszert

választottak az agybombázásra. Kokaint szippantottak, és ez (akkor már nyilvánvalóvá vált a számomra) rendszeres program volt náluk. Káká vacsora után sok mindent elmesélt nekem. Például azt, hogy mennyibe kerül egy gramm kokó, azt is elmondta, hogy az ár attól is függ, mennyire tiszta az anyag. Hogy kell hozzá egy kis lap (a bankkártya tökéletesen megfelel) meg egy tükörrre emlékeztető valami, amelyen a kristályszerű anyagot „porcukorrá” alakítják. A rendszeres fogyasztók pontosan tudják, hogy minél finomabb az általuk vásárolt por, annál kevesebb a mellékhatás, a kokó annál kevésbé „basztatja” a hajszálereket. Arra is ügyelni kell, hogy a szippantás pillanatában jól hátradöntsék a fejüket, ezzel is kímélni lehet az arcüreget. S amikor már a nyelöcsövednél, a torkodban érzed ennek a mámorító anyagnak az ízét, mehet rá pálinka, egy stampedlivel, hadd üssön még nagyobbat. Lehetnek persze kellemetlen kísérői a kokófogyasztásnak, az orrlyuk balszerencsés esetben gyakorlatilag elhal, így aztán sokat csöpög a fogyasztó orra, rángatózik az állkapcsa, és időnként heves orrvérzés léphet fel nála. De ez leginkább csak akkor, ha rossz minőségű a szer. És jöhet hasmenés, ha a kokót hashajtóval hígítják, s előfordulhat az is, hogy viszket az orr, viszket, mint az isten nyila, ha strichninnel keverik.

De Böbő leszarja a mellékhatásokat.

A kokó rabjai pillanatra sem foglalkoznak az effajta időnként fellépő kellemetlenségekkel. Az anyag nem csupán a szervezetük, de az életük részévé is vált. Eleinte csak kipróbálták, később akkor nyúltak hozzá, ha unatkoztak, aztán eljött a pillanat, amikor a szer rabjává váltak. Böbön egyébként észre sem vennéd, hogy rendszeres kábítószer-fogyasztó. Intelligens ember benyomását kelti, mindenről van véleménye, és igazán szórakoztató, ahogy az életéről mesél. Például arról az időszakról, amikor Olaszországban élt, s kurvákat futtatott. Akkortájt még nem Cavalli trikókban mászkált, hanem például egy bő, kertész farmernadrágban, amelyben éppen úgy festett, mint Rémusz bácsi mesélés közben. Egy darabig jól ment a bolt, de aztán Böbő egyszer csak az egyik rendőrörsön találta magát. Hosszasan hallgatták ki, egy kicsit sem voltak vele barátságosak, így jobbnak látta, ha a gyönyörű toszkán vidék után visszatér a kevésbé költői hangulatú Budapestre.

Böbő nem csak kedvjavítónak használja a kokót. Olyan neki ez a por, mintha tíz Viagrát szedne be. Káká elmondása szerint (merthogy neki ezt a férfi már legalább huszonötször elmesélte) néhány dózis felszippantásával

kezdi a délutánt (melóból hazatérve, bár a meló szó kissé túlzó Bőbő esetében) aztán isznak rá, ezt-azt, drága olasz bort, dél-afrikai rozét, többfajta röviditalt, s utána jöhet a szexmaraton. Bőbő és a belőtt, betépett, berúgott (lehet ezt még fokozni) kedvese végigbaszta az egész éjszakát, a férfi lankadatlan erővel teszi magáévá a szexbomba nőjét. Majd két napig pihennek, ezalatt kikapcsolják a telefont, és kizárják a külvilágot. Volt néhány pillanat, amikor átfutott az agyamon, hogy ki kellene próbálni ezt az egészséget. Nem csak a dugás miatt. Bár az is izgalmasnak tűnt, milyen lehet mámoros állapotban baszni. De aztán úgy voltam vele, ha már eddig kibírtam e nélkül, most nem váltanék. Maradok a piánál. Mégiscsak olimpikon voltam. Igaz, a kettőnek nincs köze egymáshoz, de legalább jól hangzik.

Már a desszertnél tartottunk, amikor a szőke szexbomba mellett ülő, szintén kihívó külsejű lány mondta, hogy kimegy a mosdóba. Nekem is hosszú percek óta pisilnem kellett, de Bőbő és kedvese ekkor már több időt töltöttek a vécén, mint az asztal mellett, féltem, nehogy egy időben álljunk fel a székből, és rábeszéljenek a „mókára”. Kihasználtam a lehetőséget, és szóltam a csajnak, kikísérem.

Amikor beértünk a mosdóba, a lány rám nézett és megkérdezte: szeretem-e nézni, amikor egy férfi önkielégít. Váratlanul ért a kérdés, nem is értettem, hogy jutott eszébe a téma, de őszintén válaszoltam neki: „Igen, imádom nézni, ahogy egy pasi elélvez!” Ahogy kimondtam ezeket a szavakat, három kopogás hallatszott az ajtón. A lány kinyitotta, és a minket felszolgáló pincér lépett be mellénk.

Összeraktam a puzzle-t. A csaj már megbeszélte, hogy a mosdóban „randevúzik” a fickóval, de mivel csatlakoztam hozzá, muszáj volt rákérdeznie: benne leszek-e a szexjátékban. Még ha tiltakozni is akartam volna, már nem volt visszaút.

„Gyere, verd rá a mellemre” - mondta a pincérnek a lány, és elé guggolt. A férfi nem is foglalkozott velem, elővette a csábító szavaktól megduzzadt péniszét, és elkezdte húzogatni rajta a bőrt. A lány kibújt a felsőjéből, ledobta a melltartóját, és kezeivel a melleit markolászta. Bizarr szituáció volt, ott álltam a tükör előtt és néztem, ahogy az imént még az italokat felszolgáló fiú veri a pöcsét a velem szemben ülő csaj fölött. Nem zavart a helyzet. Sőt! Közelebb léptem hozzájuk, a faszi mellé húzódtam,

belecsókoltam a fülébe, harapdálni kezdtem a fülcimpáját, s odasúgtam neki: „Csináld, élvezz a mellére, spriccelj rá. Ahh, nagyon felizgatsz, csináld, gyerünk, ez az.” Ilyeneket mondtam neki, az alatta guggoló lány pedig egyre közelebb nyomta a mellét a srác farkához. Pillanatok alatt kicsináltuk a gyereket. A látvány és a mocskos beszéd a csúcsra juttatta. Elélvezett, kirobbant a lüktető hímvesszőjéből a sperma, rá a lány mellére és a nyakára. A csaj felállt, letörölte magáról a testnedvet, bepúderezte az orrát és felém fordult: „Pisilsz, vagy mehetünk?” El is felejtettem, hogy végére indultam, úgyhogy még egy pillantást vettem a vérvörös fejű, enyhén megizzadt pincérre és elindultam a csaj után.

„Bocs, csak bepúdereztek az orrunkat” - mondta a társaságnak a lány és mintha mi sem történt volna, visszaült a helyére.

Gurultunk vissza a városba Kákával.

Az éjszaka már átvette a hatalmat, főntről titokzatosnak, különlegesnek tűnt Budapest, a fények sajátos táncot lejtettek, bár az is lehet, hogy a sok Bacardi kóla hatása volt ez, amit magamba öntöttem a mosdóban történt eset után. Érdekes este volt, érdekes emberekkel. Megint új emberekkel. A könyvem csak pillanatokra került szóba, Böbő kérte, hogy írjak bele néhány személyes gondolatot a magammal hozott kötetbe. Megtettem, megköszönte. S attól kezdve már nem valamiféle író voltam ott az ismeretlen társaságban, hanem egy, az életre rácsodálkozó kislány, pedig sok minden történt velem is az elmúlt huszonhat évben. De lesz még mit tanulnom, ez egészen nyilvánvalóvá vált számomra. Annak örültem, hogy Káká nem szívott föl még egy negyed adagot sem, hogy meg tudta állni, hogy nem kerítette hatalmába ez a tiltott gyümölcs. Biztos voltam benne, hogy nem ez volt az egyetlen este, amikor Böbővel, a barátaival és a kokóval találkozhatom majd. De azt is tudtam, már vagyok olyan erős, hogy ellenálljak a kísértésnek, hogy ne hagyjam magam befolyásolni semmilyen kábítószer által, legyen az a legalantasabb, gyilkos drogpírula, sem az a porcukorszerű anyag, sem valamilyen tábortűz mellett vagy egy házibuli erkélyén csavart füves cigi.

Az nem az én világom - az nem én vagyok.

A szex ugyanakkor más tészta. Ott képtelen vagyok visszafogni magam. Ott hülye lennék visszafogni magam.

Zuhogott az eső. A teremtő mostanában gyakran elfelejti elzárni a csapot. Leszakad ránk az ég, az emberek menekülnek, hogy ne ázzanak bőrig, ilyenkor a legjobb ki sem mozdulni otthonról. Vannak olyan napok, amikor jólesik fehér frottír zokniban, bugyiban és pólóban flangálni egész nap. Ez egy ilyen nap volt. Kinéztem az ablakon, az ég komor, sötétszürkére váltott, az esőcseppek meg úgy kopogtak a párkányon, mintha valamiféle monoton gépzene szólna. Nem volt semmi dolgom. Azon a reggelen nem kellett munkába mennem, délelőtt nem vártak interjúra, délután nem hívott egyetlen barátnőm sem, este pedig nem vonzott a féktelen bulizás. Mondom, van ilyen, az ember csak ide ül, meg oda ül, teát iszik, melegszendvicset készít, szotyolázzgat, újságot olvas vagy kapcsolgatja a tévét. Én is kapcsolgattam. És az egyik csatornán épp az *Élet szép* című filmet vetítették. Gyönyörűséges mű. A jelenet, amikor Joshue kijön a kis búvóhelyéről ott, a koncentrációs táborban, és megállítja a tankot, az minden idők egyik legfelkavaróbb filmes pillanata. Nem mesélem el miről szól, nézd meg, ha még véletlenül nem láttad. Egyszer azt olvastam valahol, hogy ez egy filmvígjáték. Ehhez képest végigsírtam az egészet. Még a legvidámabb, legabszurdabb pillanatokban is a könnyemet törölgettem. Roberto Benigni remek színész, a Josuét alakító kissrác pedig annyira hiteles, mintha már túl lenne három Oscar-díjon. Néztem újra ezt a zseniális mozit, s közben egy egyetemista fiú jutott eszembe. Annak idején ő ajánlotta nekem ezt a filmet, mi több, vele együtt néztem meg. Az egyetemista fiú egy évvel volt fiatalabb nálam. Még nem volt húsz, amikor egymásba gabalyodtunk. Annyit tudtam róla, hogy az egyik legjobb, jelenleg is a topon lévő úszólány pasija. Illetve, hogy csak volt a pasija. Az egyetemista fiú akkor is kijárt a versenyekre, mikor szakítottak (merthogy ennek híre ment), ott ült a lelátón, talán csak megszokásból, talán azért, mert imádta nézni a fodrozódó vizet, és a habokból sellő módjára kiemelkedő úszólányokat. Tetszett nekem. Tetszett a stílusa, a visszafogottsága, szomorkás, ám annál vonzóbb szeme. Biztos voltam benne, hogy érzékeny lelkületű, hogy valamiféle álomvilágban él, s azt is tudtam, ha meg akarom szerezni (mint, ahogy mindenkit meg akartam szerezni, aki csak tetszett), akkor nekem kell lépnem. S így is történt. George Michael-koncertet rendeztek Budapesten, ő az egyik kedvencem, baromi jó pasi, és én leszárom, hogy állítólag a férfiakat szereti. Számomra így is

vonzó, arról nem is beszélve, hogy a zenéje a lelkem mélyéig hatol. Tudtam, hogy az egyetemista fiú apja gazdag ember, politikus vagy valami ilyesmi. Odamentem hozzá, mármint a fiúhoz, s azt mondtam neki: „Nem akarok tolakodó lenni, de nem tudnál jegyet szerezni a George Michael-koncertre?”

Este már csókolóztunk, csápolás közben.

Az egyetemista fiú, minő meglepetés, a legeslegutolsó pillanatban is tudott jegyet szerezni. Este együtt mentünk el George Michaelt nézni, ő akkor már egyedül volt, rólam viszont nem lehetett ugyanezt elmondani. Akkortájt nagyon is komoly kapcsolatban voltam Gergővel, akit tiszta szívből szerettem. Mégis szívesen dugtam mással is. Ezzel te is így vagy olykor, tőlem pedig már megszokhattad. Gergő vigyázott rám (vagy legalábbis megpróbált), féltett, óvott, féltékenykedett.

„Mással is kúrsz, igaz?...” Ezt mondogatta olykor, és éreztem rajta, hogy valósággal belém lát, hogy olvas a gondolataimban, hogy megfejti a testbeszédemet, tán még érzi is rajtam egy másik hím szagát. De Gergő szeretett, rajongásig szeretett, és inkább túllépett a témán. Nekem pedig nem volt lelkiismeret-furdalásom. Megtanultam irányítani a saját gondolataimat, kiirtottam, eltüntettem a lelkiismeret-furdalás kifejezést, és azt mondtam magamban, amiről nem tud a másik, az nem fáj. Így aztán mindig azt mondtam Gergőnek, akivel amúgy együtt éltem, hogy most épp anyámnál alszom, vagy a nagynénémnél, és ő bólogatott, miközben a szeme valahová a semmibe bámult. Képtelen voltam kihagyni a kalandokat, képtelen voltam ellenállni a csábításnak, ha valakit megkívántam. Márpedig az egyetemista fiú kifejezetten vonzó volt. Ott, a George Michael-koncerten az első közös esténken megízleltem a nyelvét. A csókolózás csak előjáték volt, ami aztán következett, az nagyjából három hónapig tartott. Három hónapig voltam a szeretője, és rengeteget kaptam tőle. Elsősorban szexuális téren. Mert hiába volt fiatalabb nálam, tökéletes szeretőnek bizonyult. Már az első éjszaka lefeküdtem vele. George Michael egyre szomorkásabb hangja még ott duruzsolt a fülemben, még dúdoltam a számokat, még lüktetett bennem a zene ritmusa - amikor már magamban éreztem az egyetemista fiú farkát. A gyönyörű, természetes, kellően vastag férfiasságát. Arra is pontosan emlékszem, hogy a koncert után a jó módú papa jött értünk, ő vitt el a fia albérletéig. Tudniillik a srác vidékről keveredett a fővárosba, itt tanult, mellette amatőr szinten sportolt, és a család bérelt neki egy önálló kéglit. Ott basztunk hosszú órákon keresztül, George Michael tekintetétől követve.

A koncert hatása és a szexuális élmény teljesen összekeveredett bennem. A mai napig emlékszem a hangokra, a mozdulatokra, az orgazmusra.

Sokat beszélgettünk. Heti egy-két alkalommal találkoztunk, Gergő olyankor azt gondolta, csajos programom van, barátnőkkel bulizok, kávézok, aztán vagy elhitte, vagy nem. Volt bennem némi félsz, hogy lebukunk, amikor például moziba mentünk, vagy amikor beültünk egy belvárosi puccos helyre. Szerettem hallgatni, ahogy az egyetemista fiú beszélt. Könyvekről mesélt, írókról, Milan Kunderáról, a cseh kedvencéről, az egzisztencializmusról, Jean Paul Sartre-ról, Albert Camus-ról, és én csak bólogattam, mintha egy kukkot is értenék az előadásából. Aztán jött nekem a zenei rajongásával, hogy olykor Doors zenéjét hallgatja, amelyet az apja, sőt, a nagyapja is szeretett. Én meg bólogattam, hogy hát persze, ezek csuda jó dolgok. Na, meg a filmek. És sorolta a rendezőket, Truffaut-t, Goddard-t, Bertoluccit és én közben mosolyogtam, hogy hát ezek ám a remek rendezők, és közben faltam a tekintetemmel, próbáltam befogadni a hihetetlen sok információt, de egyfolytában az járt a fejemben, hogy legszívesebben bekapnám a farkát és csak szopogatnám, nyalogatnám, amíg s számba nem spriccel.

Hát így érintett meg a művészet.

Az egyetemista fiú egyre lelkesebben próbált bevonni az életébe. Kiállításokra akart elcipelni magával, filmklubokba csábított, és olyan koncertekre próbált elvinni, amelyekről én soha sem hallottam azelőtt. Kérdeztem is tőle, honnan ez a rajongás, és ő mondta, hogy vannak idősebb barátai, akik belenevelték a különlegességek iránti vonzalmat, akik megpróbálták kiirtani belőle a sablonosság szürke bélyegét, s akik elindították valamilyen úton, amelyen igazán még csak kóvályog. Felőlem aztán kóvályoghat bármerre, leginkább fel az albérletbe velem, ezt gondoltam akkoriban, mert egyre jobban vágytam rá, és egyre jobban élveztem vele a szexet. Kezdett veszélyessé válni a kapcsolatunk. Lehet, hogy furcsán hangzik, amit most írok, de eközben ugyanígy szerettem Gergőt, és semmiért sem hagytam volna el. Nem tudom, hogy az ember lelkébe egyszerre hány szerelem fészkelheti be magát. Nem tudom, mennyire hiteles két vagy három férfit szeretni ugyanabban az időszakban. De attól tartok, ezt nálam okosabb emberek sem fejtették meg. Mindenesetre három hónap úgy telt el az életemből, hogy két pasiért is odavoltam. Több alkalommal is előfordult, hogy délután az egyetemista fiúval dugtam, vadul, érzéken, gyönyört hajszolva, este pedig ugyanezt tettem otthon Gergővel, a párommal.

Mindezt természetes módon, a lelki zűrzavar legkisebb jele nélkül.

Igazi profi vagyok.

Aztán szokás szerint beütött a ménkü. Ez az én esetemben azt jelenti, hogy az egyetemista fiú kezdett belém szeretni. Már nem csak szeretőnek tartott, már nem csak kalandként kezelt, egyre többször mondta, hagyjam ott a pasimat, legyek velem - legyek az övé. Na, én ilyenkor szoktam világgá futni. Gyaníthatóan férfi lehettem az előző életemben, talán valamiféle keresztes lovag, aki végigdugja Európát, vagy egy jómódú örgróf, aki naponként más cselédlányt baszott meg kénye kedve szerint. Férfiként gondolkodtam, mert ha szóba került az érzelem, a „holtomiglan, holtodiglan”-szerű nyálas szöveg, máris menekülőre fogtam. Ez volt az egyetemista fiú veszte. Három hónap intenzív baszás és megannyi tartalmas gondolattal zsúfolt beszélgetést követően elfutottam tőle. De úgy ám, hogy már soha nem ért utol. A szokásos módszerhez folyamodtam. Nem túl szimpatikus, de célravezető. Nem vettem fel a telefont, ha hívott. Keresett reggel, délben, este, fáradhatatlanul, gyaníthatóan egyre inkább reménytelenül. Voltak pillanatok, amikor majdnem felvettem, amikor már mozdult a kezem, amikor újra vágytam rá, és szinte magamban éreztem vaskos farkát, de aztán meggyőztem magam. Ilyen vagyok. Én döntök, én választok, én lépek - és én lépek le. Sokat kaptam az egyetemista fiútól, kinyitott kapukat, megmutatott ösvényeket. Értéket közvetített - a szlogent kitaláló pártpolitikai szócsőként üzemelő televízióval ellentétben. Hiába, az igazi vadász, mint én, amint elejtette a vadat, máris egy másikra vágyott. A puska töltve volt, az erdő pedig óriási, új és még újabb zsákmányokkal kecsegtetett. Tovább sétáltam, tovább futottam, kergetve, kutatva azt a megmagyarázhatatlan valamit. Az egyetemista fiú hosszú ideje nem jutott eszembe, nem töröltem ki, de annyi emberrel volt dolgom, kapcsolatom, hogy az alakja, a szeme, az izgalmas gondolatai a múlt ködébe veszttek.

Ám azon a napon zuhogott az eső és én otthon maradtam. Néztém Josué-t a filmben, ahogy gyűjti a pontokat, a nagy társasjátékban, ott, a koncentrációs táborban, sírtam, és közben az egyetemista fiúra gondoltam. Hogyan szorította a kezemet, amikor ezt a filmet együtt láttuk. Aztán estére megszűnt a csapadék, az emberek újra elárasztották az utcákat, akkor már nem volt kedvem kimozdulni, s Josué-ra gondoltam, meg a tankra, amely boldoggá tette a szörnyűségek megélt kisfiút, és persze az egyetemista fiúra, hogy vajon megtalálta-e a szerelmet, amelyet oly intenzíven keresett az utcán, a

paplan alatt, és az álmaiban...

Ha azt gondolod rólam, hogy nekem büdös a munka, akkor tévedsz. Igaz, hercegnőként nőttem fel, de a rózsaszín felhők nagyjából kilencéves koromban elúsztak tőlem jó messzire. Így még rosszabb volt. Mert az a gyerek, aki belekóstol a gazdagságba, van saját lova, hétvégeként jetskizik, a legdrágább ruhákban járatják, a forró habos kakaó a mindennapos reggeli része, akkor annak még nehezebb megszoknia, elfogadnia a szegénységet. Amikor a nevelőapám egyszer csak lelépett, szakított az anyámmal, s nekünk el kellett költöznünk a csepeli Duna-parton lévő szép nagy, kertes házból, akkor mi felültünk egy olyan hullámvasútra, amely folyamatosan lefelé haladt, s olykor szédítő sebességbe kapcsol. Albérleti szobák, bérlakások, rokoni segítség, hogy meghúzhasd magad valahol. Ezek váltották egymást, s anyámmal meg az öcsémmel vándoroltunk egyik helyről a másikra. Ha akkor nincs nekem a sport, az úszás, a mindennapos edzés, ki tudja, hol kötök ki. Talán valamilyen galeri tagja lennék, fűjnám a cigarettafüstöt, nyomnám magamba a bódító, hülyítő, agyromboló tablettákat, és talán pénzért árulnám a testem. De sportoló voltam, megtanultam küzdeni - megtanultam a vízfelszín fölött maradni.

A legnagyobb hibát akkor követtem el, amikor nem mentem ki Amerikába, nem fogadtam el egy iowai egyetem invitálását, a felajánlott ösztöndíjat, talán életem nagy lehetőségét. Ehelyett leérettségiztem itthon, aztán vártam a csodát. Egy sportoló persze úgy van vele érettségi után, hogy ha még nyomom a tréningeket, készülök a versenyekre, az egy életforma. És az is eszébe jut, hogy ez így lesz majd az élete végéig, hogy majd fiatal marad, hogy a dobogóért küzd, hogy ebből fog megélni. Szép, naiv gondolat. Ezzel csak azt akartam mondani, hogy nem tanultam tovább. Volt egy kósza kísérletem, a Testnevelési Egyetemen, néhány hétig bejártam oda, órákat, előadásokat hallgattam, és arra készültem, hogy majd sportmenedzseri diplomát szerzek, de aztán ez az egész sehogyan sem jött össze egy időben a napi két-három tréninggel. Inkább úszó maradtam.

Már csak azért is, mert azzal is pénzt kerestem, olykor sokat, máskor nagyon keveset. Hol én segítettem anyámat, hol meg ő engem. Így éltünk mi együtt az öcsémmel, csonka családban. Igazából soha nem voltam kétségbeesve, még akkor sem, ha olykor üres volt a zsebem, s nem vehettem

meg magamnak a legmenőbb cuccokat. Megtanultam együtt élni a spórolás gondolatával. És persze azzal is tisztában voltam, ahogy telt-múlt az idő, hogy ennek a kivételezett helyzetnek - mármint az élsportolói státusznak - hamarosan vége szakad. Hogy majd kiöregszem, jönnek a fiatalok, akik lehallgatnak, leköröznek, félresöpörnek. Azt nem gondoltam volna, hogy idő előtt be kell fejeznem az aktív versenyzést, hogy az edzőm lemond rólam, hogy nem biztat, nem marasztal. Akkor fájt, nagyon is fájt mindez. Nem volt más választásom, meló után kellett néznie. Ez az élet rendje. Igen ám, csak hogy a XXI. század Magyarországa aligha nevezhető a korlátlan lehetőségek hazájának. Hány és hány ismerősöm szedte a sátorfáját, s ment Amerikába, Nyugat-Európába, jövőt kutatni, megélhetést találni. Sorolhatnám itt az úszótársaimat, akik nálam okosabbak voltak, elfogadták az ösztöndíjat, egyesült államokbeli egyetemeken tanultak, amerikai feleséget találtak, melóra lelték, egzisztenciát teremtettek. Most nemcsak rájuk gondolok, hanem a civil ismerőseimre is. Akadt olyan lány, nem is egy, aki azt mondta, nem fog itthon megrohadni egy büdös irodában, alamizsnáért. Esze ágában sincs rabszolgaként dolgozni valamelyik multinál, hangulatjavító gyógyszeren élni, állandóan túlórázni, csapatépítő tréningeken félrészeg, pocakos felettessel baszni. Inkább elmegy Londonba, Dublinba, és beáll mosogatni egy pubba. De ismerek olyat is, aki meg sem állt Ibizáig, az ottani narancsligetig. Nem mondom, jól hangzik, ha valaki azt mondja, hogy narancsszedésből élek, ám annál keményebb elfoglaltság lehet ez, nekem egy porcikám sem kívánja, hogy kipróbáljam.

És ott van persze a női test, mint a világ legkelendőbb portékája. Az Isten a nőből faragta a legértékesebb, a legizgalmasabb árucikket. S amióta világ a világ, ebből lehet megélni a legjobban: a gyönyörű telt mellekből, a kerekre formált popsiból, az ártatlan, vagy nagyon is ribancos, kihívó arcból. Ezt keresik, ezt kergetik a férfiak naphosszat, életük végéig. Naná, hogy aki ilyen, gyönyörű bevételre tehet szert ezzel, de nekem valahogy nem volt kedvem pénzért baszni. Jóllehet, imádom a szexet. Ez a kedvenc hobbim. És itt most arról is beszélgethetnénk, hogy akkor ki is az igazi ringyó. Az, aki szenvedélyből, a maga örömeire dug, még akkor is, ha egy nap több pasival teszi? Vagy az, aki gazdag, befolyásos palit fogott magának, aztán elment a Balatonra, természetesen az öreg nélkül, s valami fesztiválon, ahol nagyjából több ezren táncolnak, tombolnak, piásan kikezdett minden szembejövő pasival, egyikkel a másik után, majd végül este csókolózva, ölelkezve besétált valamelyik utcán egy motelszobába.

Akkor melyik is a bűdös kurva?

Vagy azok a „modell” csajok, akik konszolidált üzletasszonyként élnek, miközben mindenki tudja róluk, hogy végigbaszták az életüket, hogy itthon titkos listáról lehetett megrendelni őket, ügyvédek, pénzemberek, politikusok élsportolók kúrták őket - szép vaskos tarifáért. És persze Dubai, a célállomás, ahol mindegyikük megfordult, és rajtuk kívül még szinte az összes jó seggű, tökéletesre formált keblű, és kellően egyszerű teremtés.

Nem vetem meg őket.

Mindenki úgy és abból él, ahogy és amiből csak tud.

Nekem, a szexmániásnak mégsem jutott eszembe, hogy pénzért áruljam magam. Túl egyszerű lett volna. Meg aztán vagyok is annyira önző, hogy az esetek kilencven százalékában (na, jó, kilencvenöt százalékában) mindig én döntöttem el, kivel fekszem össze. Nekem aztán dugdoshatta volna a rózsaszín tangámba a híres filmes, a kutyakaja-kereskedő vagy a kopaszodó politikus a húszezreseket, vagy leköpöm, vagy felrúgom. Majd én eldöntöm, hogy kinek a farkába ülök bele. És ezt a vágy, nem az anyagi haszonszerzés irányítja. A kettő nem ugyanaz.

Így aztán értékesítő lettem.

Kevésbé izgalmas, mint Dubaiban seggbe kúratni magam. De ez van. Egy családi vállalkozás adott munkalehetőséget, és én örömmel fogadtam el. Nincs irodám, a meló kötetlen, illetve ez annyiban igaz, hogy magam osztom be az időmet. Reggel felveszem az árut, aztán megyek vele a fővárosban ide, oda, olykor vidékre is. Ettől aztán nem leszek gazdag. De nem is ezért csinálom. Először is örülök, hogy melót találtam, az is nagy dolog manapság. Volt egy kósza gondolatom, hogy megpályázom valamelyik trafikot, tudom is én, valahol a város szélén, de aztán rájöttem, hogy hiába bonyolódtam szexcsatába korábban néhány befolyásos emberrel, én nem számítok csókosnak, kedvezményezettnek, így esélyem sincs a sikerre. Sebaj. Értékesítőnek lenni is nagyon jó. Szól a zene a kocsimban, és olyankor szabadnak, nagyon is szabadnak érzem magam. És bárhová megyek, bárhol is teszem le az árut, kedvesen, szeretettel fogadnak. Hát még mióta megjelent a könyvem! Van, ahol fotózkodnak velem, van, ahol dedikálást kérnek, és akad olyan is, aki aggódik miattam.

Egyébként bármit elvállaltam volna. Már úgy értem, bármilyen melót

(kivéve a pénzért baszást). Ha azt mondták volna: kedves Niki, itt ez a körúti vécé, láthatja, szép csempe a falon, illatosító a kagylókban, legyen oly kedves, tartsa rendben, de úgy ám, hogy ragyogjon, bizisten megcsináltam volna. Mondom, nem büdös a munka. De elmentem volna takarítani is. Nem mondom, van annál izgalmasabb elfoglaltság, mint portörölő ronggyal szaladgálni egy lakásban, porszívót berregtetni, seprűvel hadonászni, felmosórongyot csavargatni. Ha ebből van pénzed, ha ebből tudsz megélni, akkor ezt is meg kell csinálnod. Sokszor eszembe jut, mi lenne, ha lenne egy diplomám. Hátrányt bizonyára nem jelentene, ez egyértelmű. De vajon pedagógusként, valamilyen menedzserként, esetleg közgazdászként most sokkal könnyebb lenne a dolgom? Ebben nem vagyok biztos. Az anyámnak sem volt dolga sokáig. Igaz, apám nem is akarta, hogy dolgozzon, úgy volt vele, van pénze elég, majd ő eltartja a családot. Aztán, amikor lelécelt, nekünk meg vándorbotot adott, akkor anyámnak is a nulláról kellett elkezdenie mindent. Negyvenévesen munka és megélhetés után kuncsorgott, közben megpróbált valamilyen szűk lakást szerezni nekünk, sajátot, hogy ne kelljen azt a kis pénzünket is albérletre költenünk. Kész szerencse, hogy az egyik önkormányzatnál befogadták az anyámat, lehetőséget kapott a túlélésre, a pénzkeresetre. Nem tudom, mennyi ideig leszek, lehetek értékesítő. Most mindenestre elvagyok ezzel. Megírtam a könyvet, kerestem vele pénzt, egyelőre még magam sem tudom mennyit. De ehhez nem nyúlok, az hétszentség. Félreteszem, talán megforgatom, talán kamatoztatom, biztonsági tartaléknak hagyom. A mai világban sosem lehet tudni. És persze a könyv kapcsán rengeteg interjút adtam, újságírók faggattak, és sokan megkérdezték tőlem, hogy akkor most mi leszek. Író? Én meg csak nevettem, jókedvűen, felszabadultan, mert ez jól hangzik, de nincs sok köze a valósághoz. Kiírtam magamból sok mindent. De fogalmam sincs, mi leszek, ha nagy leszek. Most még minden olyan bizonytalan, túl sok minden van a fejemben, és túl sok minden történik körülöttem. Könyvbemutatók, médiafelhajtás, magánéleti válság, szakítás, átmeneti otthon és bulizás. Így élek most, és alighanem ezekben a hetekben, hónapokban leszek felnőtt.

Sok mindent másként látok. Talán a könyv... talán a könyv hatása, hogy kezdek más emberré válni.

De maradok értékesítő. Most még igen. Aztán lehet, hogy fogom magam, s meg sem állok Ibizáig. Abban nem vagyok biztos, hogy itt tudnám hagyni az

anyámat, az öcsémet, a barátaimat. S abban sem, hogy huzamosabb időt tudnék külföldön élni. Ez is változhat. Annyi érdekes hely van a világon, amelyeket még nem láttam. Végül is nem a hely a fontos, hanem az, hogy az ember megtalálja önmagát. Az igazi énjét. Manír, púder, szerepjátszás nélkül. S azt gondolom, ebből a szempontból jó úton járok. Amúgy pedig sokszor azt sem tudom, hol is vagyok.

18

Kevés férfi mondott nekem nemet. Olyan voltam, mint egy kiéhezett ragadozó. Megláttam a zsákmányt, csendben megközelítettem, aztán rávettem magam és felfaltam. Vagy legalábbis megkóstoltam. A férfiak többsége szereti, komoly kihívásnak tartja a dögös csajokat. A bevállalósokat. Sikereim titka abban is rejlett, hogy ők is nagyvadnak tartottak engem. Oda-vissza játék volt ez. De te is tudod, hogy mindig azok a legjobb pasik, akiket nem kaphattunk meg. Akik után csak sóvárogunk, epekedtünk, akiknek az arcától, az alakjától, a kisugárzásától izgalomba jöttünk. Szerencsére nem sokszor élhettem át a kikosarazás, az elutasítás nem túl vidám és visszafogottan önbizalom-növelő érzését. Valahogy mindig úgy alakult, hogy ha valakit nagyon akartam, az előbb-utóbb megbasztam. Úgy, mint egy férfi. Mert mi már modernekek vagyunk, mi már kezdeményezünk, mi már udvarolunk, mi már „megerősszakolunk”. Ez már egy ilyen kor.

A gyávák, a tutyimutyik, az ábrándozók, a félénkek időszaka lejárt. Aki ilyen, az nem baszik. Vagy legalábbis nem a jó nővel, a legjobbakkal, és nem a csúcspasikkal. Azoknak marad a tucataru. Nekem mindig azok kellettek, akikért odavoltak a nők. Akiken látszott, hogy bárkit megkaphatnak. Akikről sugárzott, hogy rosszfiúk, hogy ugyanolyan vadászok, mint én. Ettől volt izgalmas az egész. Ez adta az élet sava-borsát.

De ne aggódj, engem is kikosaroztak.

A barátnőimmal vízilabdameccsre mentünk. Gyönyörű nyári nap volt, nem jött se hidegfront, amely lehütse, se afrikai hőség, amely elviselhetetlenül felforrósítsa Budapestet. A harminc fok körüli hőmérséklet a magyar ember kedvence. Anyám, nagyanyám ilyen nyarakon nőtt fel, amikor lehetett számítani a vállalati balatoni beutalóra. A Zamárdiban eltöltött napokra, amikor nagy valószínűséggel két hétig sütött a nap, s akkoriban még nem beszéltek az UV-sugárzás ártalmairól, a bőrrák tombolásáról, és nem sulykolta az emberek fejébe egyetlen meteorológus sem, hogy tizenegy és három óra között legyen oly kedves a szobájában ücsörögni, mert különben beledöglük. A magamfajta fiatalok szarnak az intelmekre, egyszer élünk felkiáltással délben is sütkeznek, és én pontosan megértem őket. Szóval vízipólómeccsre mentünk a Margitszigetre, s akkor megláttam azt a férfit,

akiért korábban annyira odavoltam. Régen találkoztunk. Ő még mindig a medencében szerepel, én már rég visszavonultam. Hihetetlenül vágytam rá egykoron. Abban az időben, ugyanabban az uszodában tréningeztünk, így rendszeresen összefutottunk. Felnéztem rá, mert a legjobbak közé verekedte magát, és felnéztem rá azért is, mert nem csak híres volt, de szerény is. Kellően szerény. Ritka tulajdonság ez manapság. Hát még a sikeres emberek körében. És akkor még nem beszéltem arról, milyen édes, milyen férfias volt számomra. Rövid haj, mosolygós arc, halk beszéd, visszafogott gesztusok. Nagyon akartam őt. Pedig akkor is volt barátom, sőt, élettársam, a vívó, akit amúgy nagyon is szerettem. De ez a pólós gyerek kellett nekem.

Ismered ezt az érzést.

Amúgy megértem a pasikat, hogy mindent megtesznek egy jó nőért, csak azért, hogy megkaphassák. Az örjítő vágy (Hollywoodból lopva) beindítja az embert. Ha a pasi szerencsés és jómódú, hát vesz sportkocsit a csajnak, márkás cuccokat a plázában, meg ékszereket, nem kímélve a pénzt.

Mindezt a baszás reményében. A hosszú távú baszás reményében.

Mert megkapni valakit, és megtartani, azért az nem ugyanaz.

Nekünk, nőknek ilyen szempontból egyszerűbb a helyzetünk, megtetszik egy férfi, mint ahogy nekem az a vízilabdázó, aztán nincs más dolgunk, mint kellezni magunkat. Néhány csábos pillantás, néhány vadító mosoly, enyhe fenékriszálás, melldomborítás, és az illető máris bekapja a horgot. Vagy legalábbis reméljük, hogy így lesz. A napi találkozásainknak, no, meg az én feltűnősködésemmek meglett az eredménye. Beszélgetni kezdtünk. Észrevett, nagyon is észrevett. Egyszer az uszodában a lépcsőfordulónál futottunk össze, s akkor sokáig dumáltunk. Fesztelenül, mint két régi jó barát. Rendkívül intelligens, szimpatikus srác volt. És egyre jobban akartam. Lopva a kis úszógatyáját figyeltem, a férfiasságát fürkésztem, ahogy ott állt előttem, csuromvizesen, éppen túl az edzésen, ha ott megcsókol, ha ott magához húz, talán még a farkát is magamba tuszkolom, annyira kívántam. Természetesen telefonszámot cseréltünk, s attól kezdve rendszeresen kommunikáltunk. Hol ő írt, hol én, de szó sem volt szerelmes hangulatú üzenetekről. Csábító, kétértelmű mondatokról. Valahogy megmaradt a három lépés távolság, és engem ez egyre jobban zavart. Nem ehhez voltam hozzászokva. Engem a férfiak általában már az első, de legrosszabb esetben is a második alkalommal meg akarnak dugni. Ezt hozom ki belőlük. A

vadsággal ilyen hatást gyakorolok rájuk. De ez a remek sportoló, ez a példakép valahogy nem akart továbblépni. A társalgásaink hol telefonon, hol sms formájában leragadtak az „itt lesz buli, gyere, ott lesz buli, várlak...” témakörnél.

Azt akarja, hogy én nyúljak hozzá? Arra vár, hogy lehúzzam a sliccét, és a számmal kielégítsem? Azt szeretné, ha egy autóban lovagolnék rajta addig, amíg felnyögve belém nem spriccel? Ilyenek jártak a fejemben, miközben csak vártam, hogy végre történjen valami. De nem történt semmi. Illetve... Ültem az akkori barátommal egy pizzériában, s közben folyamatosan kaptam az sms-eket a pólós fiútól. Kínos helyzet volt, úgy kellett válaszolnom, hogy a pasim ne érzékeljen ebből semmit. Ott akadtunk el, hogy valamivel kapcsolatban megkérdezte: miért. Magam sem értem. Még válaszoltam - de ő már nem írt többet. Legközelebb, amikor találkoztunk, mosolyogva köszönt, és továbbsétált. Mi a franc van ezzel a pasival? Próbáltam megfejteni a titkát, de azóta sem sikerült. Bár volt egy érdekes beszélgetésem a csapattársaival, merthogy érdeklődtem utána, persze csak visszafogottan, és amikor azt kérdeztem tőlük, hogy mi van vele, hát ők csak nevettek.

„Ne gondolkodj sokat, mi még nem láttuk őt nővel...” Ezt mondták.

Én meg csak néztem magam elé, hogy ez nem lehet. És tényleg, ha visszapörgettem az időt, valóban nem tűnt fel mellette csaj, sem komoly barátnő, sem kaland formájában. Vagy nagyon ügyesen csinálta, elzárta a nyilvánosság elől a magánéletét, vagy...

Ma sem tudom elképzelni róla, hogy a fiúkat szereti. S ezt még annak ellenére is úgy gondolom, hogy azóta sem láttam őt sem cicababával, sem visszafogott szépséggel.

De most egy vívófiúról mesélek.

Szeretem ezt a sportágat - vagy inkább szeretem a vívókat. Többel is volt dolgom, hosszú kapcsolat, egyéjszakás kaland, hatalmas dugások titokban, szenvedélyes szeretkezések a párommal. A vívó jó szerető, jó az állóképessége, izmosak a combjai és a fenéke. Mondom, kedvelem őket. Azt a fiút pedig különösen megkedveltem. Apró szépséghiba, hogy ismerte a pasimat. Ez sem mai történet, de annál tanulságosabb. És ezt mindjárt meg is érted. Szóval, komoly kapcsolatban voltam (már persze a saját szabályaim

szerint komoly...) és ez a vívó ismerte a páromat. Még jóban is voltak. Többször beszélgettek. A kedvesem ugyanis egy sörözőben dolgozott, mint korábban írtam róla, a pultos fiúk a gyengéim. Sokszor ott voltunk együtt, a pult mögött a pasim, a bárpulnál én meg a vívó. S persze a tömeg. Őt is akartam. Olyan vagyok, mint az árvagyerek a cukrászda kirakata előtt, aki minden egyes süteményt megkóstolna, mindegyikbe beleharapna, még azt is vállalva, hogy gyomorrontás lesz a vége. A vívó persze okos gyerek volt. Okos és érzékeny. Természetesen érezte rajtam a vágyat. Képzelem, milyen dilemmában lehetett.

Megdugjon, vagy ne dugjon meg?

Hát igen, igazi hamleti kérdés. Kész szerencse, hogy a legtöbben ilyenkor az igen mellett döntenek. Mi lenne a világgal, ha megannyi erkölcsrendész vagy jó fiú szaladgálna benne. Találkoztunk. Kettesben, a pasim nélkül. Sőt, moziba mentünk. De próbáltunk úgy csinálni, mintha csak barátok lennénk. Bár ennek némileg ellentmond, hogy a moziban is csókolóztunk, az ilyesmi pedig nem jellemző a haverokra. Aztán újra találkoztunk. S egyszer csak ott találtam magam a lakásában. Jómódú szülők gyermeke, szuper kéglivel. Én ott biztos voltam benne, hogy hatalmas dugás lesz a délután vége, már láttam magam előtt, ahogy meztelenül, izzadtan összefonódik a testünk, ahogy hátulról belém hatol, ahogy markolja az izmos, kerek fenekemet, ahogy nyalogatja a hátamat, majd megfordít, és szájába veszi a mellbimbómat. Ilyenekről fantáziáltam, amikor újra csókolóztunk.

Egy lépésre voltunk az év baszásától.

Merthogy tombolt bennem a vágy, és biztos voltam benne, hogy földöntúli élményben lesz részem. Aztán valóban maradandó emléket kaptam: egy szép nagy kosarat. Egyszer csak azt mondta a vívó: hagyjuk abba. Csak néztem rá boci szemekkel, azt hittem, rosszul hallok. Ilyen még nem fordult elő velem. Feszés, kemény, leburnult testem mindenkit megbolondított, a barna hajzuhatagom, a kihívó arckifejezésem minden férfit beindított.

Ez meg itt eltolt magától.

Nem akarok dugni veled. Sőt, nem akarok tőled semmit. Túlságosan kedvelem a barátodat ahhoz, hogy épp velem csald meg.

Na, mit szólsz?

Megszólalni sem tudtam. Aztán egy kérdés jutott eszembe: létezik még

ilyen férfi? A mai világban előfordul, hogy valaki nem használja ki a lehetőségeit, nem dugja meg a tálcán felkínált szexis csajt, csak azért, mert elvei vannak? Utólag nagyon hálás voltam neki, akkor a falat kapartam, annyira kívántam a farkát. De aztán nem sokkal később már valódi hálával gondoltam rá. Megmutatta, bebizonyította, hogy nem mindenki élvhajász és önző. Azóta is gyakran beszélgetünk, azt is mondhatnám, hogy barátok lettünk, soha nem került szóba közöttünk, hogy többször is csókolóztunk, hogy vágyat éreztünk a másik iránt. Tisztelem ezt a férfit, mert olyat tett, amire kevesen lettek volna képesek, és nem azért, mert én valamiféle ellenállhatatlan nő, a végzet asszonya lennék. Ugyan! Csak hát a pasik még arra is beindulnak, ha egy öregecske takarítónő szürke köpenye felcsúszik a lépcsőház felmosása közben. Mert az agyuk így van kódolva.

De úgy látszik, nem mindegyiké.

19

„Lehet, hogy szerencsés volna felkeresnie egy szakembert, aki rendbe teszi az Ön életében önhibáján kívül létrejött káoszt...”

Íme, egy üzenet a több ezerből.

De itt egy másik:

„Egy lány története, aki egyszer használatos szexuális segédeszközként kezeli a pasikat, hogy kiélje nimfomán hajlamait, aztán pedig egy halom pénzt keres abból, hogy az összetört szívek trófeagyűjteményét megszégyenítő módon közszemlére teszi egy könyvben...”

Aztán:

„Niki, egy numera valamikor?...”

Hát ezek jöttek. Illetve ilyenek is jöttek. Kaptam a fejemre szépen. Nincs ezzel semmi gond. Ha az ember felvállal egy ilyen könyvet, akkor ne csodálkozzon a reakciókon. Voltam én bűdös kurva, szétbaszott lotyó, pénzhajhász ribanc, áruló, szennyest kitergető, magamutogató és olcsó kis nő. Aztán írták a könyvről, hogy gagyi, hogy primitív, hogy olvashatatlan - sőt még azt is írták, hogy ez nem is könyv.

Ez is benne van a játékban.

Nem akarom újra felidézni például a pandamaci külsejű, raccsoló rádióriportert, aki folyamatosan fikázta az irományomat. Amúgy szívesen bemutatnám neki, meg a többi okoskodó kritikusnak azt a több ezer levelet, üzenetet, amely már egészen másként szólított meg. Ha azt mondom, hogy megdöbbsentem a rengeteg biztatáson, akkor hidd el, hogy nem túlzok. Nem gondoltam volna, hogy ennyien támogatnak, és hogy ennyien értékelik mindazt, amit leírtam. Tudtam, hogy indulatokat gerjesztek majd (vagy inkább bíztam benne), de erre az üzenetözönre a legmerészebb álmaimban sem számítottam. Íme, néhány ízelítőül:

„Szia! Köszönöm, hogy megírtad ezt a könyvet, nagyon sok dolgon elgondolkodtatja az embereket az életben. Én csak ajánlani tudom

mindenkinek, két nap alatt kiolvastam, de szerintem nem utoljára. Életem egyik legjobb olvasmánya volt.”

Aztán itt a következő:

„Szia, elolvastam a könyved, szerintem kurva jó lett, ne törődj az irigy pöcsökkel, sokban hasonlítunk egymásra, nekem is volt és mégsem volt apám, én is lázadoztam, dugtam ezerrel, és jártam a kiskeleti uszodába sokat, igaz nem a sportolás miatt, hanem mert pont a házuk mellett volt, csak azért. Még egyszer gratulálok a könyvedhez, a kitartásodhoz, a merészségedhez, hogy mindezt fel is vállaltad. Remélem, egyszer te is megtalálod a lelki békét, mint ahogy én is meg tudtam nyugodni...”

Itt az egyik kedvencem:

„Kedves Niki! Kénytelen voltam írni neked. Ebben a pillanatban fejeztem be a könyvedet, barátnőm olvasta ki először, aki felhívott, hogy mindenképpen olvassam el, mert magamra ismerek benne. Soha nem gondoltam volna, hogy van még a világon egy ilyen szabad gondolkodású, dugáscentrikus (igen, én is ezeket a szavakat használom..) nő a világon mint én. Bennünk rengeteg közös van. Egyidősek vagyunk, az én életem első szerelme is meghalt, én is mindig mindenkit megcsaltam (fura, de ki tudom mondani) és én is abbahagytam egy számomra fontos sportágat, és ami a legfontosabb, én is gyűjtöm a skalpokat. Igaz, én a zenészekre bukok, de hasonló módszerrel vadászom le őket, mint te. Egyszerűen fantasztikus a történeted, imádtam olvasni, és hiába kaphattál hideget, meleget, ez orbitálisan jó. Le merted írni önmagad, és ahogy te pasizol, egy istennő vagy, Niki! Sok nő helyett te leírtad az igazságot és hozzáadtad a neved, amit én nem mernék megtenni, ez nem az igazi profilom. Jó érzés belegondolni, hogy van egy olyan ember a világon, mint én...”

Egészen zavarba jöttem ezektől a levelektől.

Hát még ettől:

„Kedves Niki! Bocsánat, amiért ismerősnek jelöltelek, de úgy érzem a könyved elolvasása után, hogy egy kicsit az lettem. Először tényleg

megdöbbenettél a nyíltsággal, de a könyv végére már megszoktam. Szeretném neked megköszönni, eltelt az életemből harmincnyolc év, és, ciki vagy nem, de most került pár dolog a helyére. Köszönöm neked, tarts ki, és ne törődj azokkal, akiknek nem tetszik az őszinteséged. nekem tetszett. üdv. Móni.”

Azért ezek már súlyos dolgok. Hogy az emberekre ilyen hatással van a szókimondás, az őszinteség.

Ha azt gondolod, hogy csak lányok írtak lelkesen nekem, hogy csak a nők érezték úgy, hogy „segítettem” rajtuk, akkor tévedsz. Tessék, olvasd!

„Szia Niki! Szeretnék köszönetet mondani, mert nagyon sokat segített a könyved. Sportoló vagyok, vagyis inkább az akarok lenni, mint focista. De mellette élem a fiatalok életét, ahogyan te is teszed, tetted. Hasonló gondokkal, megpróbáltatásokkal kerülök szembe, mint te, úgymint család, csapat, edző, kapcsolatok, szex terén. Tisztellek és becsüllek, hogy megírtad ezt a könyvet gátlások nélkül, s amit végigcsináltál eddigi életed során. Hatalmas lelkiező lakozik benned. Elképesztő. Nem sokan bírták volna ezt, amit te végigcsináltál. A könyved nagyon sok ember a borítóról ítéli meg, de ha beleolvasnának, rájönnének, hogy ez nem csak az eszeveszett szexről szól. Annál sokkal több. Egy szó mint száz, még egyszer köszönök mindent. Üdvözlettel: Zoli.”

És csak jönnek, és jönnek a levelek, mindennap. Öt, tíz, húsz.

És én csak kapkodom a fejem, hogy miket írnak nekem. Hogy a bizalmukkal tisztelnek meg, hogy olykor az életük kulcsát teszik a kezembe. Van, akinek tudok válaszolni, de lehetetlenség mindenkinek visszaírni. Nem tudom, eléggé megköszönni a figyelmet és a biztatást. S az sem zavar, ha olykor kritizálnak, ha kioktatnak, ilyenkor mindig leírom egy üres papírra kedvenc üzenetemet, amelyet természetesen nem mutatok meg senkinek, és amelyet hétpecsétetes titokként őrzök, és ez erőt ad. Íme: „*Én is meg akarlak dugni...*”

Hát nem édes?

„Olyan kevés kell a nőnek... Egy kis szeretet, egy kis figyelmesség...”

Mi ez a faszság? Épp anyámnál voltam, a drága édesanyámnál, aki hála az égnek meggyógyult, legyőzte a rákot, beintett neki, és továbbfut, vagy inkább sétál az élet ösvényén. Az más kérdés, hogy egyedül él, már réges-rég egyedül él. Pedig még mindig csinos, középkorú asszony, lehetne két-három pasija, de egy mindenképpen, ám ő köszöni szépen, inkább tévézget, olvasgat, kirándulgat, beszélget, dolgozgat (mert szerencsére van munkahelye), mintsem elviseljen egy elviselhetetlen férfit. Szóval nála voltam, anyunál, aki a barátnőm is egyben. Ő nézte a tévét, én tettem-vettem, szöszmötöltem, amikor meghallottam a fejezetkezdő mondatot.

Anyu a tévét bámulta, amelyben egy a hatvanas évek elején készült fekete-fehér magyar filmet adtak. Gyanítom, anyu a film nézése közben újraélte a gyerekkorát, látta magát vasszánkón siklani, a nagy szegénység közepette tökfőzeléket enni. Figyeltem őt, a film felkavarta és visszarepítette az időben. Próbáltam bekapcsolódni a „műélvezetbe”, leültem mellé, és valóban érdekelt, miről is szólhatott ez az őskorban játszódó szerelmi dráma. Mert az volt, ezt gyorsan észrevettem, egy sármos pasi a fővárosba kerül dolgozni, ott hagyva a vidéki kisvárost, a feleségét s két kicsi gyermekét, abban a reményben, hogy Budapesten, ahol munkát kapott, lakáshoz jut, és akkor jön utána a család, és akkor szeretetben, szerelemben, holtomiglan. Micsoda baromság. De aztán jött a fordulat, a csavar (már, ha ezt annak lehet nevezni), hogy a férfi beleszeretett a kolléganőjébe, és így bontakozott ki a szerelmi háromszög, a vívódás, a sírás, a reménykedés, majd a drámai vég - mindkét nő lelépett.

Anyám könnyekig meghatódva figyelte a filmet.

Én meg arra gondoltam, hogy már akkor is nyüglődtek az emberek. Hogy nem találták a helyüket. Volt a filmben egy érdekes mondat, amelyre ugyancsak felkaptam a fejem, az egyik mellékszereplő fejszóvalva kijelentette: „sajnos egyre több a válás...” Basszus, már akkor is? Az ötvenes-hatvanas években? Hát hogyan jött össze mindez, a szocialista embertípus (ezt a kifejezést olvastam valahol, és azóta is gondolkodom, mi a lófaszt jelenthet?...) sem találta az utat vagy a megoldást. Pedig lássuk be,

harminc-negyven évvel ezelőtt még jóval könnyebb dolguk volt a pasiknak, mármint a csajozás terén. Akkor elég volt, ha akadt állásuk, ha valami csoda folytán saját lakáshoz jutottak, s akinek meg később ezerötös Ladája lett, az maga volt a császár, az azt dugott meg, akit csak akart, mert menő volt, igazi jampec, igazi életművész. Akkortájt a nő még nem várta el a férfitől, hogy kidolgozott mellizmai legyenek. Hogy a feneké ne legyen lötytyedt, lapos, hogy legyen sportos, és hogy öltözzön választékosan. Minden megváltozott azóta.

A világ a feje tetejére állt.

A nő igényes lett. Nem most, nagyjából húsz éve. Már ami Magyarországot illeti. Megnyíltak a fitnessklubok, a konditermek, a testedzés, a test kidolgozása, megművelése, vonzóvá, kívánatosabbá tétele egyre inkább teret hódított. Néztém az a fekete-fehér filmet, anyám mellett ücsörögve a kanapén, és századszor állapítottam meg magamban, hogy néhány szerencsés kivételtől eltekintve a nőknek nem volt mellük. Nem csak a régi magyar filmekben, de az amerikai változatban sem. Akkoriban még utópia, valamiféle álmokép volt a mellimplantátum. Mint ahogy a férfiak sem jártak pénisznagyobbító tanfolyamra, hajbeültetésre vagy plasztikai sebészhez, botox injekcióra a ráncok eltüntetéséért. Ma már mindenki tökéletes akar lenni. Legalábbis, aki megteheti. A fekete-fehér film idején még nem mutatta meg az utat a televízió, akkor még csak az ilyen bárgyú mondatok hangzottak el, hogy „Olyan kevés kell a nőnek... Egy kis szeretet, egy kis figyelmesség...” Akkor még nem voltak videoklipek, zenecsatornák, amelyeken kocka hasú, kigyúrt testű, feka pasik rappeltek, s akiket elnézve eszébe jutott volna valakinek, hogy az élet csupa bulizás (ezt ugye magam is vallom), hogy elég néhány idegesítő rapkántálás, s máris dől a lé, máris a legszexisebb, a legdögösebb csajok lesznek a nőid. Ez a férfiideál baseballsapkában, izmosan, lazán, leköpi a konvenciókat, lenézi az átlagembert, a melóst. Ez komoly vonzerő, igazi példaképgyár. És persze ott vannak a csajok. A kigyúrt hapsik mellett vonagló, hihetetlenül kerek seggű, égnek álló mellű szőkék, barnák, feketék, kreolak, fehér bőrűek.

Megbolondítják a világot. Elérhetetlen álmoképet mutatnak.

Egyébként, amikor anyámnál voltam, azon a délutánon a mérlegre álltam. Rémulve láttam, hogy felszedtem néhány kilót, hogy már vastagabbak a combjaim, szélesedett a csípőm, a derekam, a fenekem, néhány számmal

nagyobb lettem. Már nem úgy néztem ki, mint Anna Seleznova orosz topmodell - igaz, soha nem néztem ki úgy, mint ő. Soha nem voltak pipaszár lábaim, mint a manökeneknek, soha nem voltam lapos, mint ők. Bár ez az Anna valóban gyönyörű nő. Láttam néhányszor ilyen-olyan műsorokban, és ahogy mosolygott, ahogy nyilatkozott, eszembe jutott, hogy a nagyfaterja talán épp Budapesten masírozott a nagy csizmájában, dobtáras géppisztollyal a hátán, aztán végigbaszta a Rákóczi utat, megerőszkolta a kétségbeesetten menekülő, pincébe bújó magyar nőket. De ez az Anna erről aligha tehet, az ő nemzedéke már olyan Moszkvában él (már ha nincs New Yorkban, Párizsban vagy Milánóban), ahol Ferrarik, Porschék, Lamborghinik, BMW és Mercedes terepjárók suhannak a Kreml előtt. Ahol a hihetetlen szegénységből egyszer csak igazi metropolisz lett, s ahol a jómódúak, a gazdagok mindent megvehetnek, az angol Chelsea futballcsapatát például vagy egy telket a Marson, tudom is én. Szóval Anna Seleznova mosolyoghat, ez a világ az övé.

És persze az enyém is.

„Anyu, ez nagyon gagyi film volt...”

Nem kellett volna ezt mondanom, láttam, hogy belegázoltam a lelkivilágába, hogy egy bárgyú, réges-régi magyar filmet cikizek, hogy egy letűnt, hamis kort kritizálok. Mert mi az, hogy kevés kell a nőnek. A francokat! Én aztán csak tudom. Nekem produkáljon a pasi! Először is legyen férfias, legyen határozott, legyen stílusa, legyen egzisztenciája, legyenek önálló gondolatai. Aztán legyen szép hosszú vagy legalább vastag farka, és bírja jó sokáig. Mármint a szexet. Mert nekem szükségem van a tartalmas baszásra. Nálam a gyorstüzelők ne próbálkozzanak, elég volt az a hatperces numera az athéni olimpián.

Hihetetlen, mennyit változott a világ.

Ezek a régi filmek még vigyáztak az erkölcsre. Vagy legalábbis az erkölcsnek nevezett álszent valamire. Ültem az anyám mellett a kanapén, bámultam ezt a régi magyar filmet, s amikor egyértelművé vált, hogy most dugás lesz a nagy összeborulás vége, a kamera egyszer csak a könyvespolcot, a spájzban található meggybefőtteket vagy az öreg főbérlő kontyát mutatta. Szegény néző ilyenkor csak elképzelhette, hogy akkor a lapos mellű, amúgy vonzó arcú színésznőt a visszafogottan izmos főhős hátulról, a combjait széthúzva, hörögve, nyögdécselve, kutyapózban bassza

meg, avagy hanyatt fekve, feje alatt párnával, a nőt lovagló pózban, guggolva kielégítve. De én nem akartam belemenni efféle részletekbe, csupán annyit mondtam anyunak, az idő rohan, a világ változik, de a férfi-nő kapcsolat, már ami a nyüglődést, a megcsalást, a szerelmi csatározásokat illeti, nem változik. És akkor kedvem lett volna megkérdezni édesanyámtól: ha már ilyen szerelmetes hangulatú filmeket néz, ha már így felkavarja őt mindaz, amit lát, miért nem enged közel magához valakit, miért nem próbál meg újra párkapcsolatban élni? De aztán hagytam a fenébe az egészet. Sokszor beszéltünk mi már erről. Mióta nevelőapám elvált anyámtól, anyu a munkába temetkezett - és a múltban élt.

Hát én ezt nem szeretném.

De ez a mi generációnk - ez a Facebook-generáció már nem is alkalmas erre. Mi már nem tudunk álmvilágba menekülni, mert egyszerűen nincs időnk rá, mert annyi a kihívás, annyi a csábítás, annyi az élményforrás, s annyi a pasi (a jó pasi!), hogy hülyék lennénk kizárni magunkat az élvhajászok világméretű fesztiváljáról.

Szex United.

Ez a mi kedvenc csapatunk neve. Ennek a hatalmas szurkolótábornak vagyunk mi a tagjai, ha kell mindennap és minden éjjel ennek a rajongásnak a jegyében élünk, és cselekszünk. Bármikor készen állunk a kalandra, erkölcsi tabuk és szabályozók nélkül.

Anyu ezt pontosan tudja.

Már nem vet meg érte, már nem haragszik rám, már nem akar átnevelni.

Valamiféle híd van köztünk, az ő múltból táplálkozó, romantikára hajlamos, visszafogott, zárkózott élete és az én szexcentrikus felfogásom között.

„Olyan kevés kell a nőnek... Egy kis szeretet, egy kis figyelmesség...”

Egyébként el tudom képzelni, hogy akkor valóban beérte ennyivel egy nő. Már annak is örült, ha az ura a melóból hazament, ha hétvégenként elvitte fagylaltozni, kirándulni, táncolni. S ha csak havonta egyszer vagy kétszer baszta meg, azt is elfogadta, mert úgy volt vele, az ura fáradt, dolgozik, családfenntartóként üzemel, s neki ehhez alkalmazkodnia kell. Melyik volt az a pillanat, amikor ezek a hamis illúziók eltűntek, semmivé foszlottak?

Lehet, hogy Madonna szexcentrikus életfelfogása és dalai hozták a változást? Mert valaminek történnie kellett, hogy a lapos mellű nőkből egyszer csak tömegével lett sok-sok telt keblű, szexbomba, hogy a nők már nem érték be a hatperces numerákkal, hogy már nem az volt a fontos, hogy a pasi lihegve kielégítse saját vágyát, hogy már a szexuális segédeszköz-kategória, amelybe a nőket belegyömösölték, egyszer csak eltűnt, megszűnt.

Hogy mi, nők egyenrangú partnerek lettünk. Sőt, átvettük az irányítást. Átvettük az irányítást a hétköznapiakban, a munkahelyeken - és az ágyban.

Hallod anyu, már ilyenek vagyunk!? Hagyd a fenébe ezt a bárgyú filmet...

21

Mariann minden előzmény nélkül került az ágyamba. Amúgy nem bántam, mert gyönyörű, tökéletes idomokkal megáldott teremtés, egyszer csak felhívott néhány nappal korábban, és azt mondta: „Van egy ajánlata...” Én meg csak törtem a fejem, hogy miről is lehet szó. Mariann akkor azt mondta, ez nem teleföntéma, inkább személyesen mondaná el, én meg helyesletem, és beleegyeztem, hogy találkozzunk.

Már láttam magam egy ausztrál, koreai koprodukcióban készült film főszereplőjeként, már elképzelttem, hogy nem is a Holdra, hanem egyenesen a Marsra repülök, és azt sem tartottam kizártnak, hogy irodalmi díjat kapok, esetleg lovaggá ütnek. De nem erről volt szó. Akkor még nem sejtettem, hogy Mariann ajánlata roppant egyszerű: szeretné a nyelvét a puncimba dugni. Ezt persze nem mondta ki, nem is célzott rá, annál intelligensebb teremtés. A nők az utóbbi években már csak visszafogottan érdekeltek, megbámultam egy lányt, aki különösen szép volt, néztem a telt, tökéletesre rajzolt kebleit, a feszes farmerban gyönyörűen domborodó fenekét. És ennyi. Az a réges-régi élmény a küzdősportot űző csajjal valahogy eltűnt, a múlt ködébe veszett. Pedig az felejthetetlen éjszaka volt. A belvárosi szálloda, a portás megdöbbsent arca, a vonzó és erős nő határozottsága, céltudatossága, ujjainak és nyelvének érintése elrepített a vágyak földjére.

A túlzott vágyak földjére. Az volt az első lesbikus élményem. Az első és egyben az utolsó. Annál jobban imádtam a pasikat. Annál jobban kívántam a szép, nagy, vaskos farkakat. De annak a belvárosi hotelban töltött éjszakának az emléke sokáig jött velem. Cipeltem a lelkemben, a testemben, a pólusaimban, a puncimban. Férfi úgy nem nyúlt hozzám, mint ahogy az a csaj tette. Erősen, mégis hihetetlenül gyengéden, érzéken hatolt belém az ujjával, és a nyelvével. Csak egy nő tudja igazán, hogy mi kell egy másik nőnek. Folytattam volna azt a kalandot, ha rajtam múlik, újra és újra csókolózunk, egymás mellét nyalogatjuk, egymás punciját keressük, de az a kemény csaj valamiért nem akarta, pedig kívánt, majd' megőrült értem.

Mariann egészen más volt.

Él az emberekben egy hamis kép a lesbikus nőkről. Úgy képzelik el őket, mintha azok legalábbis kőművesek, martinászok vagy esztergályosok

lennének. Hogy a külsejük tagbaszakadt férfira emlékeztet, hogy a nőiesség halvány lenyomata is hiányzik belőlük. Egyébként vannak ilyenek, láttam megannyi leszbikus, akiket legszívesebben Lajosnak, Elemérnek vagy Boldizsárnak szólítottam volna, bakancsban jártak, rövid, fiús hajuk volt, és úgy mentek, úgy mozogtak, mint egy görbe lábú balszélső a Kelenföldi Cipőgyár futballcsapatában. Az ilyenektől kirázott a hideg. Sosem értettem, hogy vonzó, nőies nők hogyan képesek ilyen csaj mellett leparkolni. Nincs farkuk, nincs kisugárzásuk, és nagyjából annyira vonzóak, mint egy betonkeverő.

Mariann egészen más. Amikor felhívott és hivatalos hangon valamiféle titokzatos ajánlatról beszélt, fogalmam sem volt, hogy néz ki. Azt hittem, valamilyen cég megbízásából keres, a megjelent könyv után, támogatókat, szponzorokat szerez egy újabb kötethez, valamiféle vállalkozáshoz, tudom is én, amúgy is meg voltam zavarodva a rengeteg támadás, kritika miatt. De Mariann hangja bizalomgerjesztő volt, s amikor azt mondta, találkozunk két nap múlva a belvárosban, a Váci utca egyik éttermében, azonnal igent mondtam neki. Milyen jól tettem!

Mariann ott ült, és várt. Szőke, hosszú, göndör hajzuhatag, ártatlan kék szemek, mélyen dekoltált, azúrkék Karl Lagerfeld póló, fehér mini szoknya, csokibarna combok, és magas sarkú papucs. Igazi bombázó ült velem szemben. A pasik forogtak, mint a ringlispíl, de Mariann leszarta őket. Csak rám koncentrált. Kezet fogtunk, ahogy illik, és az a huszonvalahány éves csaj belekezdett. Azt mondta, elolvasta a könyvem, s azóta csak az jár a fejében, hogy kielégítsen, hogy hozzám érjen, hogy a fenekemet harapdálhassa, hogy a nyelvével a gerincoszlopomat nyalogathassa. Én meg csak ültem ott, és megszólalni sem tudtam. Nem vagyok az a zavarba jövő típus, de ez a nyíltság, ez a kendőzetlen szexualitás, ez a szókimondó letámadás, ez a nyilvánvaló ajánlat engem is meglepett. Azon gondolkodtam, mit mondjak, s hogy egyáltalán miként illik ilyenkor viselkedni. Mert hogy mégis csak egy sikeres könyv szerzője vagyok, afféle szexszimbólum, a perverz pasik álmának, vágyainak tárgya és megtestesítője. Erre jön egy hihetetlen önbizalommal rendelkező vadmacska, és szinte azt mondta, toljam le a bugyimat, az asztal alatt majd jól belém nyomja a hüvelykujját. Felháborodhattam volna. Mariann alighanem hülyének nézett volna, ha így teszek, ha megjátszom magam, ha előadom neki az erkölcsös nőt. Imponált a stílusa, és hatott rám a nőiessége. Pedig, amikor eltűnt az életemből az a

küzdősportot űző csajszi, azt mondtam magamban, ennyi volt a leszbikus énem, köszö, tessék el, szórjunk rá virágot, éljenek a pasik, éljenek a nagy farkak.

Erre most itt bámulom Mariann mellét.

Kell jó adag önbizalom az élethez, ezt magam is pontosan tudom. De Mariann, ez a különleges teremtés még nálam is túltett ebben. Kérdeztem tőle, mit csinál, mivel foglalkozik. Ő meg mosolygott, s azt mondta, beszél angolul, svédül, és egy multi szolgálatában áll, üzleteket köt, pénz után kajtat, szerződéseket ír alá, és amúgy imádja a száraz vörösbort, David Guetta zenéjét, és megőrül a szexis nőkért. Persze pasizik is - tette hozzá, merthogy a pasik nem hagyják békén, mindenki meg akarja baszni, a tárgyalópartnerei, a munkatársai, az éjszakában az élet császárai, de ő talán pont ezért vonzódik inkább a lányokhoz, a nőkhöz, mert akkor ő dönthet, akkor ő választhat.

„Túl nagy teher szexbombának lenni.” Ezt mondta Mariann, és én pontosan tudtam, miről beszél. Néztam a szemét, s ott, a belvárosi étteremben nem bántam volna, ha megcsókol. Ha érezhettem volna a nyelve ízét, de akkor nem történt semmi. Ültünk, beszélgettünk, visszafogottan, vágyakkal telve, és akkor már pontosan tudtam, hogy ez a váratlanul előbukkanó nő mindig megkapja, amit akar. Most például engem akar, és én ezt nem bánom. Egyáltalán nem bánom.

Mariann két nap múlva újra felhívott. Azt mondta, vett egy üveg chilei vörösbort, egészen különleges élmény, ha nem bánom, megkínálna. Nem bántam. S jött föl hozzám, pink színű mini ruhában. Lélegzetelállító volt a telt, dús kebleivel, amelyek melltartó nélkül is úgy álltak, mint a Parlament-őrség, feszes vigyázban, és ahogy lépkedett, a falatnyi tanga pontosan kirajzolódott a tökéletesre formált kerek fenekén, és akkor azt mondtam, ha pasi lennék, mindig ilyen nőket basznék, mindig ilyen nőket kergetnék, mindig ilyen nőekkel kezdenék ki. És fantasztikus volt az az este. Mariann, akiről ki nem találnád, hogy leszbikus (hogy egyre inkább leszbikus), fesztelen volt és intelligens, kiállításokról, filmekről, komolyzenei hangversenyekről beszélt, és én közben mindig arra gondoltam, hogy valami csodára leltem, valami különlegesre, a sok felszínes, sablonos, unalmas ember között. Mariann rám vágyott - és megkapott.

Egyébként nem vagyok különösebben oda ezért a nagy szabadosságért.

Például egyáltalán nem kedvelem a melegfelvonulást, amelyen harisnyában riszálják magukat lányok és fiúk, provokálva az átlagembereket, nem szeretem ezt a magamutogatást, ezt a felesleges polgárpukkasztást.

Ez senkire nem tartozik. Mint ahogy az sem, hogy én Mariannal fantasztikusat szerelmeskedtem. Miután befejezte Salvador Daliról szóló előadását, miután abbahagyta, hogy rajong Händel muzsikájáért és Jean-Luc Godard filmjéért, már nyúlt is bele a bugyimba, de olyan heves vággyal, hogy ellenkezni sem volt időm vagy lehetőségem. Nem hiszed el, de letépte rólam a tangát, azt a kis fehér rongyot, és már fordított is hasra és már húzta is szét a combjaimat, és már dugta is belém az ujjait, egyiket a másik után, és már éreztem a nyelvét a fenekemen, és már kezdtem begőzölni, beindulni egyre jobban. Forró nyári este volt, és Mariann pillanatok alatt és pillanatokra lett főszereplő az életemben. Hagytam, hogy bármit csináljon velem.

Mondom, bármit.

Elképesztő volt az a vágy, amely benne dolgozott, hozzászoktam, hogy a férfiak kívánnak, hogy végignyalják, csókolgatják a testemet, hogy minden porcikámat vonzónak találják, de Mariann túltett mindenkin. A nagylábujjamat a szájába vette, és nyalogatta, szopogatta, mint valami cukorkát.

Aztán rám feküdt, mell a mellhez, száj a szájhoz, csikló a csiklóhoz ért. Csókolt, harapdálta az ajkam, közben pedig finom mozdulatokkal dörzsölte a punciját az enyémhez. Mindketten nedvesek voltunk, mindkettőnknek forró volt a teste. És ő forgatott, minden oldalról megkóstolt. Egymáson élveztünk el, szinte egyszerre. Briliáns élmény volt. Az emberek azt is gondolják a leszbikus nőkről, hogy minden gondolatuk a szex körül forog. Hogy otthon minimum hat különböző méretű vibrátor fekszik a fiók mélyén, és ha épp unatkoznak, előkapják valamelyiket, aztán csak berregtetik, és beleülnek. Újra berregtetik, és újra beleülnek. És persze nyilvánvalóan vannak ilyen-olyan hercig játékszereik, kínai golyóik, amelyeket csak fel kell nyomniuk a vaginájukba, és persze az is nyilvánvaló, hogy nap nap után (sőt, naponta többször is) maszturbálnak. Hol jobb kézzel, hol ballal. Mert, hogy máson sem jár az eszük, mint a szexen.

Micsoda baromság!

Mariann ugyanolyan nő volt, mint én, vagy mint bármelyikünk. Érdekelte őt az irodalom a képzőművészet, a filmek világa, próbált kreatív módon élni és gondolkodni. S persze a szex nagyon is fontos helyet foglalt el az életében. Ugyanúgy, mint az enyémben - ugyanúgy, mint a tiédben. Szó sem volt valamiféle perverzióról, valamiféle túlkapásról, a mámor utáni vágy hajtotta őt is, mint mindannyiunkat. Azon az éjszakán, amikor nálam aludt, megkóstoltam a nőiességét, és azt mondtam, ez a világ talán legfinomabb íze, s megértettem a férfiakat, hogy miért ezt keresik, kutatják életük végéig, miért ez az íz a legeslegmaradandóbb, a legeslegvonzóbb az összes közül. Mariann extázisban szeretkezett velem, és igen, hozott magával egy vibrátort, egy műanyag, átlátszó, nagyjából huszonöt centis műfalloszt, amely elemmel működött, amellyel legalább háromszor kielégített, de az is lehet, hogy négyszer vagy ötször. És én sikongattam, nyögtem, vonaglottam, hogy ez a gyönyörúséges nő ez a svédül, angolul beszélő multirabszolga csak nem hagyta abba. És én tudtam, hogy az életünk nem csak most keresztezi egymást, mert ha nem lesz előbb-utóbb komoly pasim, majd tárcsázom Mariann számát, és megkérem, jöjjön föl hozzám egy üveg chilei borral meg azzal az átlátszó műanyag vibrátorral, és hatoljon belém az ujjaival, a nyelvével, harapjon bele a fenekembe, és nyalogassa végig a gerincoszlopomat föntről lefelé, hogy tudjam, hogy érezzem, egy nő egy másik nő által is lehet boldog - és kielégült.

22

Nem sok időm maradt a leszbikus örömök kiteljesedésére. Még az orrom és a lelkem körül cirkulált Mariann illata, amikor Káká hívott telefonon.

A hangja határozott volt, és valami olyasmit mondott, hogy el kellene tűnnöm néhány napra, mert túl sok a balhé a könyv körül. Kérdeztem volna, hogy mi ez az egész, hogy most éppen ki fenyeget perrel, veréssel vagy kukoricára térdeltetéssel, de inkább hagytam a fenébe az egészet. Ha Káká akarja, úgy is elmondja, hogy most ki az ellenség. Mert választék, az volt bőven. Az egyik bulvárlap gyakorlatilag naponta írt valamit a könyvről, megkereste, megszólaltatta azokat a szereplőket, akikre ők úgymond „ráismertek”, akikről azt gondolták, hogy egyértelműen róluk írtam a szaftos sztorikat. És ha már megtalálták őket, arra uszították valamennyiüket, hogy pereskedjenek.

Szóval Káká azt javasolta, utazzam el néhány napra, és lehetőség szerint kapcsoljam ki a telefonomat. Jó ötlet, gondoltam. Rögvest hívtam Katát, a barátnőmet, hogy pakoljon, indulunk.

„Hová a francba megyünk?...”

S jó volt a kérdés. Tényleg, hová is megyünk? Merre tartunk, főleg én, ebben a körülöttem egyre zűrzavarosabb világban. Hová bújjak, na nem mintha bármi szégyellnivalóm lett volna, amit leírtam, vállaltam, amit elmeséltem, az úgy volt. De ha a kiadó azt akarja, hogy nyaraljak, kikapcsolódjam, akkor én ennek örömmel teszek eleget. Csupán néhány telefon kellett hozzá, hogy szobát találjak és béreljek az egyik hévízi wellness szállóban. Kedvelem azt a várost, a tó és környéke igazi kikapcsolódást, felüdülést nyújt, még a fiataloknak is. Ezt csak azért írom, mert amúgy Hévíz leginkább a nyugdíjasok tanyája, különösen az orosz szépkorúaké. Sebaj, majd mi, Katával csinálunk egy kis hangulatot. A barátnőm egy óra múlva már nálam volt, kezében sporttáska, az arca kissé nyüzött, alighanem hosszú, izgalmas éjszakája lehetett. De csinos volt, rövid farmersortban, fehér topban, szandálban ült be mellém az autóba, és láttam rajta, ha most Grönlandra, vagy Alaszkába indulunk, az sem zavarja különösebben.

„Buli van Nikikém, buli van!...” Ezt kántálta kissé rekedtes, talán

másnapos hangon. Bekapcsoltam a zenét, Tiesto és Armin van Buuren felváltva nyomta a talpalávalót, Kata ott, az ülésen táncra perdült, vonaglott, sikítózott és beintett a világnak. A város átforrósodott, az Afrikából ajándék gyanánt ide küldött, ide vezényelt hőségtől. Az utcák üresnek tündek, ahogy jöttünk ki Budapestről, alig-alig láttunk kint embert, mindenki árnyékba vagy légkondicionált helyiségbe menekült. Az autópályán sem volt komoly versenyzés, olykor elsuhant mellettünk néhány fekete luxus terepjáró, olyan is volt, amely mellénk érve lassított. Naná, két csajszi az autóban, egy szál semmiben (én sem öltöztem túl), micsoda lehetőség a kalandoroknak. És mint tudjuk, kalandorból van bőven, hát még azokból, akik tíz-húszmillió verdával suhannak a világban. Na mármost ők gyaníthatóan bebeszéltek maguknak, hogy elég csak kifütyenteniük, átkacsintaniuk a szuper járgányukból, a mellettük tucatkocsival poroszkáló csajszioknak, és máris megvan a napi dugás. Egy fehér, elegáns Porsche Cayenne sokáig gurult mellettünk a belső sávban. Két pasi ült benne, mindketten napszemüvegben, leborotvált, kopasz fejjel, izompólóban. Kata mondta is, valószínűleg a Szabó Ervin Könyvtárban dolgozhatnak, a specialitásuk, a kedvencük a francia irodalom lehet. Én meg bólogattam, hogy persze, de már engedték is le az ablakot, már intettek felénk, hogy az első pihenőhelynél parkoljunk le, meghívnának egy bambira.

„Miért is ne?...” Ezt mondta Kata, s közben táncolt tovább átszellemült arccal. Két kilométer múlva jobbra kanyarodtam, le az autópályáról, és leparkoltam egy útszéli vendéglő előtt. A Porsche szorosan mögém állt. Kiszálltunk, a fiúkról lekerült a napszemüveg (mégis csak tudják, mi az illem), erős, határozott, kemény kézfogás: „Én Lali vagyok, ő meg Tibi...”, mondták, és közben vigyorogtak, s hozzá szipogtak. Már mondtam is magamban, ezt a szipogást én már hallottam valahol, ez nekem nagyon ismerős, s akkor beugrott, hogy Böbő szipogott így, szinte szürcsögött az orrával, még akkor is, ha nem volt benne kokain, ha már napok óta nem szippantott fel fehér port. A szipogás afféle védjegy, a kokainisták védjegye. Megböktem Katát befelé menet, hogy csak óvatosan, de annyira be volt indulva (mi a francot nyomott ez magába az előző éjszaka?), hogy nem figyelt rám. A két pasi egyébként jól nézett ki. Éppen úgy, ahogy a huszonegyedik században a jó nők elvárják tőlük. Szépen kidolgozott izmok, arányos, tökéletes test, Cavalli feliratú póló az egyiken, Hugo Boss a másikon, hozzá feszes farmer és márkás papucs. Ez a trend. Kólát ittunk - ezúttal Bacardi nélkül.

Aztán beszélgettünk. Meglepően oldott, fesztelen, jó hangulatú csevegés volt ez, a férfiakon látszott, hogy rutinból hozzák a laza dumát, s úgy mondják az életükről szóló szöveget, mintha betanulták volna, vagyis hogy vállalkozók. Ezzel-azzal kereskednek, igen, válság van, de ők ügyesek, és hogy van egy nyaraló a Balaton déli partján, oda mennek pihenni, kikapcsolódni, bulizni.

És természetesen szeretettel látnak bennünket.

Ez persze nem okozott különösebb meglepetést, végül is erről szól ez az egész, a leszólítás, a meghívás, az udvarias szöveg, a visszafogottnak tetsző stílus mind-mind arra megy ki, hogy lehetőleg már aznap este megbasszanak bennünket. Merthogy ez egy felgyorsult világ.

Láttam Katán, hogy legszívesebben már most átülne a Porschéba, de szerencsére sikerült visszafognom, s abban maradtunk, hogy telefonon egyeztetünk, merthogy a fiúk természetesen megadták a számukat. Én meg udvariasan megköszöntem, és biztosítottam őket, hogy „üzleti utunk” során (merthogy azt mondtam, fontos tárgyalásra igyekszünk), próbálunk időt szakítani rájuk. Mondhattam volna azt is: naná, hogy szívesen dugunk veletek, sőt, itt a parkolóban akár le is szophatunk mindkettőtöket - a fiúk ezen sem lepődtek volna meg. Talán még eszükbe is jutott.

Puszi, puszi. „Aztán hívjatok!” Így váltunk el egymástól. A Porsche terepjáróban a csaknem ötezres motor felbőgött, a sofőr (Lali vagy Tibi vezetett, nem tudtam melyik, melyik) gázt adott, aztán a csodaautó már elporzott, mintha ott sem lett volna.

„Mi a faszért nem mentünk velük?...” Kata kissé durcásnak tűnt. Én meg jó hülyén éreztem magam, a végén még én leszek az erkölcsösöz, akinek vissza kell fognia a vadóc barátnőjét. Vicces. De mégis úgy láttam jónak, hogy bármit azért nem vállalunk. Bármit vagy bárkit. A franc sem tudja a mai világban, nem vagyok egy félős, beszari csaj, de a kokós nehézfiúk valahogy nem az én világom. Akár kemény a segge, akár nem.

Mentünk tovább. Mentünk Hévízre, s közben Kata lecsillapodott és elaludt.

Armin van Buuren is lassabb ritmusra váltott, én pedig megpróbáltam feldolgozni magamban, amin már az indulás előtt is gondolkodtam: tényleg, merre és hová is tartok. Mert most Hévízre, az rendben van, de amúgy...

Megjelent a könyv, eladtak belőle megszámlálhatatlan mennyiséget, felkapta a nevem a sajtó, viszonylag sikeres úszónőből egyszer csak celebbé váltam, aki most keresi önmagát, és keresi a folytatást. Az autó persze falta a kilométereket, haladtunk, de választ nem sikerült kipróbálni magamból. Így maradt a régi nóta, a legegyszerűbb filozófia. Azt mondtam magamban, majd csak lesz valahogy. Élvezd mindazt, amit az élet eléd sodor. Erre aztán bólogattam (nem egy bonyolult kérdéskör ez) és felhangosítottam a zenét. Buli van! Igaza van Katának, mi a lófaszt fogok én itt nyüglődni, válaszokat keresni. Majd fürdünk, eszünk, iszunk - és talán baszunk. Csak vannak jóképű orosz nyugdíjasok Hévízen. Tulajdonképpen megállhattunk volna valamelyik másik balatoni szállodánál is, de én most szó szerint vettem Káká kérését, hogy tűnjek el a képből. Ha megálltunk volna Siófokon, Zamárdiban, Bogláron, vagy bármelyik településen, az hétszentség, hogy összefutottunk volna valakivel, egykori sporttárssal, ilyen-olyan haverral, valamelyik diszkó éjszakai mámorában. Aztán csak jöttek volna a kérdések, jöttek volna a részeg pillanatok. Jobbnak láttam semleges pályára menni. Voltam már többször Hévízen, tudom, hogy nem az éjszakai élete miatt kedvelik annyian. Jót tesz majd nekem ez a visszafogottság, ez a konzolidált kikapcsolódás, uszikalás a tóban, nagy zabálás a wellness szálló éttermében, aztán séta az Egregyin, a borhegyen, ahol szinte minden házban borospince üzemel nagy terasszal. Földbe döngölt, abrosszal terített fa asztalokkal, főtt csülökkel és különleges hangulattal. Jó ez néha, nagyon is jó. Nagyjából két és fél óra alatt érkeztünk meg a városba, Kata még soha nem nyaralt itt, így csak forgatta a fejét, ahogy bekanyarodtunk a főutóra. Az utcák telis-tele turistákkal, valamilyen furcsa omnibuszszerű járgány vitte őket, de gyalog is hömpölygött a tömeg.

„A picsába!...” Kata kiáltott fel jókedvűen a tömeg láttán. Úgy tűnt, tetszik neki a hely, tetszik neki a nyüzsgés, jóllehet, még nem tudatosult benne, hogy annak a tömegnek, amelyre ő a sajátos módján rácsodálkozott, olyan hatvan-hetven év az átlagéletkora. Sebaj, majd rájön erre is. A szálloda előtt parkoltunk, a csomagokkal megálltunk a recepciónál, két fiatal férfi alkalmazott mosolygott ránk, s kigúvadt szemekkel nézték, hogy a két csaj mögött mikor bukkan fel két jól megtermett pasi. És örömmel vették, amikor azt mondtuk: „Ketten vagyunk, csak mi ketten...” A szoba nem volt különös, átlagosnak mondanám, de hát végül is ez nem a Hilton lakosztálya volt, hanem egy hévízi wellness szálló nyolcvannégyes számú kétágyas szobája.

Lepakoltunk, s Kata azt mondta: „Anyukám, kurva jó az a kinti medence, nem is mondtad, hogy itt ilyen is van, gyerünk fürdeni, mártózzunk meg az élet sűrűjében...” Biztos voltam benne, hogy azt hiszi, jó testű, barnára sült, koktélt szürcsölgető fiúk ülnek a medencében, rá várva. Én persze tudtam, hogy orosz, német és kevés angol tata áztatja magát a hús habokban, de leszartam. Ha összejön valami kaland, azt nem bánom, de ide most lazítani, kikapcsolódni, elbújni jöttem. Kata meg majd legfeljebb maszturbál. Ha nem bír magával.

23

Mondanom sem kell, hogy a vacsora fő attrakcióját mi jelentettük. A két kiöltözött, leburnult, feltűnő picca. Merthogy valami ilyesmit hihettek rólunk az asztaloknál ülő konzolidált asszonyságok. Minden úgy volt, ahogy gondoltam. A wellness szálló közönsége még halványan sem emlékeztetett egy ifjúsági tábor lakóira. Néhány asztalnál ültek ugyan fiatal párok gyerekekkel, de a többséget a nyugdíjas korú külföldi turisták jelentették. Délután úsztunk, napoztunk, pancsoltunk önfeledten, mint két kisgyerek, s Kata annyira élvezte az egészet, hogy fel sem tűnt neki, nincsenek fiatal fiúk vagy férfiak a közelében. A vacsoránál kezdett gyanakodni, amikor körülnézett.

„Te, ez valami ötvenéves érettségi találkozó? Hova hoztál engem?...”

Én meg csak kuncogtam és jó étvágyat kívántam a vacsorához. Fenséges volt a kaja. Ez a wellness szálló amúgy is híres a finom étkekről, a zseniális szakácsokról. Nem véletlenül üzemel állandó telt házzal, kész szerencse, hogy volt ismerős, aki szobát intézett nekünk. Volt itt minden, mi szem, száznak ingere. Előétel házi kolbásszal, paraszt sonkával, töpörtyűvel, százféle salátával, sajtokkal. Padlizsán krémmel. Aztán a levesek, azt szerettem a legjobban, hogy mindennap másfajta gyümölcslevest készítettek, egyik ínycsiklandozóbb volt a másiknál. Az a helyzet, hogy degeszre ettük magunkat. Zabáltunk. Kata két falat között felpattant (egy fekete testhez simuló mini ruha volt rajta, fekete szandállal, ennél feltűnőbb nem is lehetett volna a mamókák között) és csak fotózott, kattintgatta a kis gépét, megörökítette a terület, terület asztalkámat és persze engem, ahogy habzsolom az életet. Most bizonyára azt kérdezed, hogy egy piti kis értékesítő, mint én, hogy a francba engedheti meg magának ezt a luxus kényeztetést, ezt az elegáns, jó nevű wellness szállót. Hát elárulom, a könyvért kapott pénzből. Merthogy már ott landolt a számlámon az első komolyabb összeg, és hát úgy illik, hogy az ember ilyenkor megünnepli a sikert és megünnepli, hogy immár „híres íróvá vált”. Kiperkáltam a kétágyas szobát és hozzá mindenféle plusz szolgáltatást kértem, különböző masszázsokat, Thalasso-kezelést (erről majd írok részletesebben), és szinte mindent ki akartunk próbálni, amit csak ez a szálloda nyújtott. A vacsora után elsétáltunk a városközpontban, igaz, csak egy karnyújtásnyira volt. Azt mondják, Hévíz

januárban is tele van, hogy akkor is legalább ennyi turista éldegél itt, mint most, a nyár közepén. El tudom képzelni. A nagy hidegben talán ki sem mozdulnak a szállóból, de minek is, amikor ott bent halálra etetik őket, esténként egy vidéki díva énekel szonokat, amelyre aztán táncikálhatnak is, és közben ott bóklásznak le s föl a köntöseikben, miközben odakint röpködnek a mínuszok, és hull a hó. Annak is megvan a maga szépsége. De most, a nyár közepén utcára tódultak az emberek, még a kilencven fölöttiek is szalmakalapban, széles vigyorral az arcukon bámulták a kirakatokat, vagy épp shoppingoltak, hiszen a külföldieknek gyaníthatóan olcsó hely volt Hévíz. Természetesen a városban is megbámultak bennünket, de ezt mi már megszoktuk. Forogtak utánunk a pasik, egy ránézésre százkét éves bonviván rám kacsintott, és jó feltűnően megnyalta a szája szélét. Édes élet. Lehetőleg soha ne érj véget. Vagy valami ilyesmi. Amikor odaértünk az ivókúthoz, amely egy teremben várta a fogyasztókat, azt mondtam Katának, kóstoljuk meg az élet vizét, ha már itt vagyunk. Ő erre azt válaszolta: „Látom, kezdesz meghülyülni, vagy legalábbis az agyadra ment a könyvírás. Vízet igyak, hülye vagy te? Ülünk be valahová, aztán jöhet a Bacardi-kóla, a gin-tonik, egyik a másik után...” Én azért csak bementem, és ittam egy kortyot.

Akkor láttam meg Dimitrijt. Persze még nem tudtam, hogy Dimitrijnek hívják, és azt sem, hogy orosz, hogy Moszkvában él, egyetemen tanul, a szüleinek valami gyáruk van, s olyan gazdagok, hogy ha kedvük szottyanna, magánrepülővel repkednének a Vörös tér fölött. Dimitrij úgy nézett rám, mintha valami istennőt látna.

„Mi a faszt bámulsz?...” Ezt kérdeztem tőle, de ő csak vigyorgott. Aztán angolul szólt hozzám, s azt kérdezte, létezik, hogy ketten vagyunk ezzel a másik gyönyörűséggel, nincs velünk pasi? Én meg bólogattam, hogy íme, itt van két facér nő, de ez téged úgysem érint. Nem volt különösebben jóképű, de mégis volt benne valami titokzatosság. Valami megmagyarázhatatlan kedvesség. Olykor nézem a tévében a népszerű francia divatcsatornát, s látom, hány gyönyörű orosz modell lány dolgozik szerte a világban, hihetetlenül szépek ezek a csajok. Különlegesek, karakteresek, elbűvölők. Ehhez képest a pasik förtelmesek. Szésínű hajuk van, bumfordi arcberendezésük, a stílusuk pedig nem sokat változott a Nagy Októberi Szocialista Forradalom óta.

Leszámítva persze az újjgazdagokét. A rengeteg, rengeteg újjgazdagét. Mert az oroszok mindenhol ott vannak. Egyiptom lelegegánsabb tengerparti

szállodáiban, Törökországban, a francia Riviérán, Miami-ban, Korzikán - és íme, itt, Hévízen is. Hogy miből gazdagodtak meg ennyien, azt képtelen voltam megfejtetni. Mert arra gondolni sem mertem, hogy az orosz átlagemberek repkednek szerte a világban, hogy a hófehér bőrükre valami pír-t varázsoljanak, valamelyik napsütötte, koktélokkal színesített tengerparton.

„Meghívhatlak benneteket egy italra? Ennél kicsit erősebbre, mint amit itt kortyolgattok?...” Ezt kérdezte udvariasan, a huszonvalahány éves fiatalember. Kata megvonta a vállát, gyanítom, már annak is örült, hogy nem valamelyik Vlagyimir Iljics nevű bácsika kezdett ki velünk, hanem egy viszonylag szimpatikus és kellőképpen jólöltözött ifjú. Menjünk, vágjunk bele. Akkor aztán kezét fogtunk, mélyen egymás szemébe néztünk, és megtudtam, hogy Dimitrij a neve, hogy orvosnak készül, hogy rajong a magyar konyháért, a magyar nőkért, a magyar borokért és a moszkvai Szpartakért. Utóbbi egy futballcsapat, de ez minket különösebben nem érdekelt. Sétáltunk tovább, akkor már hárman, Kata szédítően nézett ki abban a fekete cuccban, pörgött, forgott, csacsogott, locsogott, de Dimitrij leginkább engem bámult. S azt javasolta, menjünk fel a borhegyre, van ott egy Római Pince nevű hely, ott már többször is járt, és mi mentünk vele, mert más, jobb ötletünk úgysem volt. Meg egyébként is, kikapcsolódni, kissé lecsillapodni érkeztünk ide (mármint én, Kata nem annyira), és ez a Dimitrij nevű gyerek, aki nagyjából annyi idős lehetett, mint én, nem jelentett különösebb veszélyforrást a számomra. Nagyjából tíz perc után már szoktam tudni, ha dugni szeretnék a velem szemben álló pasival, de itt nem éreztem ilyesmit, úgyhogy ártatlan időtöltésnek, laza flörtnek tűnt az egész. Ahogy haladtunk az Egregyi felé, úgy lett egyre csendesebb a környék, már sötétedett, este kilenc óra is elmúlt, és Dimitrijnek be nem állt a szája. Mesélt Moszkváról, a város széli házukról, a Porsche Boxter nevű olajzöld sportautójáról...

És Lénáról is mesélt.

Léna természetesen a nője volt.

A nője, aki, minő meglepetés, topmodell, és akkor éppen Milánóban dolgozott, egy Armani bemutatón. Szegény Dimitrij így kénytelen volt a nagy rokonsággal Hévízre jönni, itt volt a papa, a mama, a nagybácsi, a nagynéni, a dédike és feltehetőleg négy közeli szomszéd.

„Ne röhögtesz, te a szüleiddel nyaralsz, nem nőttél ki ebből?...”

Megsértődhetett volna a kérdésen, de eszébe sem jutott. Viccnek fogta fel ezt is, mint ahogy minden cikizősnek szánt mondatunkat. Mert aztán osztottuk szépen az este folyamán. Pénzesnek, moszkvai playboynak, a mama kedvencének neveztük, de ő csak nevetett, igaz, akkorra már magába öntött egy üveg villányi vörösbort, de a legjobb fajtából. Különleges hangulatú volt a hely, igazi borospince, virágokkal díszített terasz, alattunk egy bájos völgy, fölöttünk a csillagok - mi kell még egy romantikus estéhez? Kár, hogy nem volt kedvünk romantikázni. Katának inkább baszhatnékja volt. Nem mondta, de láttam rajta. Amikor kimentünk a vécére, azt kérdezte tőlem: hazavisszük? Persze meg sem lepődtem az ötleten, úgy volt vele szegény barátnőm, ha nincs ló, a számár is jó, de a számárnak is legyen akkora farka, mint a lónak. Ez volt az ő alapgondolata, s ebből nem engedett.

„Végül is helyes srác. Meg aztán ráérünk, nem?”

És tényleg ráértünk. Éjfélig ittunk, Dimitrij valóban rajongásig szerette a magyar borokat, úgy szagolgatta, ízlelgette, kortyolgatta, azt a gyönyörű zamatos nedűt, hogy öröm volt nézni. Nekünk rozét kért, nem vagyok oda különösebben a borokért, de ez valahogy jólesett, és jólesett a beszélgetés is. Lehet, hogy az ital tette, vagy a hely hangulata okozta, de egyre vonzóbbnak láttam ezt az végtelenül intelligens, kedves fiút.

„Vigyük haza. Miért is ne?” Ezt súgtam Kata fülébe, amikor már sétáltunk le a borhegyről, Dimitrij néhány lépéssel előttünk bóklászott, énekelt, dudorászott magában, úgy gondoltam, különleges este a számára, hogy két dögös magyar csajjal lehet egyszerre, jóllehet, akkor még nem sejtette, hogy a java még csak most jön. Fogalma sem lehetett róla, hogy vadmacskákkal került össze, akik hamarosan felfalják őt. Dimitrij elmesélte azt is, hogy ők egy másik ötcsillagos szállodában laknak, neki természetesen külön szobája van, és szólt a rokonságnak, hogy megpróbál belemerülni a hévízi éjszakába, persze csak visszafogottan. Ha ezek a derék orosz asszonyok sejtették volna, hogy ez a csendes, visszafogott fiatalember milyen kalandba keveredett, alighanem összezsapták volna a tenyerüket, és arra gondoltak volna: Dimitrijt az ördög szállta meg. Egyébként igazuk is van, ördögi terv fogalmazódott meg a fejünkben a visszafelé úton. Akkor már Kata is pontosan tudta, meg én is, hogy elcsábítjuk ezt az aranyos gyereket.

„Feljössz hozzánk?” Kata kérdezte ezt, Dimitrij pedig enyhén zavarba jött,

de azonnal bólintott. Sietősre fogtuk, az utolsó métereken már mindketten belekaroltunk Dimitrijbe és szinte húztuk magunkkal. Ő persze nem tiltakozott - hülye lett volna. Hány pasi álmodik arról, hogy egyszerre két nővel szexel, hogy egyszerre két nőt csíp fel, hogy egyszerre két nő kényezteti. Hány férfi kergeti ezt a különleges kalandot, és soha nem éri utol, hacsak nem fizetett kurvákkal játssza el ezt. És Dimitrijnek tulajdonképpen nem is kellett megerőltetnie magát, hogy ez összejöjjön. Csak épp jókor volt jó helyen. A recepciós fiú nagyot köszönt, amikor meglátott bennünket, s láttam rajta, bármit odaadna azért, hogy Dimitrij helyében legyen. A liftben megsimogattam az orosz fiú arcát, Kata pedig megcsókolta a nyakát.

Dimitrij élete nagy kalandjához érkezett.

Romolj meg, ostromolj meg! Megpróbáltam mozaikképekből összerakni annak az éjszakának a történéseit. Olyan volt, mintha valamiféle lassított felvételt néztem volna. Annyira szürreális és álomszerű volt minden egyes mozdulat, hogy nehéz valóságként írni róla. Dimitrij a zamatos borok hatására egyre felszabadultabb lett, hát még, amikor a liftben kikezdtünk vele.

„Bjutifull Gyévocski...” Ezt motyogta, s hol engem ölelt, hol Katát. A szobába belépve egy pillanatra megtorpant, talán így tudatosult benne, hogy mire is készülünk itt. Mondom, a fények, a tompa kontúr nélküli fények adtak még inkább sejtelmes háttérrel mindahhoz, amit tettünk. Kata újra megcsókolta Dimitrij nyakát (úgy tűnik ez a testrész vonzotta a legjobban), aztán gyengéden beleharapott a fülcimpájába, megpaskolta a fenekét, majd bement a fürdőszobába.

„Lezuhanyozom, várjatok meg...” Ezt mondta, és már húzta is le a cipzárját. Menet közben már bújt ki a fekete szexi cuccból, és Dimitrij tágra nyílt szemmel nézte falatnyi tangás, tökéletes, kerek fenekét, ahogy belibben, szinte betáncol Kata a fürdőszobába. Izgalmas látvány volt. Még női szemmel is. Néztem az orosz fiút, aki odalépett hozzám, magához húzott, és megcsókolt. Gyorsan történt minden, és én díjaztam a határozottságát. Pillanatok alatt levettem magamról a sárga topot, és kibújtam a rövid sortomból is. Dimitrij felajzva figyelt, és valóságos csodaként élte meg azt a pillanatot, amelyben immár egyértelműen ő volt a főszereplő, s amelyben két sellőlány húzta, cibálta magával a boldogság tengerébe. Ami ezután történt, már kevésbé volt költői. Dimitrij ugyanis megmarkolta a melleimet, gyengéden, de mégis férfias mozdulattal, s elkezdett játszani velük. Nyalogatta, ízlelgette a mellbimbóimat, s közben halkán hörgött, furcsa hangokat adott ki, és nekem úgy tűnt, mintha már egy egészen más dimenzióban lenne. Az extázis egyre inkább hatalmába kerítette. Nem elég, hogy gyönyörű, lebarnult, feszes női testet érinthezt, simogathatott, azt csinálhatott vele, amit akart - tudta, hogy mindjárt jön egy másik szexbomba, egy másik test, egy másik illat, egy másik élményforrás. Megfogtam a kezét, és az ágyhoz húztam Dimitrijt. És ha már ott álltunk, szépen hanyatt löttem. Egy pillanatra teljesen kiszolgáltatottnak tűnt, de ezt is élvezte, ezt is

izgatónak találta. Aztán odanyúltam a nadrágszíjához, lecsatoltam róla, majd lehúztam a sliccét. Nem ment könnyen. A szűk farmerben alig fért el a felizgult farka, de megemelte a csípőjét, és én végre lehámoztam róla a nadrágot. Fehér alsónadrág volt rajta, nem bokszer, az a fajta, amelyet David Beckham reklámozott hónapokon át. Csinos volt benne, nagyon is csinos. Izmos combjai, lapos hasa és az alsónadrágban dudorodó fallosza egészen beindított. Kézbe vettem a farkát, és Dimitrij felnyögött. S a gyönyör csak fokozódott, amikor kicsomagolva őt az alsógatyából, a számba vettem a férfiaságát. Dimitrij nem mozdult, behunyta a szemeit, két keze ernyedten lógott, és hagyta, hadd csináljak vele, amit csak akarok. Kata ekkor jött ki a fürdőszobából, illatfelhő vette körül, a hajából csöpögött a víz, gyönyörű, nagy mellbimbói, leburnult telt keblei önálló életet éltek. Dimitrij aligha felejtí el azt a pillanatot. Az egyik nő épp leszopja, a másik pedig kelletí magát meztelenül, lenyűgöző látványt nyújtva. Kata nem sokat várt, egy határozott mozdulattal Dimitrij fölé guggolt, és ráült a szájára. Az orosz fiú megérkezett a Paradicsomba. Léna, a barátnője, a Milánóban dolgozó topmodell aligha örült volna ennek a jelenetnek, de ott, és akkor megszűnt a külvilág, Dimitrij arra a néhány órára kitörölte a fejéből a nőjét, a szerelmet, a Szpartak Moszkvát, és talán egész Moszkvát is. Csak mi voltunk, csak mi számítottunk - csak a szex tombolt benne. Mi akartuk ezt. Mi csábítottuk el, mi „erőszakoltuk meg” ezt a kedves, mosolygós, jól nevelt fiút, aki egy percre sem tiltakozott.

Dimitrij egyre jobban megvadult. Megmarkolta Kata égnekek álló melleit, és vad mozdulatokkal nyalta, csókolgatta barátnőm punciját. Miközben én a farkát szoptam, ízlelgettem, kóstolgattam megállás nélkül.

Próbálom összerakni a mozaikképeket. Merthogy részegek voltunk mind a hárman. Részegek és gátlástalanok. De van-e helye a „gátlás” szónak, ha szexről van szó? Létezik-e ilyenkor tabu, s lehet-e túlzónak nevezni bármilyen mozdulatot, ingert és vágyat. Aki ilyesmiken gondolkodik, akinek a fejében vagy a lelkében valamiféle fék van, az aligha tudja tiszta szívből, felszabadultan élvezni a baszást, az élet különleges ajándékát.

Kata vad mozdulatokkal vonaglott, Dimitrij arcán ülve. S közben azt kiabálta: ”még, még, a nyelveddel, még, még...” Én eközben megszabadulva aprócska bugyimtól, egy precíz mozdulattal beleültem Dimitrij ágaskodó farkába. Nem volt nagy szerszáma, de már túl voltam azon a ponton, hogy zsúrizzek, hogy elégedetlenkedjek. A farka kemény volt, s akkor ez volt a

legfontosabb. Meglovagoltam, s a jövő orvosa (nőgyógyásznak készül, ezt még elmesélte korábban) furcsa hangokat adott ki, a hörgés, a nyögés és a sikoly keverékét produkálta, amit én tökéletesen meg tudtam érteni, micsoda élmény lehet ez egy férfinak. Még akkor is különleges falat, ha megrendelt kurvákról van szó, ha a nők pénzért csinálják, a tisztos summáért játsszák el az orgazmust. Hát még így, amikor önkéntesekről volt szó.

A szex odaadó önkénteseiről.

Dimitrij jól bírta a strapát. Hiába izgattuk föl, hiába égett ezer, sőt, kétezer fokon, még nem élvezett el. Kata leszállt róla, apró orgazmusokat átélve helyet kért a farkán. Azt mondta, cseréljünk. És cseréltünk. Dimitrij akkor már föltérdelt, Kata mögé került és hátulról hatolt belé, miközben én ott álltam az ágy mellett, és a mellemet csókolgatta, jobb kezével pedig a puncimba nyúlt. Arra pontosan emlékszem, amikor Dimitrij kispriccelt. Akkor már pörögtünk, forogtunk, megannyi pózt vettünk fel, és a mi édes orosz barátunk a végsőig kitartva, végül így ment el, hogy előbb Kata hasára eresztette a spermáját, majd hogy igazságos legyen, az én mellemet is célba vette. Ott feküdtünk barátnőmmel egymás mellett, s kengettük magunkon azt a fehér, ragacsos anyagot, az élet és a gyönyör forrását.

Dimitrij odasétált az ablakhoz, a teste még mindig remegett, nem szólt semmit, csak bámult kifelé, a férfiassága félig még mindig merev volt, a fenéke pedig nagyon is formásnak tűnt, aztán néhány perc pihegés után megfogta a kezem és rátette Kata mellére. Tudod, hogy szerettem a női testet, hogy volt részem lesbikus kalandban, de Kata igazi barátnőm volt. Ráadásul vad pasifaló, s kettőnk között soha fel sem merült, hogy szexuálisan közeledjünk egymáshoz. De azon az éjszakán mégis valahogy természetesnek hatott, hogy fogom a mellét, hogy én is a hasához nyúlok, és dagonyázunk Dimitrij spermájában, és hogy le-lecsúszik a kezem a puncijáig. És hogy izgatni kezdem az ujjammal, miközben ő összerándul, majd széttárja a combjait, mintegy felajánlva nekem. És talán az egész világnak.

Dimitrij megbabonázva nézte, ahogy Katát izgatom, a farka újra megkeményedett, a kezébe vette, és úgy markolta, mintha valami fogantyú lenne, s mi ott Katával már nem is rá figyeltünk, hanem egymásra, már csókolóztunk, életünkben először, egymással. Finom volt a szája, forró a lehelete. Éreztem a nyelvét a fenekemben, a puncimban és közben Dimitrij

megőrült, s maszturbált. Azt hiszem, egyszerre élveztünk el, én Kata nyelvétől, Dimitrij a saját kezétől. Az ondóját Kata fenekére spriccelte, de Kata még akkor sem hagyta abba, hogy a nyelvével kényeztessen.

Mi is megőrültünk. Vad, mámoros örület volt ez.

Úgy aludtunk el, ragacsosan, összebújva. Amikor reggel, nagyjából tíz óra körül magamhoz tértem, Dimitrij ott feküdt közöttünk, azon a szűk ágyon. Egyik keze Kata fenekén, aki hasra fordulva aludt, a másik a combom között. Meztelenek voltunk és kielégültek. Kimentem zuhanyozni, hideg vizet engedtem magamra, jó sokáig aprókat sikongatva. Amikor visszamentem a szobába, Dimitrij és Kata még mindig aludt, de hihetetlen módon összeölelkezve, szinte összefonódva.

„Ébresztő hétalvók! Ébresztő!...”

Akkor már rózsaszín melltartó és bugyi volt rajtam, frissnek tűntem, és ők ketten csak bámultak rám, hogy honnan csöppenhettem ide. És Dimitrij már nyúlt volna felém, hogy újra kezdjük, hogy ott folytassuk, ahol valamikor hajnalban abbahagytuk, de akkor azt mondtam, most menjünk reggelizni. Kata nem lepődött meg, ismerte a hangulatváltásaimat, tudta, hogy nagyon is komolyan beszélek, hogy itt reggel most nem lesz szex, sem csoportos, sem semmilyen, felkelt ő is, rendbe tette magát, néhány perc múlva ott állt két frissnek tűnő ifjú hölgy, mint akik épp múzeumba készültek.

„Gyerünk Dimitrij, szedd össze magad...”

Nem volt vita. A parancs, az parancs, Dimitrij összeszedte magát, és néhány perc múlva a maga visszafogott stílusában utánunk jött az étterembe. Épp elkaptuk a reggeli végét, sültszalonna, tojásrántotta, joghurtok, főtt virslik s rengeteg gyümölcs várt ránk, és mi farkasétvággal faltunk, Dimitrij pedig mint egy másik szálloda vendége, lelkesen figyelt bennünket.

„Folytatjuk?...” Ezt kérdezte tőlünk, s mi ott Katával pontosan tudtuk, hogy továbblépünk, hogy újabb élményeket keresünk, a legkritkább esetben ismételünk.

„Talán... talán folytatjuk...” Ezt mondtuk neki, majd elköszöntünk tőle, ő leírta egy papírra a mobilszámát, s emlékeztetett minket, pár napig még itt lesz, s minden pillanatban várja majd hívásunkat.

Drága Dimitrij.

Újra a belvárosban sétáltunk Katával, hús volt a reggel, a hőség akkor még váratott magára. Beszélgettünk a barátnőmmel mindenről, a cipők leértékeléséről, a fürdőruhák minőségéről, de az éjszaka történései nem kerültek szóba. Ott álltunk egymás mellett, úgy, mint korábban annyiszor, s mintha nem is mi lettünk volna ugyanaz a két nő, aki néhány órával korábban egymás testét nyalta, falta. Ezért is bírtam Katát, valahogy olyan természetes minden, amit csinál, ahogy beszél, ahogy baszik. Velem, vagy nélkülem.

Az a jó ebben a szabadságnak nevezett magányban, hogy az ember azzal ébred fel minden reggel: aznap is kalandok tucatja várhat rá. Hogy nem kell magyarázkodnia a férjének, a barátjának, senkinek, hogy hová megy, mit csinál és kivel találkozik. A szinglik ilyesmivel érvelnek, ha társas kapcsolatban élő barátnőjük megkérdezi: nem szar egyedül, állandóan egyedül? És a szinglik ilyenkor magabiztosan nevetnek, és olyankor nehéz eldönteni, hogy őszintén örülnek a szóló karriernek, avagy titokban, a lelkük mélyén egy szerelmes hangulatú sétára vágnak, kézen fogva egy tökkelütött, de szeretnivaló átlagos pasival. Na, most Hévízen nem jutott idő effajta elmélkedésre. Ott az ember csak átadta magát a különböző programoknak vagy egyszerűen jó nagyot úszott a helyi tóban, vagy megmártózott a szálloda medencéinek valamelyikében.

És akkor még nem beszéltem a gyógyfürdői szolgáltatásokról. Mondtam is Katának, hogy ki kell próbálni mindent, iszappakolást, súlyfürdőt, csak válasszon bátran, csak jelentkezzen, és engedje el magát. Kata szart az egészre. Ő inkább napozott az impozáns kertben, a kinti medence mellett, és ha hasra fordult, a Hévízen üdülő teljes második ukrán front felizgult tőle. És, ugye nagyjából hetvenéves bácsikákról beszélünk. Én viszont úgy voltam vele, kipróbálom például a Thalasso-kezelést. Olvastam róla, kellemesnek, bizsergetőnek tűnt. Bejelentkeztem és pontosan megjelentem az adott időpontban. Egy huszonéves, fekete rövid hajú lány nyitott ajtót a kopogásomra, mosolygott, s helyet kínált. Fehér köpeny volt rajta, épp úgy festett, mintha gyermekorvos vagy pszichológus lenne. Azt mondta, kövessem, és rögvést bevezetett egy fürdőszobába. Körülnéztem, hogy mi várhat itt rám, de a vízzel telt kádon kívül semmit sem láttam. Mondta a lány, hogy Violának hívják, hogy szereti a munkáját, és hogy vetközzem le meztelenre. Megtettem. És a lány már mutatta, hogy tessék csak bátran bemászni a kádba, elernyedni, mély levegőt venni s kifűjni, relaxálni, azaz kikapcsolni. És ezt is megtettem, s közben Viola valamilyen Holt-tengeri ízét szórt a kádba, és én néhány pillanat múlva már teljesen elernyedtem. Gondoltam, majd jót beszélgetünk, de a lány, aki egyfolytában mosolygott, otthagyt. Ott feküdtem nagyjából húsz percig, csendben, a zajos világot kizárva, abban a kádban, miközben a bőröm magába szívta azt a különleges anyagot. Jó volt megpihenni. Jó volt megállni az eszeveszett rohanásban.

Húsz perc múlva megjelent Viola, illedelmesen felszólított, hogy másszam ki a kádból, hozott egy nagy fehér lepedőt, és bebugyolált vele. Gyors, ügyes mozdulatokkal megtörölte a testem, s azt mondta, egészségemre.

„Ennyi volt?...”

S mintha meghallotta volna, hogy mit gondolok, már mondta is, hogy ez csak a kezelés első része volt, délután háromra vár vissza, akkor jön a második fejezet. A bőröm selymessé és puhává vált, és meglehetősen feldobott hangulatban mentem a kinti medencénél napfürdőző Katához.

„Nem akarod kipróbálni?”

Inkább hívjuk fel azt a két Porschés csávót, akikkel idefelé ismerkedtünk meg...

Ilyen nincs. Épp most kerültünk a dobogóra az év „hármás dugása” című versenyen, épp most rohantunk le egy Dimitrij nevű orosz fickót, az ondója talán még meg sem száradt a testünkön, amikor Kata már kergette volna tovább az élvezeteket. Na nem. Én most itt relaxálni fogok - további szex nélkül. Úsztam, napoztam, majd ismét pontosan a megadott időben kopogtam. Megint Viola nyitott ajtó, de most nem a fürdőszobába, hanem egy másik helyiségbe vezetett. Újra felszólított, hogy vetkőzzem le (ez egész jól ment neki, gyaníthatóan ezt csinálta egész nap), és én engedelmesen megszabadultam a köntösömtől, a fürdőruhámtól, és felfeküdtem hanyatt egy hosszúkás, asztalszerű ágyra. Vártam, hogy mi fog történni. Viola (ki nem találnád) most is mosolygott, ám ezúttal nem hagyott magamra. Sőt. Odalépett hozzám, mondom, hanyatt feküdtem meztelenül, és megfogta a lábfejem.

„Most bekenlek egy csodálatos anyaggal...”

És már hozzá is látott. Valami iszapszerű trutyit kent rám, kezdte a nagylábujjammal, finoman, gyengéden, már-már érzéki mozdulatokkal, és jött felfelé, előbb a vádlimhoz ért, majd a combomhoz, és én behunytam a szemem, s arra gondoltam, milyen kevés elég a boldogsághoz. Egy soha nem látott szoba, egy soha nem látott mosolygós, rövid fekete hajú lány és gyengéd simogatás. Viola mozdulatai lassultak, ahogy a combom tövéhez ért, s ahogy kinyitottam a szemem, láttam, hogy nézi a testem, hogy érdeklődve figyeli a domborulataimat, a hajlataimat, hogy tetszem neki, s hogy élvezettel nyúl hozzám. Élvezettel, de nem tolakodóan.

„Izgalmas munkád van...”

„Tévedsz. A vendégeim nyolcvan százaléka, de az is lehet, hogy kilencven százaléka idős orosz és német látogatókból áll, leginkább agg, beteges férfiakból, és reumával, isiással küszködő idős hölgyekből. Valóságos felüdülés, ha egy fiatal testhez nyúlhatok, sajnos kevés a fiú, aki ilyen kezelésre jön. Csinos, feszes testű nő olykor-olykor előbukkan, s olyankor én is jobban élvezem ezt az egészet. Gondolhatod, hogy kevésbé indítja el a fantáziámat egy elhízott, vagy épp csontsovány, hetvenéves tata, mint mondjuk egy ilyen formás nő, mint te...”

Nem irigyeltem őt, amiért ritkán jutott esztétikai élményhez. Mert a szép test, férfi és női igenis hatással van mindenkire, nőgyógyászra, masszörre, kozmetikai dolgozóra, bárkire, aki láthatja, és megérintheti. Még, ha munkáról van is szó. Sokszor eszembe jutott, hogyan képes elválasztani a hivatását a magánéleti szenvedélytől egy-egy orvos vagy masször. Micsoda kihívás - és micsoda önuralom. Viola, ez a csinos lány egyetlen félreérthető mozdulatot sem tett. Fogalmam sem volt, hogy vonzódik hozzám, vagy egyszerűen csak azt élvezzi, hogy rugalmas, fiatal testet érinthet. Eszemben sem volt provokálni. Pedig, ahogy a hasamat érintette, ahogy a keze egyre jobban közelített a melleimhez, eszembe jutott Mariann, a leszbikus barátnőm, Mariann, aki a közelmúltban csábított el egy ügyes trükkel, Mariann, akiről kiderült, hogy rúdtáncos, és hogy ezért ilyen tökéletes a teste. Mariannra gondoltam, ahogy Viola bekente, bedörzsölte a kebleimet. Az az élmény jött vissza, amit vele éltem át, jóllehet, tisztában voltam vele, hogy ez itt egy gyógyfürdői szolgáltatás, semmi köze a szexualitáshoz, az érzékiséghez.

Vajon hány férfit izgatott föl Viola érintése?

S egyáltalán: Viola közelsége? Hány idős úr élte át újra a fiatalságát (legalábbis képzeletben), ahogy ezen az asztalon feküdt, s közben nézte ezt a hamvas teremtést, ahogy figyelte a szemét, s leste a kezét, hátha a combtövére a lába közé téved.

Kísértés - az ördög trükkje.

Miután a lány bekente az egész testem, előlről és hátulról, betekert egy fóliaszzerű valamivel, s megint otthagytott. Azt mondta, ez is húsz perc, csak maradjak nyugodtan. A bőröm hálás lesz ezért a programért, s akkor megint

kiment, akkor már sajnáltam, hogy nem maradt ott, szívesen beszélgettem volna vele, kíváncsi lettem volna az életére, hogy mit csinál, amikor innen, a szállóból elmegy, hogy mik a vágyai, hogy nem esett-e soha kísértésbe (tessék, már megint ez a kísértés) valamelyik vendég láttán. De amikor visszajött és kicsomagolt, már nem firtattam, nem kutakodtam. Letörölt rólam mindent, gyengéden nyúlt hozzám megint, aztán lezuhanyoztam, felöltöztem, és elköszöntem tőle. Arra gondoltam, képes lennék-e effajta munkára. Képes lennék-e naponta olyan emberek testéhez nyúlni, akiket egy porcikám sem kíván? Mindezt aztán este el is meséltem Katának, akit szemmel láthatólag nem érdekelt különösebben ez a téma. Viszonylag korán vacsoráztunk (megint gyümölcsleves, világklasszis gyümölcsleves!), aztán már nem mászkáltunk, felmentünk a szobába, és bekapcsoltuk a tévét. Épp híradó ment valamelyik kereskedelmi csatornán, és a bemondó drámai arccal megint elkezdte az emberek rémisztgetését, közeledett a nyár legforróbb hétvégéje, negyven fokkal ijesztgetve, s a bemondó egyfolytában arról beszélt, hányan fognak meghalni a hőség miatt. Nesze nektek, pánikbetegek. Legszívesebben belevertem volna egy hamutartót a tévébe, hogy mi a lófásért idegesítik, riogatják a hőségtől amúgy is szenvedő embereket.

„Aludjunk, holnap irány Budapest...” Kata ezzel zárta az estét, és a fejében talán már össze is állt a következő napok programja, buli itt, ott és mindenütt. Képtelen volt leállni, képtelen volt visszafogni magát. De miért is tette volna? Az Isten leginkább azzal szúr ki velünk, emberekkel, hogy nem mindig tizenhat évesként élhetünk. Mert tizenhat évesen (na jó, mondjuk huszonhat évesen) még feszes, ruganyos a test, még épek a fogak, még nem jellemző a depresszió, még elképzelhetetlennek tűnik az elmúlás gondolata, és még bárkivel lehet dugni, fiatall, időssel. Tizenhat, vagy mondjuk huszonhat évesen ritka a sírás, ritka a kétségbeesés, annál több az extázis-kutatás.

Másnap reggel összecsomagoltunk, kocsiba ültünk, s eljutottunk vissza, a fővárosba.

A hőmérő higanyszála gyorsabban emelkedett, mint ahogy mi elhagytuk Hévízt. Kata ezúttal csendben ült mellettem, kibámult az ablakon, és talán újra átélte mindazt, amit az elmúlt három napban csináltunk. Volt mire emlékeznie. De hát végül is erről szól minden: az emlékek gyűjtéséről. Minél több van belőlük, annál inkább úgy érzed, tartalmasan élsz, részese

vagy valaminek. És ezt még akkor is mondogathatod magadban, ha egyébként a bazi nagy üresség vesz körül. Már úgy értem, lelkiileg. Hogy ki a lófasz akar itt lelkezni? Én aztán nem. Kata meg főleg nem. Tiesto megint begyújtotta a rakétákat, elvarázsolt bennünket az autóban, és már szinte vártuk, hogy újra Budapesten legyünk. Újra bekapcsoljuk a telefont (legalábbis én), és hogy újra megkezdjük, vagy inkább folytassuk nyári hódító utunkat a kis- és nagyfarkú pasik színes világában. Amikor Katát kiraktam a lakásánál, adott két pusztit. Korábban ezt nem csinálta, pedig mondom, jó barátnők vagyunk. De úgy tűnik, ott, Hévízen közelebb kerültünk egymáshoz. Hogy mennyire közel, azt csak mi ketten tudtuk, helyesebben rajtunk kívül még Dimitrij.

Basszus, mintha már hónapokkal ezelőtt lett volna, hogy megdugtuk Dimitrijt.

Újra otthon. Bár illik-e az otthon kifejezés egy bérlakásra vagy egy kölcsön kéglire? Érezheti-e bárki is otthon magát egy albérletben? Különösen azzal a tudattal, hogy esélye sincs saját fészekre. A hitelek befagyasztva, a bankok százszor, ezerszer meggondolják, kinek utálnak pénzt. Ha nincs gazdag szülő mögötted, gyakorlatilag behatárolt a jövőd, és nem túl biztató. Egyik albérletből a másikba vándorolni nem túl vidám dolog. Márpedig a fiatalok többsége, egyetemisták, vidéki, a munkanélküliség elől menekülők erre kényszerülnek. Én pontosan tudom, milyen a vándorélet, az egyik helyen lepakolsz, bevacolsz, aztán mehetsz tovább, mert a főbérlő, a tulajdonos emeli az árat, emeli a tétet, vagy egyszerűen kibaszarint a helyről, mert jön az unokaöccse, a nagynénje, vagy a három spánielje. Én megértem azokat, akik világgá futnak. Nem mintha Franciaországban, Angliában vagy Amerikában sokkal könnyebb lenne. De ha ott munkához jutsz (gyakorlatilag bármilyen munkához), akkor olyan fizetést kapsz, amelyikből megélsz. Valahogy a felszínen maradsz. Ki tudod fizetni az albérletedet, tudsz venni magadnak egy új Levis farmert, jut kajára és mozira. Ha itthon maradsz, fizetsz havi ötven-hatvan ezret albérletre (valahol a külvárosban persze, panelban), és ha huszonévesen van melód, akkor egyrészt szerencséd van, másrészt jó, ha százezret keresel, s akkor már sokat mondtam. És akkor oszd be a lóvét, öltözz, egyél, szórakozz és utazz belőle.

Ez igen kemény világ. Na de ne nyavalyogjunk. Főleg én ne, amikor dől a lé, a könyv után. Káká kora reggel felhívott, s azt mondta, a könyvem hetekig vezetett mindenféle sikerlistát, az eladási adatok lenyűgözők, a visszajelzések pozitívak. Siker, a vártnál nagyobb siker! Simogatta a lelkem mindez. Ennek örömeire megittam egy pohár jéghideg limonádét, merthogy szakadt rólam a víz. A panellakás falai a hőségben kazánokat megszegyenítő mennyiségben produkálták a meleget. Gondoltam, kinyitom az ablakot, de akkor még inkább dőlt be a hőség. Panellakásban nem könnyű átvészelni a telet - brutális a fűtésszámla, még sincs soha igazán meleged. De semmivel sem jobb a nyár (Igaz, ilyenkor kisebb összeg szerepel a befizetendő csekken, de a nyár forrósága ellen nincs igazi védekezés. Talán csak a klíma, de az meg száz, kétszázezer forintba kerül, hol jut arra pénz? Marad a ventilátor, amely lelkesen kavargatja a lakásban a meleg levegőt, egyik sarokból a másikba, miközben begyullad tőle az ember szeme).

Hát így megy ez.

Sebaj, azért is jól éreztem magam, s azzal a lendülettel bekapcsoltam a televíziót. A szokásos reggeli műsorok, bájos vagy inkább bájoló műsorvezetőkkel, propagandahírekkel, népbutítással, agyzsibbasztással. Egyszer érdemes lenne listát készíteni, milyen témákat dolgoznak fel ezekben a „könnyed, beszélgetős, csevegős” reggeli műsorokban. Hallhattunk például a székrekedésről, a hüvelygombáról, a gyerekkori skarlátról, a csuklás ártalmairól, a műfogsorrögzítésről hasznos tanácsokat. S mindezt a lehető legkomolyabb arccal adják elő. De ezen a reggelen egy színész mondta a magáét. Igazi celebbé lépett elő, a jelek szerint szereti, ha foglalkoznak vele, mindig bedob valami szaftos témát az életéből, és mostanra igazi különc lett belőle, botrányhős (ez ismerős szerep, ugye?), akinek oda kell figyelni a véleményére. A nős színész igazi Don Juanként szerepel a hírekben, állítólag imádják a nők, pedig nem túl magas, nem túl jóképű, már fiatalon kopaszodik, és számomra egyre inkább hiteltelen.

Minek a feleség, ha a férj állandóan félrekúr? És mit jelent az, hogy ő próbál egyenesen, tisztességesen, becsületesen élni? Mert tudom róla, hová jár baszni. Történetesen az Árpád-híd pesti hídfőjénél lévő lakótelepen egy háromszobás lakásba. Tuti infó, nem legenda, a kégli ugyanis egyik ismerősömé. Ő adta ki olyan egyetemista lányoknak, akik megpróbálják túlélni a gazdasági válságot, és némi kufircolással megtölteni a pénztárcájukat. Rendszerint három lány dolgozik egyszerre, egy-egy szobában, és a mi Don Juanunk rendszeresen felbukkan ott. Azt persze becsülöm benne, hogy a baszásban is a minőséget keresi, egyetemista puncira vágyik. Gondolom, jókat dumcsiznak kúrás előtt. Talán még rögtönöz is az ágyjelenet előtt, rövid monológot mond a *Hamlet*-ből, esetleg Petrarca szonettjeit elemzi, mielőtt jól leszopatná a csajt. És ugyanez a színész nem titkoltan Swinger klubokba jár (utóbbi megértem, igaz, nekem nincs férjem), és fennhangon hirdeti, hogy a monogámia elavult, ósdi csökevény. Sok igazság van abban, amit mond, ha valaki, hát én aztán pártolom a szabados életformát, irtózom a kötöttségektől, a konzervatív felfogástól, csakúgy, mint ő. De abban nem vagyok biztos, hogy mindig így gondolkodom majd.

Bár ezt nem tudhatom.

Attól viszont kiver a víz, ha valaki a nagy igazmondó szerepében tetszeleg,

mert ez a színész celeb ebben a reggeli beszélgetésben nagyjából tizenöt perc alatt elmondta, hogy kellene élnünk, gondolkodnunk, viselkednünk, tanulnunk, s a többi emberhez viszonyulnunk. Mintha magát Buddhát hallgattam volna. Számomra egyértelművé vált, hogy azok, akik ilyen okosnak látszanak, akik bölcsnek mutatkoznak, akiknek a rágógumi és a koton mellett ott lapul a zsebükben a bölcsök köve, ugyanúgy nem találják a helyüket a világban, mint én, és az emberek többsége. Mert ez van.

Itt tartottam, amikor Káká újra hívott.

Kikapcsoltam a tévét, elhallgattattam az igazmondó színész celebet.

„Találkoznod kell egy újságíróval...” Ezt mondta Káká, és én nagyjából egy óra múlva ott voltam egy körúti kávézóban. Káká és a másik tízkor ott vártak, utóbbit ismertem, régóta kapcsolatban voltunk, még úszókoromban ő csinálta velem az első interjút, hogy aztán folyamatosan beszéljünk, és írjon rólam. Azt gondoltam róla, ezúttal is segíteni akar, de láttam Káká arcán a feszültséget, a másik férfi - akit nevezzünk Artúrnak - pedig komoran nézett rám.

„Meddig ostromozzátok még Nikit, meddig basszátok szét a könyvet?...” Ezt kérdezte Káká Artúrtól, aki magyarázkodni próbált, hogy ő nem tehet semmiről, ő csak alkalmazott annál az újságnál, amely folyamatosan negatív színben tünteti fel a könyvemet. Még egy olyan cikket is közöltek, amelynek az volt a lényege, hogy a fiatalokra káros és veszélyes, ha ezt a botránykötetet elolvassák.

„Szemét dolog amit csináltok...” Káká egyre idegesebbnek tűnt, Artúr pedig biztosított bennünket, hogy ő mellettünk van, ő nem akar senkinek rosszat.

Figyeltem, ahogy beszél, s az jutott eszembe, semmi pénzért nem lennék újságíró. A legtöbbjük egész nap ott rohad egy szerkesztőségben, nem keres túl sokat, és a munkája során számtalanszor kerül kapcsolatba a gazdagsággal, a jóléttel, s az irigyelt celebekkel. Szar érzés lehet. Tudni azt, hogy te tíz vagy húsz év múlva is a klaviatúrát püfölsz majd (feltéve, hogy közben nem rúgnak ki, vagy nem szűnik meg a lap), a pénzed sem lesz sokkal több, és hiába gyártod naponta a cikkeket, a kutya sem jegyzi meg a neved, nem válsz ismertté, rabszolga maradsz. A médiacirkusz közkatona. Arról nem is beszélve, hogy ha a bulvárvilágban dolgozol, megszámlálhatatlan

ellenséget szerzel magadnak. Merthogy a bulvárújságíró akkor igazán sikeres, ha rámenős, pofátlan, gátlástalan, és nem fél senkitől. Például milyen érzés lehet egy családi tragédia (autóbaleset, hirtelen szívhalál, gyilkosság, tűzvész) után odamenni a zokogó rokonokhoz, s azt kérdezni tőlük: „Mit érez most?” Sejttem, mit érez: jól pofán vágná az újságírót.

Bizonyára ennek a munkának is megvan a szépsége, a sajtótájékoztató például, finom meleg pogácsával, nejlonszatyorba rakott ajándékokkal. Vagy ilyen-olyan partira való meghívásokkal. De mi ott, hárman, Káká, Artúr és én nem a bulikról beszéltünk, hanem a könyvem és a sajtó viszonyáról. Nem várhattam el egyetlen újságtól sem, hogy hőskölteményként állítsák be mindazt, amit leírtam. De a nemtelen támadásokra nem volt könnyű felkészülni. Főként nekem, akiről mindig csak a sport, az úszás miatt, a versenyek kapcsán írtak. Persze én választottam ezt a másik utat. Ezt a botrányhős szerepet. Így aztán nem csodálkozhattam a negatív cikkeken, az olykor sértő kritikákon. De ez még mind belefért. Az viszont már nem, amikor az első szerelmem egyik állítólagos barátját kereste meg ez a lap, amelyet Artúr képviselt. Arról a fiúról van szó, aki néhány hónappal a szakításunk után öngyilkos lett, levetette magát egy kőbányai toronyház tizedik emeletéről. Írtam róla, megsirattam, meggyászoltam. Felemelő pillanat volt, amikor az egyik könyvbemutatón odajött hozzám az elhunyt fiú édesanyja és testvére. Megöleltek és megköszönték, hogy szépen emlékeztem meg a fiúról. Mondom, drámai pillanat volt ez, s ehhez képest Artúr lapja megszólaltatott valakit, egy régi srácot a brancsból, aki elmondta, hogy én besároztam a barátjuk emlékét, hogy hazug vagyok, mocskos személtáda.

Artúrt erről is kérdeztük. Erről a mocskos tálalásról.

„Ha tudom, hogy erről akartok írni, segítettem volna. Összehoztalak volna benneteket szegény fiú anyukájával, talán nyilatkoztak volna nektek, csináltatok volna belőle címlapot, ehelyett találtatok egy mellékszereplőt, aki összevissza beszélt... Sőt, Kálmi nagymamája levelet is írt Nikinek, még azt is szívesen elküldtem volna, idézhettetek volna belőle.” Káká mondta a magáét, Artúr pedig hallgatott.

Egyébként megtartottam azt a levelet. Szívszorító érzés volt elolvasni. A bulvárújságnak nem volt érdekes, de szerintem te értékelni fogod.

„*Drága Nikikém!*”

Nem is tudom, hogy hol kezdjem, olyan hatással volt rám a könyved. Ha tudnék, sírnék - de nem tudok, mióta Kálmi unokám itt hagyott bennünket. Az infarktus óta depresszióval kezelnek, állandó kontrollra járok, ennek ellenére 72 évesen is dolgozom, mert a nyugdíj kevés.

Visszatérve a könyvedre: büszke vagyok rád, hogy ezt megírtad és felvállaltad, és aki ebből csak a te szexmániádat látja, és egy kis k...nak tart, AZ ÁLLSZENT, VAGY BAJ VAN AZ IQ-szintjével. Micsoda erő kellett ahhoz, hogy még egyszer átéld ezeket a szörnyűségeket, miközben leírtad. Hiszen neked nem volt gyermekkorod, az úszás volt a mindened, kötelességtudó, tisztelettudó ember voltál gyerekfejjel is, tudom, hiszen 15 éves voltál, mikor megismertelek. Hányszor sírtál Kálmiéknál, hogy betegen is hajtod magad, mégsem kapsz még annyi jó szót sem, hogy: jó volt, Niki, de tudsz te ettől többet is teljesíteni. Neked már ez is felért volna a dicsérettel. Egy ilyen rossz pedagógus hogy lehet edző!?

Ó, milyen jó volt látni, hogy mennyire szerettétek egymást.

A legjobb példa, hogy az én Kálmi unokám mennyire szeretett téged, hogy hónapokig együtt jártatok és úgy vigyázott rád, hogy nem volt szex köztetek, csak amikor már te szorgalmaztad. Mutass nekem egy olyan fiataalt, aki ezt végigcsinálta volna. Úgy, ahogy írtad is, Kálmi egy nagyon értékes ember volt, csak örökölte édesapja betegségét, és hiába hordtuk már gyerekkorától pszichológushoz, hiába nőtt fel szerető családban. Egy melegsívű, jó ember volt, lakása, kocsija, jó állásai voltak, de ő nem tudott semminek örülni. Miután szakítottatok akkor is állandóan aggódott érted. Mondtam neki: Kálmikám, ha egyszer vége, akkor nem kell neked állandóan aggódnia. Azt mondta: Mama, te nem tudod, hogy a férfiak milyen szemetek. Te még abban a korban voltál fiatal, mikor a lányok szüzen mentek férjhez. És hidd el, hogy a Niki még mindig gyerek, és félttem.

Micsoda erő kellett a családi tragédiához, édesanyád betegségének feldolgozásához, mondjuk, az nekem nagyon fájt, és mai napig sem tudom, hogy a nagyapád miért nem tudta elfogadni az én Kálmikámat.

Visszatérve a könyvedhez: a szexes, orgiás rész mélyen megrendített, de magamban azt gondoltam, hogy inkább a szex, mint a kábítószer. Felháborít, hogy azok az élsportolók, akik oly sokszor

álltak dobogón - nem érdemtelenül, mert te aztán tudod, hogy abban mennyi munka és önfeláldozás van - egyszer sem fogták meg a kezedet és mondták: Nikikém, ez nem neked való, hagyták, hogy igyál, sőt, mint írtad, még bele is raktak valamit az italodba. Úgyhogy szégyelljék magukat azok az élsportolótársaid, akik ezt tették veled, és nem keltek a védelmedre. Te nem vagy k....., te egy sokat szenvedett ember vagy, aki ebbe kapaszkodtál, k.... az, aki ezt pénzért csinálja. Kitomboltad magad, én hiszem és tudom, hogy mostanra tényleg felnőtt lettél. A stábtaggal kapcsolatban mindent elhiszek neked, csak rá kell nézni. Az nagyon helyes, hogy a szövetség csak ezt az ügyet vizsgálja, a többi magánügy. Remélem, hogy a te „szentéletű”, álszent edződ visszakapja ezt a sorstól ezerszeresen, vagy ő, vagy a családja, úgyhogy imádkozzon sokat, bár nem tudom, hogy hívő ember léte-e hogyan bánhatott így veled, mikor például törött kézzel úsztál. Valahogy ez számomra összeegyeztethetetlen.

Mindenesetre kívánok jó egészséget, sok erőt, hogy feldolgozd a sok támadást, légy erős, tiszta szívemből kívánom, hogy találj meg a lelki békédet, légy hosszú életű és boldog, és néha írd 1-2 sort a téged ma is szerető Mamának. Felhatalmazlak, hogy megmutathatod a kiadódnak, hogy a Kálmi családja - hiába halt meg Kálmi - szeret téged, Daniella meg egyenesen imád és nem hibáztatunk a Kálmi haláláért.”

Mama! Köszönöm. És ígérem, írok majd!

Néhány nappal később újabb interjúra kellett mennem, a Firkász várt rám, akit hol kedveltem, hol nem, akivel hol dugni akartam, hol legszívesebben pofán vágtam volna a stílusáért. De ez a fickó legalább végig segítőkésznek mutatkozott. Mindig azt írta, amit megbeszéltünk, mindig abba az irányba vitte a dolgokat, hogy azáltal segíteni próbáljon. Érdekes volt, hogy a kiadóval együttműködő lap pozitívan, a konkurencia ugyanakkor negatívan írt a könyvről. Ahogy az érdekük éppen kívánta. Így aztán beszélhetünk erkölcsről meg tisztességről meg hasonlóról. Ha nem vagy szimpatikus, kinyírnak a mondatokkal, ha együttműködve nyilatkozol, hőst csinálnak belőled. Vagy legalábbis nem állítanak be boszorkánynak. A média óriási hatalom.

És ez még akkor is igaz, ha Artúr azon a találkozón megszeppent kisfiúnak

tűnt. Szerepjáték, mint minden más az életben.

Legyetek jók, ha tudtok. Íme, a XXI. század alapgondolata, Luigi Magni csodálatos, múlt századi filmje nyomán. Ebben aztán minden benne van. Az emberek próbálkozásai, hogy ellenálljanak a csábításoknak - minden értelemben. Hogy a szegénység ne termeljen ki újabb és újabb Rózsa Sándorokat, betyárokat, népi hősokeket, akik rabolnak, fosztogatnak, aztán a békásmegyeri lakótelepen elosztogatják a rászorulóknak a zsákmányt. De erkölcsösnek lenni is nehéz feladat. Megpróbáltam. Voltak hónapok, amikor úgynevezett önmegtartóztató életet éltem. Nem volt pasim, és az egyéjszakás kalandokat sem kerestem. Azt mondtam magamban, várok az „igazira”, a társra, a páromra, aki mellett majd boldog lehetek. Egyébként van ilyen, kérdés, hogy meddig tart ez az idillikus állapot. Sokan a nagy útkeresés közepette még mindig a valláshoz menekülnek. Már írtam a papokról, és írtam sokszor Istenről is, hogy akkor ő ott fent mennyire segít nekünk, mennyire figyel ránk, mennyire óv bennünket. Sokszor elbizonytalanodom. Az nem létezik, hogy ennyi mocsokság van a Földön, ennyi gyerek hal éhen, pusztul el betegségben, balesetben, bűncselekményben - legalább őket kímélné a teremtő. Mondják, hogy semmi sem történik véletlenül, hogy az Úr konkrét céllal teremtett bennünket a Földre. Borzalmas volt az a hír, láttam a képet tízszer, százszor, ahogy a vonat irtózatos sebességgel kisiklik, a támfalnak csapódik és acélszörnyé válik. A spanyolországi Santiago de Compostela településen történt mindez a nyár közepén, s azt hallottam a hírekben, hogy ezen a halálba száguldó szerelvényen leginkább igaz hívők ültek, keresztények, akik az El Camino nevű zarándokútra utaztak.

Tiszta emberek a mocskos világban.

Néztem a felvételt, ahogy a vonat megdől, kidől és rádől a falra, ahogy elveszíti az egyensúlyát, ahogy letér az élet útjáról. Borzalmas, kitörölhetetlen kép. Isten az övéit sem kíméli, az igazhitűeket, akik eltoltják maguktól az ördög tálcán kínált ajándékait, a bujaságot, a kevélységet és a hét főbűn valamennyi kísértését.

Hol vagy ilyenkor, Uram? Hiszen épp hozzád, a Te közeledbe indultak ezek a szerencsétlenek, a Te utadat járták volna be, a Te dicsőségedet hirdették volna.

Próbálj jó lenni. Erkölcsös, tisztességes ebben a korrupcióval, lopásokkal, rablásokkal, erőszakkal telezsúfolt világban.

Már-már lehetetlen küldetés.

Káká hívott reggel, és már mondtam volna neki, hogy szar ez az egész, ami körülvesz bennünket, hogy valami nem stimmel a világgal, de nem volt beszélgetős kedvében, úgyhogy hagytam a francba a monológot, megtartottam magamnak a lelkemben dülő viharokat.

„Gyere velem, tárgyalásra megyek, lesz dedikálás, és könyvbemutató is, közben kikapcsolódhatsz, úgyhogy öltözz, mindjárt ott vagyok érted...”

Egy vidéki városba indultunk. Káká jött értem, ahogy ígérte, s megint megállapítottam, hogy alapjában véve vonzó pasi. Van stílusa, amely az öltözködésében is megnyilvánul, általában színes, rövid ujjú pólókat visel, hozzá drága, márkás farmert, és magas szárú cipőt (még nyár közepén is), de olykor elmerültem az arcában is, figyeltem a mimikáját, a szemét, és olykor eszembe jutott, hogy jó lenne végre csókolózni vele, de ezt már úgyis tudod. Szerettem vele lenni, azt meg különösen élveztem, amikor a cabriójával suhantunk.

„Kapcsold be az övet, nagyjából másfél óra múlva ott leszünk, s neked lesz időd várost nézni, borospincébe menni, esetleg a helyi török fürdőt felkeresni, amíg én tárgyalok, aztán majd késő délután találkozunk, s akkor jöhet a dedikálás, akkor te lehetsz a főszereplő...”

Nekilódultunk. Az ember igazán a forróság közepette, az autópályán élvezni a nyitott autóban való száguldást. A levegő, a hihetetlenül meleg levegő simogatja az arcát, bekúszik a pólója alá és mámorító érzéssel ajándékozza meg. Kákának igaza volt, a mi száguldásunk nagyjából másfél óráig tartott, aztán a gyönyörű város főterén kirakott, és jó szórakozást kívánt.

Mi a lófaszt csináljak itt? S akkor eszembe jutott, amit az én újdonsült barátom mondott: elmegyek a törökfürdőbe.

Fogalmam sem volt, mit jelent ez, nem tudtam, milyen élmény vár rám, mert még sosem jártam ilyen helyen. A törökfürdő ott volt a belváros közelében, én meg illedelmesen köszöntem és azt kérdeztem a recepcióstól, mit lehet itt csinálni.

A középkorú hölgy mosolygott, s elkezdte mondani, hogy gyakorlatilag

bármit, ami csak jólesik, de elsősorban egy olyan masszázst ajánl, amelyet máshol nem kaphatok meg - csakis itt.

Amikor Hévízen voltam Katával, ott is kipróbáltam a masszázst, egy hatvan év körüli idős asszonyság kezei közé kerültem, aki fantasztikus élménnyel ajándékozott meg, alaposan átgyúrt, mégsem éreztem fájdalmat. A recepciós hölgy mosolygott és biztatott, hogy csak lazán, csak nyugodtan, nem fogom megbánni. Hát jó, gondoltam, és vettem belépőt.

„Arra tessék, kedves, ott az öltöző, onnan majd megtalálja a masszázsszobát, ott már várja önt Jani...”

Hát, ha Jani vár, akkor ez izgalmas programnak ígérkezik! Kedvem lett volna nevetni, hogy már megint hova keveredtem. Azt tudtam, hogy ruha le, törölköző magam elé. S aztán beléptem a szobába, ahol különleges illatok fogadtak - és egy lélek sem volt ott. Láttam a masszázsszobát, amelyre feküdnöm kell, gondoltam, úgy illik, hogy ott várom a masszázst, így aztán hasra feküdtem, meztelenül, de a fenekemet gondosan betakartam egy törölközőszerű anyaggal.

Aztán vártam.

Jani néhány perc múlva csendben, szinte észrevétlenül lépett be. Felpillantottam, és már ott állt előttem, félmeztelen volt, a derekán egy törölköző megkötve, mintha épp a zuhanyzóból jönne. Barna, rövid hajú férfi volt, mostanában divatos körszakállal, a teste bronzbarna, s tulajdonképpen arányos, vonzónak mondható.

„Kézcsók...” Így köszönt Jani, majd megérintette a fejem. Mintha végigsimogatta volna a hajam, olyan mozdulatot tett, meg is lepődtem, mert általában a randevúk kezdődnek így, ilyen bizalmaskodó mozdulattal. Próbáltam volna beszélgetést kezdeményezni, de Jani csendre intett. Azt mondta, élvezzem a pillanatot (ezt már hányszor, de hányszor hallottam), és kapcsoljam ki a külvilágot. Hát jó. Legyen így, hason feküdtem, a fenekem betakarva, és Jani elkezdett dolgozni rajtam. Keményen, erőteljes mozdulatokkal. Alaposan átgyúrta a hátam, majd elővett egy furcsa, zsákszerű valamit, néztem, hogy mi az istent csinál, de ő csak mutatta, hogy nyugi, finom lesz. S mennyire igaza volt. Közben a két kezére egy durva anyagból készült kesztyűt húzott, s azzal kezdte el dörzsölni a testem. Elindulva a bokámtól, felfelé a vádlimon át, egészen a combomig, dörzsölt

és dörzsölt, miközben a zsákszerű anyagból fújt rám valamilyen különleges illatú habot, amely gyakorlatilag beborította az egész testem. Jani gyors mozdulatokkal tette a dolgát, igazi profiként bánt a testemmel, s eszembe sem jutott, hogy nőként - vonzó nőként tekint rám. Úgy voltam vele, évek óta ezt csinálhatja, több száz vonzó nőt dolgozott már meg, talán észre sem veszi, ha valamelyik ezek közül izgalmasabb vagy izgatóbb a másiknál.

Tévedtem.

Ahogy feküdtem ott hason, egyre inkább elernyedve, egyre inkább habbal beborítva, átdörzsölve, Jani levette a kesztyűit, s akkor már a tenyerével érintett meg, és éreztem a tenyerét a combomon, de ott belül, a fenekem közelében, és borzongás futott át rajtam, s talán azt kérdeztem volna, hogy hohó, ez most tényleg benne van a szolgáltatásban? De nem tudtam megszólalni, és talán nem is akartam. Hagytam, hogy történjék, aminek történnie kell. Jani már a fenekemnél járt, benyúlt a törölközőszerű anyag alá, előbb a jobb, majd a bal kezével, és előbb jól megmarkolta, majd később egész finom mozdulatokkal érintette a popsimat. Tiltakozhattam volna, felállhattam volna a masszázsról, jól szájon vágva a tolakodó férfit, de képtelen voltam rá. Túl izgató volt az érintése, és túl heves a vágy bennem. A vágy, amelyet a helyzet, no meg egy félmeztelen, jó testű, tudatosan hozzám érő férfi okozott. Szinte végig csukva volt a szemem, amint egy pillanatra kinyitottam, pontosan láttam, hogy Jani farka, ott, a törölköző alatt tekintélyesen domborodik, hogy felizgult, hogy amit csinál, az már rég nem a „török masszázsról” szól, hanem arról, hogy szexuálisan a hatalmába kerítsen.

Legyetek jók, ha tudtok. Ilyenkor is?

Aztán Jani azt kérte, hogy forduljak meg, és én megtettem, miért is ne tettem volna meg, sőt, alig vártam már, hogy a szemébe nézhessek. Immár hanyatt feküdtem, a törölközőszerű anyag a derekamat, a puncimat és a mellemet takarta, s ezzel láthatólag védve voltam, bárminemű támadással szemben, de a török masször gyorsan bevette a védőbástyáimat. A dörzskesztyű ugyan visszakerült a kezeire, azokkal gyorsan, precízen átdolgozta a testem, újra habot fújva rám, de a hab takarása alatt már elkezdte a jobb és bal tenyere, és egészen közel, mélyen érintett, a belső combjaimnál. Egyre jobban felizgultam, próbáltam visszafogni magam, hiszen ez mégsem egy olyan hely, de felesleges erőlködés volt ez,

Jani nagyon is tudatosan nyúlt hozzám, s átfutott az agyamon, hány és hány nőt ajzott fel, hány és hány nőnél érte el, hogy nyögdecse, az álló farka után nyúljanak, hogy a heregolyóit markolásszák, ott, a törölközője alatt, merthogy erre ment ki a játék.

Meg is fog baszni?

Ez is eszembe jutott, és talán nem is ellenkeztem volna. Jani már a melleimet dörzsölte, de nem ám úgy, mint az a lány Hévízen, a wellness szállóban, ebben a mozdulatban már vad vágy dolgozott, már szó sem volt „egészségügyi masszázsról”, itt már a szexualitás hatalma alá kerültünk, ő is, és én is. Ekkor nyúltam a farkához, a törölköző alá. Jó vastag, tekintélyes szerszámot markoltam, és Jani egy halk szisszenéssel díjazta a mozdulatot, s közben már a puncimban járt, a testem beborító hab takarásában. Már két ujját is magamban éreztem, s akkor már annyira felizgultam a nagyjából egy órája tartó „érintéshalmaz” alatt, hogy teljesen kiszolgáltatottá váltam.

Jani azt csinálhatott volna velem, amit csak akar. Hát így élnek vissza a masszörök a hatalmukkal. De nem volt bennem harag vagy rossz érzés.

Markoltam, szorítottam - majd kivertem Jani farkát. Finom mozdulatokkal húzogattam péniszén a bőrt, olykor alányúltam, s a golyóit markoltam.

A plafon felé fordította a fejét, becsukta a szemét, és összeszorította fogait. A habtól csúszós kezem lelkesen simogatta a farkát, éreztem, hogy már közel jár a csúcshoz. Aztán Jani rátette a kezét a farkát masszírozó kezemre. Aha, ah, aaaahhh! Elélvezett. Belespiccelt a saját törölközőjébe, felsóhajtva, megremegve. Egy pillanatra mozdulatlaná vált, majd nem sokkal később már visszatért a combomhoz, a térdemhez, a vádlimhoz, és befejezte a műveletet. Mindketten megkaptuk a magunkét. Mindketten kellemes emlékekkel mentünk ki abból a szobából.

A törölköző jótekingő hatása napokig bennem volt. Késő délután, amikor Kákával találkoztam, azt kérdezte tőlem, hogy érezted magad? Én meg mondtam, köszi, elvoltam. Aztán jött a dedikálás, a könyvbemutató, és én felszabadultan, jókedvűen írtam és kanyarítottam oda a nevem több tucat könyv belső borítójára. Legszívesebben odabiggyesztettem volna, hogy klassz ez a város, különösen a törölközőt szeretem.

A törölközőt, az érzékek birodalmát.

Legyetek jók, ha tudtok.

Nekem ott sem - most sem sikerült.

Láttam Cápát. Láttam a szerelmemet. Merthogy Cápa még mindig a szerelmem, hiába szakítottunk, s hiába történt velem azóta sok minden. Bennem van, a lelkemben cipelem, s bármilyen hülyén hangzik, a legextrémebb pillanatokban is eszembe jut. Láttam őt a barátaival sétálni. Szokás szerint a Liszt Ferenc téren ültünk a csajokkal, nagyokat nevetve, enyhe alkohalmámorban pörögve, amikor egyszer csak észrevettem őt. Furcsa ez. Az ember olykor úgy tekint a múltra (még a közelmúlt eseményeire is), mint egy filmre. A Cápával „forgatott” film azonban nagyon is frissnek és hatásosnak tűnt. Ilyenkor szokták mondani, hogy belesajdul az ember lelke a látványba. Szerencsére nem nővel volt, az talán gyomorszájon vágott volna. Jól hallottad. Mert más, amikor te dugsz valakivel, téged csábítanak el, férfiak, nők nyúlnak a bugyidba, csókolják a melleidet és a gerincoszlopodat, s egészen más, ha ugyanez a szerelmeddel történik meg. Vagy a pasiddal. Igazságtalan felfogás, szó se róla. Te félredughatsz, ő ne tegye! Mert az fáj. Mert attól kikészülsz.

Hülye dolog ez a birtoklási vágy.

Hogy úgy tekintünk a párunkra, mintha az valóban a miénk lenne, mi rendelkezünk fölötte, és azt szeretnénk, ha ő csak minket látna, ránk vágyna, kizárólag a mi társaságunkat keresné. Micsoda marhaság. Egyébként jó volt látni Cápát. Már jó ideje nem találkoztunk, a szakítás óta telefonon sem beszéltünk. Bántotta is a büszkeségemet, hogy ilyen könnyen lemondott rólam, hogy nem próbált meg harcolni értem. Nem könyörgött, nem hívogatott, nem énekelt mélabús szerenádokat az ablakom alatt.

Csak ennyit jelentettem volna számára?

Felhajtottam még egy Bacardi kólát és figyeltem Cápát, ahogy végigsétált előttem az utcán két barátja társaságában. Ő közben nem látott, mert egy zsúfolt teraszon ültünk, igazi színes kavalkád közepette. A késő délután zsongása. Szeretek ebben elmerülni. Rákészülni az estére, az éjszakára. De ott és akkor nem az előttem álló vad buli foglalkoztatott, hanem az a fiú, akivel hosszú éveket töltöttem együtt, akihez szerettem odabújni, aki mellett megálltam, nem dugtam félre, s aki valamiért többet, sokkal többet jelentett minden a korábbi férfinál az életemben. Felálltam. A barátnőim csodálkozva

néztek rám, azt kérdezték: „Hova a francba mész, hiszen még csak most jöttünk. Kérjük ki a következő kört, igyunk koktélok, ne menj te sehová...”

Elindultam Cápá után. Fogalmam sem volt, mit mondok neki, s azt sem tudtam, hogyan reagál, ha meglát. Lassan mentem utánuk, tisztos távolból követtem őket, figyeltem a mozgását, fehér farmer volt rajta, sötétkék póló, s fehér Converse tornacipő. Szerettem a stílusát, a lazaságát, ugyanakkor az érzékeny lelkét. Ahogy közeledtem, éreztem az illatát. Milyen fontos is ez! Nem mindegy, milyen parfümöt használ egy pasi - és az sem mindegy, ki használja azt. Az ő teste, az ő bőre jobb partnernek bizonyult a kissé édeskés, keleties parfümök használatakor. Most is éreztem az ismerős illatot, megcsapta az orromat, és vonzott, egyre jobban vonzott maga után.

Mi a fenét csinállok?

Mit akarok tőle, miért nem hagyom békén, s egyáltalán mi ez a vágy, amely kerget utána? Mert bár valóban bennem van még, a lelkem leges legmélyén, mégis képes voltam új és még újabb kalandokba bonyolódni, férfiakat, nőket csókolni. De csak mentem utána, amikor váratlanul hátrafordult.

„Hát te?” Ezt kérdezte, s láttam a csodálkozást az arcán.

„Menjete tovább, mindjárt jövök.” Ezt mondta a barátainak, és akkor már ott állt előttem, s legszívesebben a nyakába ugrottam volna. Ehelyett kissé hűvös, tartózkodó álarcot öltöttem magamra, s azt kérdeztem tőle: „Hogy vagy?” Ennél frappánsabbat, ennél szellemesebbet aligha mondhattam volna. Nem hiszed el, de zavarban voltam. Én, a „végzet asszonya”.

Ebből persze ő semmit sem látott.

„Elvagyok. Melózok, meg minden...” Ezt préselte ki magából válaszan. Nem mondom, hogy pörgő, tartalmas beszélgetés folyt, inkább olyan volt az egész, mint amikor két szerelmes kamasz összefut a körhintánál, és vattacukorral a kézben bámulják egymást.

„Haragszol rám?” - ezt kérdeztem tőle, és ő csak csóválta a fejét, mondta, hogy dehogy, aztán azzal folytatta, így volt jó, így volt jobb mindkettőnknek.

„Aha...” Ezt nyögtem ki. Képzelheted.

Mintha megkukultam volna. Néztam a szemét, azt az édes arcát, amelyet annyiszor, de annyiszor megsimogattam, megpuszilgattam. Már nyúltam volna a keze után, de nem értette volna, mit is akarok tőle. Hiszen

szakítottunk, feszültségek, veszekedések közepette elváltunk, mert nem bírta elviselni mindazt, ami velem és körülöttem történik és történt. És én megértettem, mert óvni akartam a külvilágtól, a közvéleménytől, és talán saját magamtól is.

De most, ahogy álltam vele szemben, tudtam, hogy sokkal többet jelent nekem, mindenkinél. A véletlen találkozás drámai hatással volt rám: dughattam én bárkivel, Cápát még mindig szerettem. El tudod ezt képzelni? Voltak vad, viharos kapcsolataim korábban is, szerettem férfiakat, s nem csak a farkukat, a lelküket, a személyiségüket is. Ragaszkodtam némelyikükhöz, s előfordult az is, hogy naiv módon életem párjaként gondoltam rájuk. Aztán mégis félredugtam, mégis továbbléptem, és onnantól kezdve már nem néztem vissza, nem pislogtam hátrafelé, egy laza mozdulattal túlléptem rajtuk. Ez a világ rendje - gondoltam, és úgy is cselekedtem. Mindig az újra, a még újabbra vágytam. Ettől szabad, sőt, felszabadult az ember. Nem lelkiztem, nem nyavalyogtam, nem sírtam. Nem sírtam senki után.

A Liszt Ferenc tér kellős közepén ácsorogva mégis elgyengültem. Már-már kiszolgáltatottá váltam, akkor nem vágytam másra, mint arra, hogy Cápá megint átöleljen, megint megsimogassa a fenekem, ahogy korábban annyiszor, s azt mondja, gyere, menjünk haza. Ha a barátnőim beleláttak volna a fejembe, a gondolataimba, miközben nem messze onnan gin-tonikot vedeltek, padlizsánkrémes kenyeret majszoltak, hát megdöbbenek volna. Meghülyültél? - ez lett volna az első reakciónk, s lehordtak volna mindenféle szánalmas, lelkizős picsának. Olyannak, amilyen és sohasem voltam.

„Esetleg, valamikor megehetnénk egy pizzát?...” Ezt mondta Cápá, és a lelkem ujjongott.

„Hááát... miért is ne? Hiszen végül is barátok vagyunk, vagy mi...” Ezt a faszágot válaszoltam, előadva a laza csajt, a nemtörődöm nőt.

„Talán már holnap, mondjuk holnap este...”

És én bólogattam, persze, ráérek, együnk pizzát, faljuk fel az olasz tésztát, s aztán faljuk fel egymást is, vadul, szenvedéllyel, ahogy mindig is tettük. Mert gondolom, sejted, Cápával azért is voltam hosszú ideig, mert imádtam vele baszni. Az érzékeny lélek mellé vad, erős, kitartó, vaskos férfiasággal

ajándékozta meg őt a teremtő. Különösen a combjaiért rajongtam, korábban futballozott, gyönyörű izmos volt a lába, és én sokszor csak néztem őt, bokszeralsóban, ahogy jön-megy a lakásban, már attól is begerjedtem.

„Akkor most beszéljük meg, hol és mikor?”

Bólogattam, és boldog voltam. Mi a fasz van velem? Mi ez az érzelemkitörés, mi ez a számomra szokatlan múltba révedés?

„Találkozzunk holnap ugyanitt, barátok és barátnők nélkül...”

Ebben maradtunk. Egy puszi jobbról, egy puszi balról, és mindketten mentünk tovább a magunk útján.

„Hol a picsában voltál?” A barátnőim néztek rám, érdeklődve, de nem kezdtem el mesélni nekik. „Találkoztam valakivel, nincs jelentősége...”

És koccintottunk, nevettünk, vihogtunk, kacarásztunk, vártuk az estét, az éjszakát, az újabb, immár ezredik mélyrepülést. Jól éreztem magam. Egyre jobban. Táncoltam, ittam, táncoltam, ittam, s persze flörtöltem, de csak visszafogottan, és semmi telefonszámcsere. A barátnőim szokás szerint bepasziztak, Jóskát, Pistát, Jancsit, Zolit tudom is én, kiket szedtek fel, és nekem ott, azon az éjszakán úgy tűnt, hogy a világ uniformizálódott, hogy a férfiak tökéletesen egyformák, s nem is volt ebben sok túlzás. Néztem őket, minden pasinak ugyanolyan volt a frizurája, jobbról, balról egészen rövidre nyírva, középen hosszúra meghagyva, hátrafésülve, mintha megannyi Cristiano Ronaldo sétálna ott a szórakozóhelyen, a portugál focistát utánozva, az ő stílusát, frizuráját ellesve.

„Mi van veled? Nem pasizol?” Az egyik barátnőm tántorgott mellém, miközben a pultnál álltam, a tömeget figyeltem, és alighanem gondolatban messze járhattam, mert összerezentem a kérdésre. És csak vigyorogtam, idétlenül vigyorogtam, bármiféle okosnak tűnő válasz helyett.

Szerelmes vagyok? Ez járt a fejemben, de elhessegettem magamtól ezt a gondolatot, mondván, ez nem az én stílusom, ez nem az én sportágam. Ami volt, elmúlt, ezzel érveltem, de valahogy sántított az egész. Sokkal erősebb volt bennem a vágy, hogy másnap újra lássam Cápát. Nem tudtam, milyen lesz a mi „utórandevúnk”, s azzal sem voltam tisztában, mit is akarunk egymástól. Táncoltam. Önfeledten, vadul, a lüktető, zakatoló zene ritmusára. Akkor láttam meg az egyik sarokban a Firkászt. Egy csinos, barna hajú, fehér ruhás lánnyal beszélgetett elmélyülten. Már amennyire ez lehetséges a

dübörgő zene mellett. Hirtelen megmagyarázhatatlan féltékenységet éreztem. Továbbra sem tudtam hova tenni ezt a fiút, ezt a gyerekképű, gyerekes harmincast, még nem dugtam vele, és talán ez lehetett a baj. Ő is észrevett, és nem sokkal később már ott állt mellettem, s fülembe súgta: „Mikor kaplak meg?...” És bizsergett minden porcikám, mert kíváncsi voltam rá, hogy milyen lehet az ágyban, jóllehet, nem volt különösebben jóképű, nem volt magas, nem volt férfias, de ezt már úgylis tudod. Mégis volt benne valami. Azt hiszem, ismered ezt az érzést.

Ha akkor magával hív, megyek és lefekszem vele. De aztán felbukkant a barna hajú lány, s odabújt hozzá. A Firkász pedig mosolygott, de nehogy azt hidd, hogy zavarban volt, természetesnek találta, hogy ott áll két nő között, és mind a kettő alig várja, hogy megbassza őt a pasi.

„Jó szórakozást nektek...” Ezzel köszöntem el.

Most akkor mi van? Hazafelé enyhe zavarodottság lett úrrá rajtam, vágytam Cápára, hogy újra lássam, felkavart a vele való találkozás lehetősége, mégis bántott, hogy nem feküdhettem le ezzel a hülye Firkással. Soha nem lesz vége a zűrzavarnak.

Az igazi vadászok nem lelhetnek nyugalomra. Otthon gyorsan elaludtam, s álomban küzdöttem, menekültem, és csurom vizesen ébredtem fel.

Lesz ez még rosszabb is, gondoltam, s nem is tévedtem.

Ez nem az angyalok városa. Gyanítom, már Los Angeles sem az, hiába bóklászik ott időnként Nicolas Cage hosszú fekete ballonban, vagy anélkül. De most hagyjuk Amerikát. Budapest lassan felveszi a versenyt az államok nagyvárosaival, már ami a szexuális aktivitást illeti. Igazi kalandpark a mi fővárosunk, ezt pontosan tudják olasz, német, angol, holland vagy japán turisták is. Kotonmérettől függetlenül. Ha nem akarod, akkor is magával ragad a túlfűtött erotika, különösen nyáron, amikor mindenki kivetkőzik önmagából, hogy minél gyorsabban levetkőzhessen. Pedig megpróbáltam harcolni az ördöggel, de újra elbuktam. Cápa felbukkanása és az újabb találkozás lehetősége sem tudta visszafogni, lecsendesíteni a bennem tomboló tüzet. Akkor már tudtam, hogy Cápa különleges helyet foglal el a lelkemben, s abban is biztos voltam, hogy látni akarom újra meg újra, hogy aztán lesz-e abból megint kapcsolat, abba még nem gondoltam bele. Vártam, hogy a megbeszélte időpontban ismét a szemébe nézhessek. Volt is bennem némi izgalom, ahogy „készültem a randevúra”. Abszurd helyzet, de ettől szép ez az egész. Cápa pontos volt. És elragadó. Beültünk egy nyitott teraszra, és kikapcsoltuk a külvilágot. Csak egymásra figyeltünk, hol ő mesélt, hol én (na, jó, bizonyos részeket, pillanatokat megtartva magamnak), és úgy álltunk fel nagyjából másfél óra múlva, hogy Cápa keresni fog. Lehetőleg minél hamarabb. Puszi, puszi, visszafogott ölelés, tapogatózó közeledés, de most még nem szó szerint.

Jóérzés töltött el. Finom borzongások futkároztak fel s alá a lelkemben, s arra gondoltam, hogy az a délután valami új kezdete lehet.

Aztán jött az este.

S az ördög már ott állt a fürdőszobaaajtómban, nézte, ahogy zuhanyozom, s kárörvendő vigyor volt a képén. Este találkoznom kellett a Firkásszal. Már megint. De ezúttal direkt módon, ismét cikk készült, valamiféle címlapsztori, segítség a könyvnek, lehetőség nekem. Megpróbáltam visszafogottan felöltözni, ezúttal nem egy ragasztószalagba bújtam, ami csak a mellbimbóimat takarta (amúgy szerettem ezt a viseletet, bár télen nem túl praktikus), hanem egy almazöld, igencsak lenge, enyhén átlátszó topba, hozzá fehér rövid sortot választottam, és egy elegáns szandált. A szokásos kávézóban találkoztunk, Káká most nem jött velem, igaz, előtte felhívta a

figyelmemet, miről beszélhetek, mi az, amit kiadhatok. A Firkász néhány percet késett, amit enyhe pofátlanságnak tartottam, elvégre ő kérte, hogy találkozzunk. Aztán leült velem szemben, és újra átfutott az agyamon, hogy mi a lófaszt bírnak ezen a pasin a nők, mitől ilyen népszerű, mitől ilyen csajozógép - és hogy én, aki mindig is megválogattam, kinek a farkába ülök bele, miért tartok újra meg újra ott, hogy jó lenne baszni vele. Képtelen voltam megfejteni a titkot - a Firkász titkát. Ezúttal is vigyorgott önelégült képpel, hihetetlenül magabiztosnak tűnt, mintha legalább is nem velem készítené interjút, hanem újraírná a *Háború és béké-t*. S ez még mind semmi, az interjú közben, amikor is a firkázmunkát végző alkalmazottnak illik odakoncentrálnia az interjúalanyra, legalább háromszor szólalt meg a mobiltelefonja. Először is jól orrba vágtam volna amiatt, hogy nem kapcsolta ki, ennyire azért megtisztelhetne. Másodszor: ha már bekapcsolva hagyta, ne vegye fel. De nem, ez a fickó mindig azt mondta: „bocsi, de ez fontos...” És néhány pillanat múlva már azt hallottam, hogy bájolog valami Ritával vagy Zitával, hogy nyomja neki a süket sódert, hogy fűzi és épp időpontot egyeztet vele, mikor s hol találkozzanak. De tizenöt perc múlva jött egy Zsuzsa, vagy Maca vagy Etelka, és Firkász barátunk megint előadta a nagyjelenetet, Don Juant megszegyenítve, bűgő hangon hülyítette a csajt. S nem hiszed el, de harmadszor is megtörtént mindez, egy újabb rajongóval.

„Ha még egyszer felveszed a telefont, felállok, és itt hagylak...”

Kissé ingerülten vágtam oda neki, láttam, hogy komolyan veszi, elnézést kért, és folytattuk a „mélyinterjút”. Akkor határoztam el, hogy ezt a pasit jól megszívatom. Mert megérdemli. Mert kiskirálynak képzei magát, mert szerelmes önmagába. Van egy komoly barátnője, nagyjából öt éve, akit egyszerű gyávaság miatt (másra gondolni sem tudtam) nem képes ott hagyni. És közben hülyít mindenkit, persze engem is, merthogy beszélgetéseink közben burkolt célzásokat tesz rá, hogy végre baszhatnánk egy jó nagyot.

Hát baszni fogunk.

Ezt ott el is döntöttem. Nem tagadom, kíváncsi voltam rá, hogy milyen lehet vele dugni, hogy mi a titka. A farkát már láttam egy korábbi bulin, amikor is a félrészeg barátnőim kielégítették őt, de az egészen más szituáció volt.

„Ráérsz most?...”

S közben a szemébe néztem. De úgy, olyan mélyen, hogy aligha érthette félre a kérdésemet.

„Öööö..., hát öööö... naná. De miért kérde?”

„Elromlott a csap a fürdőszobában, esetleg megszerelhetnéd. Van otthon csavarhúzó, ütve fűrő, kalapács, betonkeverő, húsklopfoló, felhasználhatsz bármit a művelethez. Szóval?”

S már mentünk is.

A kocsijába ültünk, de az autóban nem sokat beszélünk. Mindketten pontosan tudtuk, hová és miért igyekszünk. Már kész terv volt a fejemben. Régen, már nem is emlékszem, mikor öltöztem be utoljára valakinek. Pedig cuccok, kellékek voltak bőven, de valahogy nem akadt partner, aki kihozta volna belőlem a dominát vagy a rendőrlányt vagy a nővérkét, esetleg a takarítónőt. Ki mit kért. Lopva az arcát néztem. Volt benne valami, de mi a lófasz? Egyszer majd biztos megfejttem. A törékeny testű, átlagos magasságú, kissé feminin Firkász helyet foglalt a fotelban. Mondtam neki, csinálok limonádét, lazítson, mindjárt jövök. Bementem a fürdőszobába, az ördög még mindig ott állt, és nézett rám.

„Engem is akartál - hát most megkapsz.”

A fürdőszoba szekrényben tartottam néhány leleményes holmit. Mint például rövid fekete bőrnadrágot, fekete bőr melltartót, egy túsarkú cipőt, de volt ott tekintélyes méretű vibrátor is. És, hogy teljes legyen az arzenál, egy ostor is. Utóbbit kissé viccesnek tartottam, amikor nagy ritkán a kezembe fogtam, úgy éreztem magam, mint Rózsa Sándor unokahúga, olyankor belenéztem a tükörbe, s hangosan felröhögtem.

Milyen beteg világ ez.

Beöltöztem. Fekete cuccban, kezemben ostorral megálltam a szobaaajtóban.

Kár, hogy nem vettem fel a telefonommal a Firkász arcát. Úgy nézett rám, mintha legalább is marslakó lennék.

„Jelmezes bál lesz?...”

Ezt kérdezte, de láttam rajta, hogy nincs vicces kedvében.

„Vetközz le...” A hangom határozott volt, ellentmondást nem tűrő. És a Firkász azonnal felállt, s elkezdett vetközni. Rövid ujjú vászoning volt rajta,

világosbarna nadrág és edzőcipő. Pillanatokkal később ott állt előttem egy fehér alsónadrágban, igazán divatos, mutatós darabban.

„Azt is, a gatyát is! Mi a francra vársz?”

S közben végig a szemét néztem, szinte szuggeráltam, szinte megbabonáztam. Engedelmeskedett. Láttam rajta, hogy izgatja a dolog, hogy nincs hozzászokva ahhoz, hogy őt irányítsák, lassú mozdulattal letolta az alsónadrágját, és megcsodálhattam tekintélyes férfiasságát. Ki nem nézte volna az ember, hogy ennek a vékony fickónak ilyen nagy farka van. Tisztában volt vele, hogy ezzel is hatással van a nőkre, naná.

„Feküdj hasra a földre, a szőnyegre.”

Nem ellenkezett. Odaálltam mellé, és kézzel, finoman elkezdtem paskolni a fenekét. A fenéke egyébként nem volt különösebben formás vagy izmos. Ütöttem, miközben mögé térdeltem, aztán egy váratlan mozdulattal rásuhintottam az ostorral. Felszisszent és hátrafordult.

„Mi a lófaszt csinálsz?”

„Ne fordulj hátra és ne beszélj, most a kutyám vagy, az én kis engedelmes buksim...”

Nem volt könnyű megállni, hogy ne röhögjem el magam ettől a hülye szövegtől, de mindenesetre jól hangzott. A Firkász meg szót fogadott. Ütöttem a fenekét az ostorral, aztán óvatosan ráléptem a hátára a magas sarkú szandállal. A túsarok belefűrődött a bőrébe, felnyögött, de már nem tiltakozott.

„Fordulj meg!”

És hanyatt fordult, én pedig fölé álltam. Valósággal megbabonázta a látvány. Szó se róla, izgatóan festettem abban a fekete bőrcucuban. A melleim szinte kibuggyantak a bőrszerkóból. A combom, a hasam kreol barnán csábította a tekintetét, már a látványomtól felizgult.

„Nyúlj magadhoz!”

Ezt parancsoltam neki, és megtette. Megfogta természetes farkát, miközben a szemembe nézett, és maszturbált.

„Azt csinállok veled, amit akarok. Te nagyobb ribanc vagy, mint bármelyik barátnóm...” Ezt mondtam neki, de már nem volt abban a helyzetben, hogy

megsértődjön - hogy esetleg átvegye az irányítást.

Végighúztam a testén az ostor végét, de már csak simogattam vele, már csak izgattam, már csak megaláztam. Aztán levettem a melltartómat, és ő még gyorsabban húzogatta a bőrt a farkán. Láttam a szemén, hogy bevadul, s azt is, hogy most már gyakorlatilag bármit csinálhatnék vele. Odafeküdtem fölé, s hagytam, hogy a mellemet csókolgassa, olyan volt, mint egy kisgyerek, aki az anyatejre vágyik. Markolta a melleimet, a nyelve pedig lefetyelt rajtuk.

„Elég...”

Felálltam, és levettem a bőrnacit. Alatta nem volt bugyi, a Firkász még mindig a földön feküdt, én fölötte álltam anyaszült meztelenül, szétterpesztett lábakkal. Megbabonázva figyelt. Nézte a puncimat, a combjaimat, a leburnult testemet, és szinte könyörgött, hogy üljek bele a farkába. Ehelyett én is magamhoz nyúltam, izgattam, simogattam a puncimat, s közben végig a szemét néztem.

„Gyerünk, verd magadnak...”

Az újabb parancsszó gyorsabb mozdulatokra serkentette. Kezembe vettem a korábban odakészített kotont, s a farkára húztam, aztán háttal fordítottam neki, és beleültem. Hangosan felnyögött. Vad, hullámozó mozdulatokba kezdtem, miközben a mellemet markolta. S szinte könyörgött, hogy lassítsak a tempón, mert mindjárt elmegy, de meg sem hallottam, amit beszél.

Nagyjából három percig tartott.

Addig bírta. Egy furcsa, hörgésszerű hangot hallatott, amikor telespiccelte a kotont.

„Ennyi volt? Ennyit bírtál?” - Még mindig a farkán ültem, háttal neki, és a hangom nem volt túl barátságos.

„Erre azért ne legyél annyira büszke.” Mutass több szerénységet, több tiszteletet a női nem iránt...” Ezt mondtam neki, mint valami tanár néni, mintha valami oktatófilm szereplője lennék. Gyorsan lezuhanyoztam, az ördög akkora már átment a szomszédba. Angyali mosollyal jöttem vissza a szobába, a Firkász ott feküdt, a jobb kezével a saját lekonyult farkát fogta, rajta a kotonnal, s láttam rajta, hogy nem tud mit kezdeni a helyzettel. A Don Juan szerepből most átalakult valamiféle szégyenlős kisfiúvá, aki nem

csinálta meg a leckéjét. Nem volt ehhez hozzászokva.

„Na, öltözz, nekem dolgom van...”

És megint engedelmeskedett, lezuhanyozott, néhány perc múlva pedig az ajtóban azt kérdezte tőlem: „Esetleg holnap, vagy holnapután, egy újabb menet?...”

„Majd hívlak, kereslek, ha újra dugni akarok veled. Majd én eldöntöm...”

Aztán becsuktam az ajtót, kezembe fogtam a telefonomat, s ott volt benne egy üzenet. Cápa írta, s arról szólt, hogy szeretné, ha elmennék vele egy hétre a Balatonra. Valami fontosat akar nekem mondani.

Édes drága Cápa!

Édes drága férfiak!

30

Azt mondják, meg van írva előre a sorsunk. Szívesen belenéznék abba a nagykönyvbe, és feltennék néhány kérdést a „szerzőnek”. Megkérdezném tőle például, hogy miért szánt gondokkal, fájdalmakkal, rossz kedvvel, kilátástalansággal teli életutat az egyik és miért happy, irigylésre méltó, csillogó-villogó életutat a másik embernek. Hogy mi szerint döntött. Mert, ha valóban meg van írva a sorsunk előre, ahogy sokan mondogatják és hisznek is ebben, akkor ez így sehogyan sincs jól. Igazságtalan a sors, de ezzel most aligha mondtam újat. Mert például mi értelme van az olyan életútnak, amely tizenhat év boldog, mámoros gyerekkort követően úgy végződik, hogy jön egy teherautó és elüti, maga alá gyúri, gyakorlatilag kivégzi az ifjút. Vagy, mondjuk, harmincöt esztendősen gurulgat az autójával, zenét hallgat, füttyörészik, terveket sző, ám az előtte haladó kisteherautóról lezuhan egy vascső, amelyet rosszul rögzítettek, és a harmincöt éves nő fejébe fúródik. Micsoda értelmetlen halál. Ez is meg van írva a nagykönyvben?

De most hagyjuk a halált, az úgysis jön magától. Ott van például a tehetség. Ritka kincs. Legyen szó sportolóról, művésztől, tudósról. Az egyik tehetséges embernek sikerül kiaknáznia, ami benne rejlik, híres lesz, sok pénzt keres, mindent elér, amire csak vágyott, a másik pedig elkallódik, tucatemberré válik. Tudom én, hogy mindenki a saját sorsának a kovácsa, mégis micsoda szerencse kell egy sikeres életút beteljesedéséhez! Mondhatod erre, hogy a tehetség mellé kell a szorgalom is, és igazad van. Erről aztán órákat mesélhetnék. Jó úszó voltam, az átlagnál jobb - tehetségesebb. Mégsem lettem olimpiai bajnok, pedig azt mondják, ennek a lehetősége ott rejtőzött bennem. Edzettem, hajtottam, belegebedtem, belefáradtam, sírtam, zokogtam, gyűlöltem - mégis úsztam. Nem adtam fel. Ha egyszer is olimpiát nyertem volna, most gazdag ember lennék. Nem irigylem azoktól, akik a csúcsra értek, és sokat kerestek ezzel. Én aztán nem irigylem. Tudom, micsoda munka, mennyi meló van mögöttük, de azok sem dolgoztak kevesebbet, akik csak a középfutamokig, sőt a döntőig jutottak el, ahol aztán, mondjuk hatodikak, vagy hetedikékké lettek. Az is nagy eredmény. Mégsem jár együtt a gazdagsággal, a jóléttel.

Az egyik forró délutánon megint találkoztam Káká egyik futballista

haverjával. Van neki néhány. Az itthon játszók s a külföldön szereplők közül is az utóbbiak az igazi császárok. Az élet császárai. Van olyan közöttük, aki ezt tudja is magáról. Úgy is viselkedik. A pénz, az irdatlan sok pénz, amit ifjonti fejjel keresett, valósággal megszedítette, megmámorosította és megváltoztatta. A vidéki fiúból igazi bonviván lett, afféle nőcsábász, a legdrágább kocsikkal furikázott, magánrepülőn száguldozott és modell lányokat dugott. Sokaknak szemet szúrt a rongyrazása, de én őszintén szólva leszarom, hogy mit csinál. Ha majomkodni van kedve, hát tegye. A pénz meghülyíti az embert. Szóval találkoztam Káká focista haverjával, aki szintén külföldön szerepel, akárcsak a rongyrazó „munkatársa”, de ez a fiú már jóval visszafogottabb. Pedig busás bankszámlája van már. Nagyjából harmincéves, vagy még annyi sincs. Ott ült velem szemben, s próbáltam belelátni a fejébe. Női társasággal voltunk, hol csendesebb, hol hangosabb beszélgetésbe merültünk, de ez a fiú nem játszotta meg magát. Nem adta a nagymenőt, és ez rendkívül szimpatikus volt számomra. Mégis arra gondoltam, milyen szerencsés fickó. A sors, vagy a szerencse jóval az átlag fölé emelte.

Miközben itthon a hasonló korúak, diplomások, szakmunkások, munkalehetőség után kajtatnak, talán épp családalapításra készülnek, lízingelt kocsival furikáznak, albérletben laknak, vagy svájcifrank-alapú jelzáloggal megterhelt saját kégliben élnek, addig ez a focista lazán, könnyedén sétál tovább az élet útján. Van már saját kéglije, több autója külföldön, ahol él, de itthon is tart kocsit, akkor használja csak, ha hazajön. Amúgy ott áll a garázsban. Mint ahogy a budapesti lakásában is csak ritkán van élet. Beszélgettem ezzel a focistával, és meglepően intelligensnek, közvetlennek tűnt. Amúgy már buliztunk együtt, nála volt az a kisebb orgiába torkolló este a könyvbemutató környékén. Arra gondoltam, milyen szerencsés az a csaj, aki egy ilyen partnert fog ki. Élhet vele, mondjuk Párizsban, esetleg Görögországban vagy Németországban, dolgoznia sem kell, mert a focista annyi pénzt keres, hogy abból luxus módon élhetnek. Próbáltam magam elképzelni egy ilyen futballista-feleség szerepében, és bizony nem volt nehéz. Láttam magam, ahogy otthon főzőcskézek, szépítkezem, olykor bevásárolok, várom haza a párom, aki tizennégy gólt rúgott egy edzésen, kicselezett mindenkit és újabb előnyös szerződést kötött a klubjával.

Ehhez is csak szerencse kell. Jókor, jó helyen lenni.

Ennyire egyszerű lenne?

Mindez csak azért jutott eszembe, mert fogyott a könyvem, lassan már húszezer eladott példánynál tartott, a pénzek pedig érkeztek szép sorban, a szerződésnek megfelelően a bankszámlámra. Így lettem néhány hónap alatt átlagkeresetből (vagy inkább kicsit az alatt) élő, spórolós, a jövőjén gondolkodó tucatlányból ismert „író”, milliókat kereső botrányhős. S csak a bátorságomon múlt mindez, hogy belevágtam, hogy megírtam, hogy felvállaltam. Andy Warhol, a pop-art művészet legendás alakja mondta egyszer, hogy tizenöt perc hírnév mindenkinek jár. És milyen igaza volt. Ez a zavaros értékrendű világ gyakorlatilag lehetőséget ad bárkinek a kitörésre. Rendeznek valóságshow-kat a televíziókban, oda aztán mehet boldog, boldogtalan, magamutogató, szereplési vágytól hajtott szerencsétlen, és ha mázlija van (mindig és mindig a sors!) akkor bekerülhet a tévéműsorba, megismerik a nevét, onnan már csak egy lépés, hogy villanyszerelőből műsorvezetővé váljon. Vagy földönfutóból milliommossá lépjen elő. Ehhez még különösebb tehetség sem kell. Sokszor eszembe jut, hogy engem is inspirálni, biztatni kellett a könyv megírására. Mert elhatároztam, eldöntöttem, meg minden, de mégiscsak kellett ehhez egy lökés. Többen is támogattak, például Artúr, aki aztán később már nem annyira kedvelt, sem engem, sem a megjelent könyvet, valahogy úgy élte meg ezt a szituációt, mintha az ő szellemi termékét vették volna el. Kétségtelen, hogy sokszor beszélte tele a fejem, hogy gyerünk Niki, adj ki magadból mindent, vedd papírra az életutadat, legyél őszinte, legyél bátor, legyél nyers és szókimondó, és meglátod, bombasiker lesz. És Artúrnak, meg persze a mögöttem álló szeretteimnek igazuk lett.

Én jóval kishitűbb voltam.

Nem gondoltam volna, hogy ekkora visszhangja lesz ennek a könyvnek, hogy ennyire felkapja majd a média, és hogy ennyien megveszik.

Ki kíváncsi arra, hogy ki kivel baszott?

De alighanem ugyanígy lehetett az a két zenész is (az egyik magyar, a másik koreai), amikor feltettek az internetre egy-egy általuk írt, készített videoklipformát öltött számot. Aztán annyian kattintottak ezekre, hogy pillanatok alatt ismertté, sztárrá váltak. Az egyik itthon, a másik szerte a világon.

A Mizu nevű sláger kultikus dallá, a szerzője celebbé vált. Azóta rendszeresen koncertezik, díjakat nyer. Sztárként kezelik, mintha ő lenne egy személyben a Rolling Stones zenekar. A koreai fickó pedig a tucat számához kitalált egy lovagló mozdulatokat utánzó koreográfiát, s azóta dől hozzá a lé.

Ha van nagykönyv, akkor ezek szép, vidám fejezetek benne. És talán az én életutam is az. A szerencse, a jelek szerint, mellém állt, felkarolt.

Ültem ott, abban a társaságban, ismerősök és ismeretlenek között, láttam Kákát gesztikulálni, a focista barátját érvelni, és láttam magamat is, ahogy próbálom megtalálni a helyem az asztalnál, és a világban. Merthogy a világ teljesen megváltozott körülöttem - vagy az is lehet, hogy én változtam meg. A kiadó utalta a pénzt a számlámra, én pedig életemben először, ha nem is gazdag, de mindenesetre olyan pénzmennyiséggel rendelkező ember lettem, aki gond nélkül megvehette a legdivatosabb cuccokat, aki gond nélkül elmehetett egy wellness szállóba, aki gond nélkül vehetett az édesanyjának egy csinos, elegáns kosztümöt. És ezt már nem a kitartásomnak, az edzéseknek, a tehetségemnek vagy a győzelmeimnek köszönhettem. Sokkal inkább annak, hogy ez az értékeit vesztett világ fogékony és érdeklődő, ha szexualitásról van szó.

A baszás a legjobb üzlet. Efelől már kétségem sincs.

Néhány hónap leforgása alatt sikeres emberré váltam (az más kérdés, hogy sokan, nagyon is sokan mit gondolhattak rólam, mennyire megvethettek és elítélhettek) és már meg sem lepődtem, amikor egyszer csak állásajánlatot kaptam az egyik kereskedelmi televízióban. Nem az automatát kellett volna feltöltenem aprósüteménnyel vagy szalámis szendviccsel, hanem riporterként szerettek volna alkalmazni. Engem, aki soha sem csináltam ilyet. De úgy látszik a szókimondásom a könyvben és az interjúk során (akkor már túl voltam megszámálhatatlan tévés szereplésen) azt sugallta a szerkesztőknek, hogy talán használható vagyok. Úgy gondolhatták: íme, itt van Szepesi Niki, a szexmániás csaj, aki majd megmondja a frankót. Jó volt eljátszani a gondolattal, hogy értékesítőbből egyszer csak tévéműsorok rendszeres szereplője leszek.

Talán belevágok.

Akkor és ott ezt még nem tudtam biztosan. Túl sok minden kavargott a fejemben, túl sok pozitív és negatív hatás ért. Arról nem is beszélve, hogy a

magánéletem is kuszának tűnt, egyik kalandból a másikba estem, a féktelen bulizás úgy ragadott meg, mint egy cápa a szörföst, akit csak hűz, hűz magával a mélybe.

Igen, talán a Cápá. Cápá, az én édes, drága szerelmem, a régi s talán az új szerelmem. Talán majd mellette, talán majd vele.

Már csak néhány nap, s megyünk együtt a Balatonra.

Jó lenne az a nagykönyv most is. Belelapoznék, hátha megtudom belőle, hogy az utunk közös lesz-e ezzel a szeretnivaló fűval, avagy csak újra találkozunk, kicsit egymásba gabalyodunk, nagyokat szerelmeskedünk, s megint elválunk.

De ettől szép ez az egész. Hogy fogalmunk sincs, mit hoz a holnap.

31

A forróság szinte elviselhetetlenné vált. Az emberek megrohmozták az üzleteket, klímát, ventillátort és legyezőt keresve. A hírekben folyamatosan riogattak mindenkit, hogy maradjanak otthon, hogy tegyenek a fejükre sapkát, kalapot, vizes törölközőt, mintha legalábbis közeledne a világvége. Azok jártak jól, akik valamilyen vízparton vészték át ezeket a fehér ember számára már-már elviselhetetlen napokat. A legrosszabb az egészben az volt, hogy éjszaka nem lehetett aludni. A lakások, a házak, a betonfalak, a furnérlemezek, a cserepek magukba szívták Afrika ajándékát, ezt a kibírhatatlan hőséget. És a legtöbben hiába próbáltak szellőztetni, huzatot csinálni, csak a meleg levegő vándorolt a lakás egyik végéből a másikba. Hánykolódtam, vergődtem, forgolódtam. S amint az órára néztem, az könyörtelenül mutatta, hogy hajnali fél három van.

Olyan leszek holnap, mint a mosott szar. Ez jutott eszembe, aztán kínomban bekapcsoltam a televíziót. Hajnali fél háromkor viszonylag kevés érdekes műsort látni. Nincs kulturális programajánló, szellemi vetélkedő, focimeccset ritkán közvetítenek ilyenkor, így aztán maradt a szokásos pornócsatorna. Megint oda kapcsoltam, s közben izzadtam, pedig egy aprócska halványrózsaszín bugyin kívül semmi nem volt rajtam. Néztem a felnőtt filmet, és megint röhögő görcsöt kaptam. Gagy, egyszerű történet, amely nagyjából úgy festett, hogy ült otthon a lány, reszelte a körmeit (naná, hogy magas sarkú cipőben, mert az otthon kényelmes viselet), aztán csöngetett egy férfi, végül is mindegy volt, hogy gázóra-leolvasó, pizzafutár, gyerekkori barát vagy adóellenőr. A történet szempontjából nem számít. Bár itt történetről aligha beszélhetünk. Szóval néztem a filmet, a csaj szexi ruhában körmöt reszelt, csöngettek, bejött a pasi, nagyjából másfél percig beszélgettek, aztán a nő valami megmagyarázhatatlan okból a férfi farkához nyúlt, és húsz másodperc múlva már szopta, nyalogatta, nagyokat sóhajtva, extázisba kerülve.

Na, jó, ebből elég. Kikapcsoltam ezt a szart.

S közben eszembe jutott, hogy ki az a beteg lelkületű, szánalmas figura, aki erre izgul fel, aki erre a primitív fosra veri ki a farkát vagy nyúl a vibrátorához.

Megpróbáltam aludni. Sehogyan sem ment. A forróság ott vigyorgott rám a szoba sarkából, és én legszívesebben Izlandig vagy Alaszkáig futottam volna egy kis hidegért. Reggel aztán úgy ébredtem, mint aki Forrest Gump-pal együtt keresztül-kasul végigfutotta Amerikát. Nyűgös voltam és ingerült. A kialvatlanság idegessé teszi az embert, ilyenkor aztán nincs türelem, nincs kedves mosoly, nincs jószomszédi viszony. Ilyenkor nagyjából mindenki bekaphatja. Szerencsére még mindig szabadságon voltam, így aztán akár vissza is feküdhettem volna, de ki az a hülye, aki harminc fokban egy szaunára emlékeztető panellakásban aludni próbál délelőtt? S miközben ezen gondolkodtam, az ismerős dallamot játszotta a mobil telefonom.

Ki az az idióta, aki reggel negyed kilenckor hív?... Káká volt, és a hangja meglehetősen zaklatottnak tűnt.

„Mi a baj, mi történt?...” Ezt kérdeztem tőle. Bár legszívesebben azt mondtam volna neki, nem tudok aludni ebben a kurva melegben, hagyjál békén a picsába, de nem tettem meg, mert kedveltem őt, ráadásul a kiadó gyakorlatilag Káká révén irányította az életemet.

„Az egyik barátom öngyilkos lett. Szerencsére még él, gyere velem a kórházba...” Ezt mondta Káká, és én hirtelen magamhoz tértem a félkómás állapotból. Fogalmam sem volt, hogy mi történt, hogy ki ennek a nyomorúságos történetnek a főszereplője. Abban maradtunk, egy óra múlva érttem jön, és így is történt. Káká később kopogott az ajtómon, addigra felöltöztem, lezuhanyoztam, összeszedtem magam, elvégre mégiscsak fiatal vagyok. Bekaphatja a Teremtő, ha állandóan ezt az afrikai meleg szart nyomatja a nyakunkba, a lelkünkben, rajtam aztán nem fog ki! Káká feldúltnak tűnt, meg akartam kérdezni, hogy mi történt, hogy pontosan mi történt, de ő csak azt mondta, hogy menjünk már, menjünk a kórházba. Egy ilyen harmincnyolc, harminckilenc, negyven, fok körüli szép nyári hőmérséklettel megajándékozott napon nem is tudsz elképzelni jobb programot, mint egy budai kórház pszichiátriáját. Merthogy oda mentünk. Beültem Káká mellé a cabrióba, lopva néztem rá, hátha monológba kezd, elmeséli, mi ez az egész, de csalódnom kellett. Mentünk a nyitott sportkocsival, a város tökéletesen csendesnek tűnt, szó sem volt csúcsforgalomról, tombolt a nyár, az élet látszólag normális kerékvágásában csordogált, mi meg mentünk abba a kibaszott kórházba.

„Mondj már végre valamit...”

Káká fékezett a parkolóban, a budai kórház előtt.

„Emlékszel arra a fickóra, arra a művészelkű, idősebb barátomra, aki a hegytetőn él az öreg kutyával, a fiatal, gyönyörű feleséggel. Voltál nála velem, ültél a teraszán, ittad vele a bort, hallgattad a gyönyörűséges zenéit, és érdeklődve figyelted, miről beszél, mit gondol a világról. Na, most öngyilkos akart lenni, bevett egy nagy marék gyógyszert. Fogalmam sincs, mi történt vele, miért tette. Kész szerencse, hogy túlélte, hogy még mindig él...”

Ezt mondta Káká, de mire befejezte mondandóját, már a liftben voltunk, és repültünk, suhantunk fel az ötödik emeletig. A pszichiátriai osztályig. Sosem jártam ilyen helyen. Az életem a sportról szólt. A felhőtlen bulikról, a hatalmas baszásokról, a kalandokról, az efféle pszichiátriai program (már persze, ha ezt programnak lehet nevezni) kimaradt a hétköznapijaimból. De most, huszonhat évesen ott álltam egy budai kórház ötödik emeletén, a recepción, ahol arra vártam, hogy beengednek-e egy általam egyszer látott férfihoz, aki egy marék kibaszott gyógyszert nyomott magába. Emlékeztem a pasasra, naná, hogy emlékeztem. Ültünk a házában, a teraszán, a kertjében, és próbáltam odafigyelni arra, amit mond, ahogyan beszél. Érdekes ember volt, különleges fickó, aki higgadtnak, nyugodtnak és - jó, hülye szó ez, de mégis - bölcs embernek tűnt. Erre tessék, most ki akarta nyírni magát. A recepciós bólintott, bemehetünk a hatos számú kórterembe, ott fekszik, akit keresünk. Káká intett, hogy maradjak ott, a bőrfotelban, előbb bemegy hozzá ő. Nem értettem, hogy akkor mi a picsának hívott el magával, ha nem mehetek be, de engedelmeskedtem neki. Az én újdonsült barátom, akivel az elmúlt néhány hónapban talán a legtöbb időt töltöttem együtt, aki a kiadó által psztrálgatta az életem, akivel olykor több órát beszéltem, meglehetősen zaklatott állapotban eltűnt. Ültem a fotelban, és vártam. Vártam nagyjából húsz percet. Akkor Káká visszajött, és hosszú percekig nem szólt semmit. Aztán belekezdett.

„Nincs semmi komoly baja, hála az égnek. Abból a kibaszott Rivotriliból, amit pánikbetegségre írtak föl neki, bevett egy marékkal, hogy aztán az a marék hat, hét vagy nyolc szem, esetleg tíz lehetett, azt nem tudom, ő sem tudja. Kérdeztem tőle, miért csinálta, mire ő azt mondta, bekattant, elege lett. Megint kérdeztem, hogy mi a francból lett elege, mert mindene megvan. Gyönyörű háza, gyönyörű autója és mindenekelőtt gyönyörű fiatal felesége. Hogy sikeres ember, hogy a stressz gyakorlatilag eltűnt az életéből, hogy a vidéki ház teraszán ott ücsöröghet egész nap kedvenc zenéjét hallgatva,

kizárva a külvilágot. De ő csak mondta, hogy ez így nem volt jó, belenézett a tükörbe reggelente és már nem azt a fiatal arcot látta, hogy már könyörgött a teremtőnek, hogy lassítsa az idő múlását. Én meg csak néztem rá, mi ez a faszág, amiről beszél, de erősködött, hogy igen is, le kellene lassítani az időt, és akkor elmesélte, hogy volt olyan este, amikor villányi bort ivott, állt a gyönyörűséges teraszán és azt kiabálta, sőt, üvöltötte, hogy álljon meg az idő. Én meg csak néztem rá, hogy mi ez a zűrzavar, mi ez a lelki zűrzavar...”

Káká itt elhallgatott.

„Bemehetek hozzá én is?...” Ezt kérdeztem tőle, s azt mondta, persze, mindjárt bemegyünk együtt, csak még összeszedi magát ő is, meg én is. De mielőtt bementünk volna abba a kórterembe, Káká még elmesélt valamit.

„A barátomnak néhány éve meghalt az édesanyja. Ezt képtelen volt feldolgozni, ezt a borzalmas tényt nem tudta felfogni. Ezt onnan tudom, hogy sokszor kérdeztem erről. Láttam, amikor az anyja kórházba került, hatvankilenc évesen is erős, temperamentumos asszony, aki egyik pillanatról a másikra szenvedett vereséget a rákkal való küzdelemben. Láttam akkor a barátomon, hogy nem tud mit kezdeni a helyzettel, hogy talán fel sem fogja, mi zajlik körülötte, és hiába volt már felnőtt férfi, az édesanyja talán a legtöbbet jelentette a számára. És láttam akkor is, amikor az édesanyjához járt a kórházba, aki akkor már lefogyott, felkelni sem tudott. De a barátom nem vett tudomást, nem volt hajlandó tudomást venni a végkifejletről, és amikor eljött az a délután, amikor az anyja már nem volt magánál, és állt az ágyánál a kórházban, a Kékgolyó utcai kórházban, és csak szorongatta az anyja kezét, akkor valami megváltozott benne, a barátom mintha egy más bolygóra került volna. Tudtam, hogy előbb-utóbb bekattan majd, mert álomvilágba menekült, nem vett tudomást arról, ami körülötte és az anyjával történt. Tudom, hogy a temetésen is csak állt némán, könnyek nélkül, leste a rohanó felhőket és alig várta, hogy a számára furcsa és megmagyarázhatatlan szertartás véget érjen. Akkor kellett volna orvoshoz vinni, akkor kellett volna kibeszélnie magából mindent, minden szörnyűséget és fájdalmat...”

Megdöbbenve hallgattam Kákát.

Tudtam, miről beszél, hiszen az én édesanyám is megküzdött a rákkal, fiatalon, ereje teljében, s hál istennek győzött, és tünetmentesnek nyilvánították.

„Akkor bemegyünk hozzá?...”

Gyere velem, mondta Káká. S néhány perc múlva ott álltunk a művészelkű barátjánál, akinek gyönyörű fiatal felesége és öreg, beteg kutyája van, aki Rivotril szedett a létező vagy nem létező pánikbetegsége, aki a világ rezdüléseit valamiféle érzékeny adóvevővel reagálta le. A férfi leburnulva, kreol bőrűen, mint valami argentin borász, ott feküdt a fehér ágyneműben, és csak nézett ránk.

„Nincs semmi baj, majd túl leszek rajta. Pillanatnyi rosszkedv volt...” Ezt mondta. És én megrémültem, megrettentem, hogy az élet ilyenné válhat, ilyen zavarossá, ilyen fájdalmassá. Ott, a budai kórház pszichiátriáján értettem meg, hogy az álmvilág, amelybe nagyon sok ember ringatja magát, csak védekezés, csak afféle menekülő út, hogy szembe kell nézni mindennel, ami fáj, ami megnevettet, ami átformál, ami erősebbé tesz.

Szédülve, zaklatott állapotban jöttem ki a kórházból Kákával együtt. Aztán gyorsan felhívtam az édesanyámat, és azt kérdeztem tőle: Hogy vagy, anyu?

Ő meg nem értette, mi van velem. Káká szótlan maradt, ahogy mentünk vissza a kórházból. Vissza a városba, vissza az élet sűrűjébe. A forróság erősödött, engem a sírás kerülgetett. Lehet, hogy ott és akkor váltam igazán felnőtté.

32

A megmagyarázhatatlan öngyilkossági kísérlet mintha valami rossznak a kezdetét jelentette volna. Még négy nap volt hátra a Cápával megbeszélte balatoni nyaralásig, s úgy voltam vele, addig is élvezem az élet minden egyes pillanatát. Tombol a nyár, dől a lé, spriccel a sperma. Ez volt a jelmondatunk azon a nyáron, a barátnőim talán még jobban be voltak sózva, mint én. Minden este, minden éjszaka valamelyik szórakozóhelyre vágytak. Alig aludtak (napközben dolgoztak, már amelyiknek volt munkahelye), de alig várták a meló végét, és már készülődtek, cicomázkodtak, ráhangolódtak az éjszakára. Olykor fáradtnak éreztem magam mellettük, de esély sem volt kibúvókat találni, húztak, cibáltak magukkal, ami tulajdonképpen nem is annyira volt ellenemre. Nem számított, hogy kedd van, esetleg csütörtök vagy hétfő. A folyamatos bulizás, ivás, pasizás miatt az egyik nap éppen olyan volt, mint a másik, nem látszott különbség hétköznapi vagy hétvége között. Nem kellett sem születésnap, sem különleges indok ahhoz, hogy koccintsunk, vedeljünk vagy flörtöljünk.

Pontosan emlékszem arra a napra. Gyönyörű szombat volt, napsütötte, Nap érlelte szombat. Márti már reggel kilenckor hívott, hogy öltözzek, megyünk strandra, jönnek a többiek is. Ennél jobbat aligha találhattak volna ki a hőgutában, mint a strand. Így aztán egy óra múlva már ott hűsöltünk a Palatinus egyik medencéjében, és nagyokat neveltünk. Figyeltük a pasikat (ebben egész jók voltunk). És szokás szerint kritizáltuk, kibeszéltük őket. Gúnyoltuk a satnyákat, hogy miért nem járnak konditerembe, miért nem adnak magukra, miért nem növesztenek egy kis izmot, amikor anélkül manapság már esélyük sincs egy jó nő le vadászására. De cikiztük a kigyúrtakat is, akik közül a legtöbb igazi pojácának tűnt, önimádó fasznak, tökéletes seggfejnek. Igazából senki sem volt jó vagy inkább tökéletes nekünk. Nem is tudom, hogy kinek kellett volna végigsétálnia a Palán, hogy mi elájuljunk tőle. Gyanítom, ha Brad Pitt tűnik fel a tömegben, hát rajta is találtunk volna megannyi hibát. Bezzeg mi - gyönyörűek, kívánatosak, izgalmasak és különlegesek voltunk.

A nők olykor hajlamosak ezt elhinni magukról.

Persze így is pasiztunk. Merthogy odajöttek hozzánk csapatostul. Ami nem csoda, ott volt négy le barnult, kacéran kacarászó, olykor kihívóan viselkedő,

jó alakú csaj, szőke, barna, fekete, és mintha minden mozdulatunkkal azt sugalltuk volna: gyertek nagyfarkúak, mi mindenben benne vagyunk.

És úgy is volt.

Mindenben benne voltunk. A hülyítés, a szédítés nagymestereivé váltunk, s azt gondoltuk, mindenkivel megtehetünk mindent. Tévedtünk. De erre csak jó néhány órával később döbrentünk rá, ám akkor már késő volt. Fürödtünk, ittunk, lángost ettünk, s azt gondoltuk, miénk a világ. Egyébként fiatal korban az ember hajlamos efféle túlzásokra. Hogy főszereplőnek képzelet magát. Arra már nem emlékszem, hány órákor bukkant fel az a három pasi. Egyszer csak ott ültek mellettünk a fűben, és tört angolsággal nyomták a dumát.

„Máj ném iz Dragan...” Ezt mondta egyikük, s ezzel aztán nem volt nehéz kitalálni, hogy valamelyik balkáni országból jött a haverjaival együtt. Jól néztek ki. Izmosak, borostásak, férfiasak voltak, mind a három egytől egyig. Igazából még nem osztottuk ki (és ezzel alighanem ők is így voltak), hogy ki kivel dug majd. Merthogy mondani sem kell, erről szólt az egész. A fiúk udvariasnak tündek, mivel volt bennem némi gyanú, hogy bőven elmúltak harmincévesek, mi meg ugye a húszas éveink közepén jártunk, de ettől még izgalmasabbnak tűnt a kaland - láthatólag érett férfiakra leltünk.

„Akkor este tízkor a megbeszélthelyen...” Így váltunk el egymástól, és mi figyeltük a pasikat, ahogy felállnak, ahogy illedelmesen elköszönnek. Ahogy távolodtak, lestük az izmos testüket, a bronzsínűre sült hátukat, a kerek feneküket, és elégedetten vártuk az estét.

Valamennyien hazamentünk a strandról, zuhanyozni, tükörbe bámulni, frizurát igazítani, szexis bugyit és minél kevesebb ruhát magunkra húzni. Az egyik nyitott szórakozóhelyre mentünk, amely dugig volt emberekkel. A három férfi már várt ránk, és mondhatom, baromi jól néztek ki, rövid testre simuló, színes póló volt mind a három pasin, valamint fehér sort és tornacipő. Mintha valami egyen-szerkóba öltöztek volna, mintha mondjuk egy vízilabda- vagy futballcsapat tagjai lettek volna.

„Máj ném iz Dragan.”

Ezt súgta Mártyi fülébe egyikük, s Mártyi vihogott, majd azt válaszolta, hogy: „Te tökfő, ezt már párszor elmondtad, mondj valami újat.” De egyre kevésbé volt fontos a duma, a zene üvöltött, a tömeg vonaglott, táncolt, tombolt és ivott. A Balkánról érkezett három férfi mind a négyünkkel kedves

volt, felváltva csókolgattak bennünket, felváltva markolták meg a fenekünket, felváltva hoztak nekünk italt, és ez akkor így tűnt természetesnek.

Mindenki mindenkivel.

Mi persze nem kocsival jöttünk, annyi tisztesség mindig volt bennünk (szakítva korábbi hagyományainkkal), hogy piásan nem ültünk volánhoz. Hajnali két óra körül javasolták a fiúk, tört angolsággal, gesztikulálva, hogy indulnunk kéne, van egy gyönyörű lakás, amelyet bérelnek, folytassuk ott a bulit. Eszünkbe sem jutott ellenkezni. Így aztán rendeltek két taxit, s valahol Zuglóban fékeztünk le egy társasház előtt. Még akkor sem alakultak ki párok, és bennünket egy pillanatra sem zavart, hogy a fiúk eggyel kevesebben vannak, mint mi, gondoltuk, majd jól elosztozunk rajtuk, abban nem lesz hiba. Valóban igényesen berendezett lakásba érkeztünk, a kéglit a minimalista stílus jellemezte, a fekete és a fehér szín dominált benne, de igazából akkor már az sem zavart volna bennünket, ha belépünk, és fürdőszoba helyett egy vízzel teli lavórt találunk, a baldachinos ágy helyén pedig földre dobott hálósákat.

Be voltunk zsongva. Nagyon is.

És újabb piák kerültek elő, például katalán Rozé pezsgő, ami már önmagában is izgalmas látványt nyújtott. Az egyik pasi bekapcsolta a zenét, és mondhatom, jó ízlése volt, mert már nem vad gépzene zakatolt, hanem finom Café del Mar muzsika ringatott el bennünket. És ezt most szó szerint értettem. Merthogy kezdtem furcsán érezni magam, tudom, mikor vagyok berúgva, ismerem azt az érzést, az agyam olyankor is tompul, de a reflexeim jól működnek és érzékelem a veszélyt. De ez most más volt. Itt nem az alkohol, a rengeteg elfogyasztott pia dolgozott benne, hanem valamilyen szer. Néztem a három férfi arcát, s megdöbbenő módon, időnként szarvaik nőttek, időnként lófejűvé váltak, máskor meg hosszú hajú vademberré.

Mi az isten van velem? De már nem tudtam érvelni, és képtelen voltam védekezni. Mert ez a három férfi határozott kézzel megfogott, és bevitt egy másik szobába. Próbáltam szólni a barátnőimnek, de nem jött ki hang a torkomon, az még előttem van, hogy ők ott hárman ücsörögnek bamba arccal, kezükben pohár itallal, de egyikük sem szól egy szót sem. Izgalmas dolog, ha egyszerre három férfi kényeztet egy nőt. Csakhogy ezúttal szó sem volt kényeztetésről. Lerángatták rólam a ruhát, kettő lefogott, a harmadik megbaszott, durván, otromba módon. Amúgy szeretem a nyers férfierőt, a

cicoma nélküli határozottságot, de ez brutális akció volt. Ezt így utólag nagyon is tudom. Végig magamnál voltam.

A szer csak lelassított, eltompított és védekezésképtelenné tett. A három bevadult férfi azt csinált velem, amit akart. Sikítani akartam, de nem ment. A pasik cseréltek, a másik kettő is megbaszott. Ugyanúgy, ugyanabban a pózban, ugyanolyan állatias módon. Aztán ittak, röhögtek, én meg ott feküdtem kiterülve az ágyon. Telespriccelve spermával, merthogy gumit sem használtak. Néhány perc múlva újrakezdték, megint felállt a farkuk, de akkor már egyszerre hárman másztak rám, az egyik a számba rakta a falloszát, a másik a puncimba, a harmadik pedig a fenekembe hatolt.

Egyszerre tombolt bennem a szexuális vágy, és a félelem. Soha ilyen kiszolgáltatottnak nem éreztem magam, mint akkor, ott. Előttem van a kép, ahogy mind a hárman a hasamra és a mellemre élveztek. Beborított a sperma, a fehér ragacsos folyadék, amelyet amúgy rajongásig szerettem, de abban a zuglói lakásban mégsem tűntem boldognak és kielégültnek. A férfiak megfogtak, kivittek, a barátnőim bódult fejjel még mindig ott ültek. Egyikük sem szólt egy szót sem, még akkor sem, amikor Márta volt a következő, aztán Sára és Natasa. Hosszú volt az az éjszaka. Mind a négyünkkel ugyanazt csinálták.

Elbódítottak, és megerőszakoltak. Honnan volt ennyi energiájuk, ma is ezen gondolkodom, gyanítom Viagrát szedtek, vagy valami hasonlót.

Nem beszélünk, egyikünk sem tudott mondatokat formálni, s ebben a szürreális éjszakában egyszer csak azt vettem észre, hogy Natasa összecuklik, hogy elterül a földön, akkor már ő is túl volt a baszáson, vele is ugyanazt tették, mint velem. Nyúltam felé, illetve nyúltam volna, de nem volt erőm, sem megmozdulni, sem segítségért kiabálni. A pasik közben felöltöztek, és otthagytak bennünket.

Natasa mozdulatlanul feküdt.

Hogy mennyi idő telt el ezt követően, arra nem emlékszem. Talán Sára tért leghamarabb magához, az is lehet, hogy Márta, nem is ez a fontos, valamelyikük felhívta a mentőket, hogy jöjjenek, mert itt most komoly baj van. És már reggel lehetett, vagy legalábbis hajnal, amikor az orvos Natasa fölé hajolt, komor arccal, mi ott ültünk, kábán, félig felöltözve, és láttuk, ahogy Natasát felnyalábolják, hordágyra teszik, minket is felsegítenek,

letámogatnak a lépcsőn, és meg sem állnak velünk valamelyik kórházig.

„Tudják, kik tették ezt? Emlékeznek rá, kikkel voltak?...”

Ezt a kérdést akkor már hatodszor tették fel nekünk, két rendőr állt velünk szemben. Márti Sára és én ültünk a váróteremben, túl voltunk a kivizsgáláson, azt mondták, nincs komoly bajunk, de Natasa még mindig nem tért magához. S mi igazán fel sem fogtuk, mi zajlik körülöttünk, hogy mit akarnak tőlünk a rendőrök, mert mi csak bulizni mentünk - az életet élveztük. Lassan tisztult ki a fejünk, egészen lassan. A rendőrök külön-külön is kihallgattak bennünket, de ezzel sem lettek okosabbak, csak fél szavakat nyögtünk ki, valamilyen Draganról, meg a másik kettőről, a tört angolságukról, a zuglói lakásról, amelyről kiderült, hogy erre a hétvégére bérelték ki, alighanem álnéven, feketén. Azt már konkrétan éreztem, hogy baj van, láttam a rendőrök arcán, hogy itt valami olyasmi történt, ami nem passzol a buli hangulatához. Aztán kijött egy orvos, a rendőrök felé fordult, mintha mi ott sem lettünk volna, mintha mi nem is számítanánk, s akkor azt mondta: „Meghalt a lány.” És mi bólogattunk, Sára, Márta és én. Hogy ez így nem jó, így sehogyan sem jó.

És tényleg.

És talán sírtunk is, de hogy miért, azt akkor még nem is igazán tudtuk.

„Anyunak egy szót se.” Káká ült mellettem az autóban komor képpel. Ő jött értem a rendőrségre, miután kihallgattak bennünket. A fiatal nyomozók alaposan kikérdeztek mindhármunkat, személyleírást adtunk, mindent részletesen elmeséltünk, s lehet, hogy csak bebeszéltem magamnak, de volt, amikor azt éreztem: valamiféle káröröm suhan át az arcukon, és talán arra gondoltak legbelül, hogy na, bűdös kurvák, megkaptátok a magatokét. Kellett nektek fűvel-fával baszni. Lehet, hogy nem így volt, mindenesetre legszívesebben világgá szaladtam volna a fájdalomtól és a szégyentől. Még soha nem erőszakoltak meg. Általában én tettem ezt a pasikkal, de ez most kicsit sem volt vicces szituáció. Natasa meghalt, minket meggyaláztak. Natasát egyébként néhány hónapja ismertem meg, belevaló csajszi volt. Talán túlságosan is belevaló. Olyan, mint én - olyan, mint mi, a Facebook-generáció tagjai. De ezt nem érdemelte meg. Ezt a mocskos, gyilkos drogot, ezt a három állatot, ezt a hirtelen halált. Még csak huszonöt éves volt.

„Egy eddig ismeretlen anyaggal van dolgunk, a piacon még nem elterjedt, nem beazonosított drogról van szó, amelyet az önök italába kevertek...”

Ezt mondta a fiatal nyomozó.

S nekem az jutott eszembe, hogy miért éppen Natasa halt meg négyünk közül. Ez is meg volt írva előre. És ha ő belehalt, akkor mi hárman miért éltük túl? Legszívesebben megkérdeztem volna a rendőrtől, de nem volt erőm beszélni. A kérdéseire leginkább igennel, vagy nemmel feleltem. Aztán, amikor befejeződött a kihallgatás, felhívtam Kákát, hogy jöjjön értem. Hát így történt. És ott ültem mellette, nagyokat hallgatva, a semmibe bámulva. Káká beszélni kezdett, mert úgy látta jónak, ha szóval tart, ha eltereli a gondolataimat. Azt mondta, most jött a pszichiátriáról, a barátjától, aki már jobban van, s akire a szomszédok találtak rá a kert közepén fekve, miután hosszú percekig ordibált, az anyját szólítgatta, az Istennel perlekedett, és üvöltetett valami egészen lassú, melankolikus zenét. Aztán hirtelen csönd lett, a zene is, a barátja is elhallgatott. Ám a szomszéd nem sokkal később - szerencsére - észlelte a bajt, és hívta a mentőket. Nem tudtam mit mondani erre. Már addig sem értettem, miért akarja kinyírni magát egy sikeres ember, akinek gyönyörű társa van, irigylésre méltó élete, de nem volt kedvem belebonyolódni a témába. Megvolt a magam baja.

„Anyunak egy szót se, megígéred?” S Káká megígérte. Aztán megkérdezte, hova vigyen, én meg mondtam, haza, meg akarok fürödni, lemosni magamról ezt a mocskot. A bérlakásban aztán zokogni kezdtem, és képtelen voltam abbahagyni. Sajnáltam magam, sajnáltam Natasát, és sajnáltam az egész kibaszott világot, hogy ilyesmi megtörténhet. Megöltem volna azt a három mocskot, gondolkodás nélkül beléjük eresztettem volna egy sorozatot. Már megaláztak kislányként is, úszóként élhette ki rajtam perverz hajlamait az a kertitörpeszerű ember, az a hírhedtté vált stábtagnak, de ez most egészen másfajta „élmény” volt. Akkor fruskaként fel sem fogtam, mit tesznek velem, ez a szörnyűség most életre szóló, mély, talán soha be nem gyógyuló sebet adott. Teleeresztettem a kádat vízzel, belefeküdtem, és dörzsöltem, sikáltam magam egy fél órán keresztül, mintha ezzel legalábbis megtisztulnék. Káká rendes volt, azt mondta, ha nem tudok aludni, ha félek, hívjam bátran, akár az éjszaka közepén is. De nem őt hívtam, hanem Cápát.

„Nem zavarlak?... Csak nem bírtam ki, hogy ne keressetek... Tudod, történt valami borzalmas, ide tudnál jönni?...”

És Cápa jött. Szerencsére nem dolgozott, s ahogy hallottam, igencsak megrémült a hangomtól. Húsz perc múlva csöngetett, és rémült arccal jött be. Akkor megint zokogni kezdtem, s a nyakába borultam.

„Szeress, kérlek, könyörögve kérlek, szeress...”

Ő meg csak szorított magához erősen.

„Mi történt veled?”

Képtelen voltam elmesélni mindazt, amit átéltem, csak hüppögtem, szipogtam, s hol Cápát, hol meg a földet bámultam.

„Induljunk most a Balatonra, most azonnal. Lehet?”

S Cápa azt mondta, mindjárt telefonál és megkérdezi. Egy házat akart bérelni, amelyet két nap múlva foglalhattunk volna el. Szerencsénk volt. A korábbi bérlő már elment, így akár most azonnal befészkelhettük volna magunkat oda. Ezt mondta a tulaj.

„Tényleg akarod? Biztos vagy benne, hogy elinduljunk most?”

És már pakoltam, mint egy örült, hisztérikus állapotban, és tíz perc múlva már a kocsiiban ültünk, Cápa autójában, elmentünk hozzá a lakásba, ahol korábban vele éltem, és segítettem neki előbányászni a pólóit, a

rövidnadrágjait, és újra ugyanolyanok voltunk, mint egy pár, mint akik összetartoznak. És két óra múlva már ott ültünk a Balaton-parton, egy ház teraszán, s akkor én megint zokogni kezdtem.

„Mi az isten van veled, nyögöd már ki!”

Azt javasoltam, menjünk el sétálni, menjünk le a partra, s közben kinyitottam egy üveg bort, amelyet út közben vettünk. Fogtam az üveg rozét meg két poharat, és elindultam. Cápá ott lépkedett mellettem, és mellette biztonságban éreztem magam. Fura érzés volt egy ilyen trauma után, amikor a félelem veszi át a hatalmat az ember lelkében, akkor én egyszer csak kezdtem megbirkózni ezzel az érzéssel. Leértünk a partra, leültünk egy padra, és töltöttem a borból. Közben néztem a vizet, a víz nyugodt volt, piszkos zöld színű, éppen olyan, mint két hónapja, egy éve vagy tíz esztendeje. A Balaton semmit sem változott, én annál többet.

„Mehalt az egyik barátnőm, engem pedig bedrogoztak és megerőszakoltak...” Ezt mondtam halkán, és Cápá felszisszent, tán fel is üvöltött, de akkor én ezt nem éreztem. Sőt, igazából nem éreztem semmit. Csak sírtam, újra és újra rohamszerűen tört rám a zokogás. Aztán erőt vettem magamon, s elmeséltem mindent. A strandtól kezdve az éjszakai rémálomig. Kockáztattam. Tudtam, hogy Cápának fáj majd, hogy miközben vele készülök a Balatonra, mással dugok, vagy legalábbis elmegyek vadidegen férfiak lakására, de hát ismert, tudta milyen vagyok, talán éppen ezért hagyott el. S erre tessék, most újra itt ültem mellette, s neki megint azzal kellett szembesülnie, hogy képtelen vagyok megváltozni, leállni, úgymond normálisan élni. Amikor együtt voltunk, sokszor kérdeztem tőle, mit jelent az: „Normálisan élni?” És ő olyankor elmagyarázta, hogy ez nem jelent mást, mint párt találni, egymáshoz tartozni, a másikat tisztelni, a másokra vigyázni, a másikat nem megbántani. S olyankor mindig nevetve kérdeztem tőle, hogy ez nem unalmas? Hisz ebben semmi kockázat, semmi kalandvágy nincs, s ő ilyenkor rendre megsértődött, és mindig kijelentette, látod, ezért foglak egyszer elhagyni.

És tényleg el is hagyott. Most mégis engem hozott le a Balatonra.

Engem, a szexmániást.

Engem, aki fűvel-fával baszott. Engem, akit immár bedrogozott állapotban, balkáni állatok kúrtak meg durván, erőszakkal.

„Mit gondolsz most rólam?” Ezt kérdeztem tőle, és ő sokáig hallgatott. Aztán belekezdett.

„Megpróbáltam nélküled, de nem volt nap, hogy ne jutottál volna eszembe. Nem volt este, amikor nem vágytam rád, s nem volt nő, aki kicsit is érdekelt volna. Pedig próbálkoztam nem is eggyel, volt, akit megdugtam, volt, akivel már ahhoz sem volt kedvem. Vágytam rád, az arcodra, a néha kibírhatatlan stílusodra. A testedre és erre a zavaros lelkedre. Mert tudom, hogy nem vagy rossz ember, még ha olykor boszorkányként is viselkedsz. Tisztában vagyok veled, hogy milyen sokszor játszol szerepet, hogy imádsz a végzet asszonyaként tetszelegni, hogy a véredben van a pasik hülyítése, és az is egyértelmű a számomra, hogy nem élhetek nyugodtan melletted, mert mindig ott lesz a fejemben, a gondolataimban, hogy félredugsz, hogy megcsalsz, hogy nem hagysz ki egyetlen jó pasit sem. Mégis téged akarlak. Érted ezt?”

Összekeveredtek bennem a dolgok.

Túl sok volt ez nekem egyszerre. Natasa halála, a brutális támadás, a három köcsög farka egyszerre bennem, a spermájuk a testemen. A rendőri kihallgatás, most meg ez a szerelmi vallomás. Most meg én hallgattam, bár legszívesebben magamhoz öleltem volna ezt a drága fiút, aki engem ennyire szeretett, akitől ennyi érzelmet és romantikát kaptam.

„Próbáljuk meg újra...” Ezt mondta Cáva, s fogalmam sem volt, mennyi ideje hallgattunk már akkor ott, a Balaton-parton, miközben ittuk a bort. És nekem ott cikáztak a gondolataim különböző férfiak arca, teste körül, sőt farkak villant be, megszámlálhatatlan szeretőm jutott eszembe, egyik a másik után, és megijedtem, hogy akkor nekem most itt döntenem kell. Cáva annyira édes volt, annyira imádnivaló, hogy képtelen lettem volna megbántani, vagy kikoszarazni. De abban korántsem voltam biztos, hogy képes leszek-e hűséges társa lenni.

S akkor megcsörrent a telefonom. „Bocsánat...” mondtam Cávának, s a következő pillanatban a Firkász hangját hallottam, aki azt mondta, mindenféle bevezető vagy mellébeszélés nélkül, hogy nagyon meg akar baszni. És azt is hozzátette, mennyire élvezte a szerepjátékot, s mennyire felizgatta a børszerkóm. Ott ültem Cáva mellett, aki a gondolataiba mélyedt, és beindította a fantáziámat a Firkász nagy farka, amelyet oly hevesen lovagoltam meg, s amelyre oly sokáig vágytam.

„Majd átgondolom, köszi, hogy hívtál...” Ezt mondtam kimért hangon a telefonba, és Cápá kérdezte, hogy ki volt az, én meg mondtam, hogy nem fontos, egy lelkes újságíró szeretne tollvégre kapni. Cápá ekkor belém karolt, s visszamentünk a házba, majd szerelmeskedtünk. Érzelmekkel teli, finom, gyengéd aktus volt az, amely egészen a mennyek kapujáig repített. Összeölelkezve aludtunk el, egymásba gabalyodva, megizzadva, lucskosan, zaklatottan. Reggel Cápá korán elment a közértbe, hozott friss kiflit, tejet, szalámit, reggelit készített, tojást sütött, s mire magamhoz tértem, ott állt az ágy mellett, kezében egy tálccával, rajta az elemózsiával.

„Ott van a tálcán egy kis doboz, nyisd ki...” Egy gyűrű volt benne, s velem ott, az ágyban fekvé is megfordult a világ.

„Hát ez?...”

Azért hívtalak le a Balatonra, hogy eljegyezzelek. Azért hívtalak ide, mert szeretlek, azért vagyok itt veled, mert veled akarom leélni az életem. Ha ez neked túl sok, túl szentimentális, túl giccses vagy túl nyálas, akkor csukd vissza a dobozt, én elteszem, és úgy vesszük, mintha mindez meg sem történt volna. Akkor is itt maradunk ezen a héten, mert a házat kibéreltem, akkor szeretkezünk, iszunk, táncolunk, úszunk és, ha hazamegyünk, te mehetsz jobbra, én megint megyek balra. De most az egyszer döntened kell. Tehát? ...”

A kurva életbe, a kurva életbe! Ezt mondogattam magamban, ennél okosabb, ennél magasztosabb nem jutott az eszembe. Bámultam Cápát és csodáltam őt. Csodáltam a kitartását, s azt, hogy egy ilyen nőt, mint én, a maga botrányaival, szabados életvitelével, szexcentrikus felfogásával képes így vállalni. Mert azzal pontosan tisztában lehetett, hogy megváltoztatni, betörni, átformálni nem tud.

„Felpróbálom...”

S felhúztam a kezemre a gyűrűt, és csak néztem, és ha kívülről látom magam, mondjuk az ablakon bebámulva figyelem mindazt, ami történik, talán röhögő görcsöt kapok, talán kicikizem az egészet. Talán kiáltok, hogy hagyjátok már ezt a színjátékot. Csakhogy én ott feküdtem az ágyon, előttem egy vonzó, értékes, szerelmes férfi állt, aki el akart jegyezni.

Engem - a rossz lányt.

„Próbáljuk meg, igen, próbáljuk meg...”

S közben a Firkász hatalmas farkát láttam magam előtt.

Próbáljuk meg.

Ott és akkor jó ötletnek tűnt.

Utóíz

Repülni szeretnék, de az ágyamon fekszem, a szememet lehunytam, a szobában csönd van. Egyedül vagyok. Egyedül vagyok és álmodom. Álmodok látok, amelyben esküvőt tartanak. Az enyémet. Ott állok hófehér menyasszonyi ruhában, csinosan, kivirulva, az arcomon boldogság tükröződik, a fátyolba belekap a szél, de én nevetek, hangosan kacagok.

S mellettem egy férfi áll, jóképű, magas, ismeretlen férfi. És már ott vagyunk az oltár előtt, a pap biztatóan néz ránk, s akkor én balra fordulok, s meglátom, hogy ki a tanúm.

Az ördög maga. Ott áll mellettem vigyorogva, látom a két szarvát, a hosszú farkát (az övére valahogy nem izgulok rá), s hallom, amit a fülemből sűrűen sug, hogy menj hozzá.

Felébredek.

Izzadt vagyok és zaklatott. Az ágy mellett egy könyv, belelapozok, s azt olvasom benne, hogy: „Harminc fölött mindenki páncélt ölt...” Inkább lerakom a könyvet. Újra behunyom a szemem, és azt látom, hogy megint úszok, hogy újra sportoló vagyok, edzésre igyekszem bizakodva, frissen, elszántan. Aztán versenyzem, és győzök, megszámlálhatatlan versenyt nyerek.

Megint kinyitom a szemem.

Próbálom összeszedni magam. Huszonhat éves vagyok, előttem az élet. Már csak az a kérdés, milyen élet.

Félelem tölt el.

Félek, hogy az ördög nem tágit mellőlem, hogy majd ő mutatja az utat, és én engedelmesen követem. És ha így lesz, hiába kiabálok angyalok vagy angyali arcú férfiak után.

Hiába kapaszkodom beléjük.

És ha így lesz, én vagyok az áldozat.

És én vagyok a tettes.

Tartalom

Előjáték

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

Utóíz